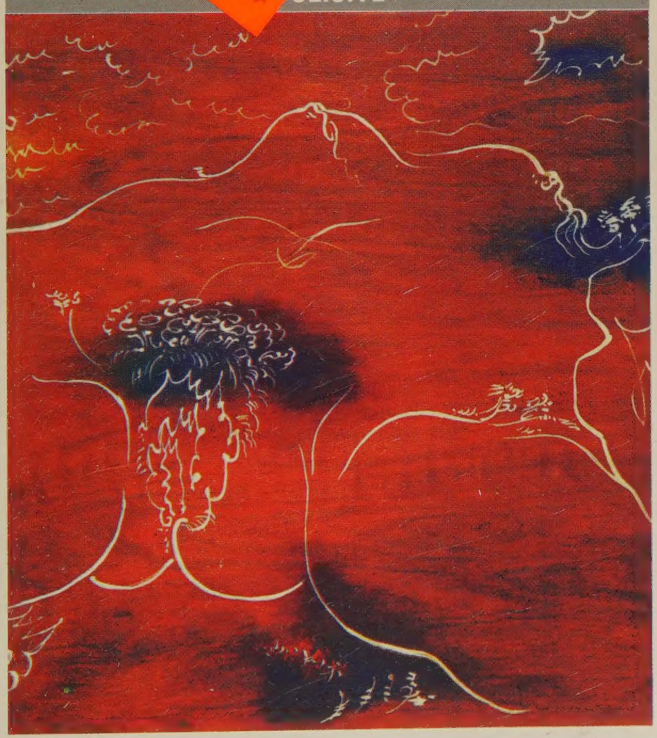
ŞEBNEM ŞENYENER

DANSÖZÜN ÖLÜMÜ

03/2018
STRAND PRICE
$1.00

OLİSİYE

Digitized by the Internet Archive
in 2023 with funding from
No Sponsor

https://archive.org/details/dansznlm0000sebn

Şebnem Şenyener

DANSÖZÜN ÖLÜMÜ

To Dearest Ellen
enjoy a fun time together
as we did twenty-five
years ago
today!
Şebnem

Nov 23, 2006
NYC

Can Yayınları: 1538
Polisiye: 30

© Şebnem Şenyener, 2005
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

1. basım: Mart 2006

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzelti: Nurten Sönmezcan
Montaj: İlker Sipahi

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0595-5

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
http://www.canyayinlari.com
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Şebnem Şenyener

DANSÖZÜN ÖLÜMÜ

ROMAN

CAN YAYINLARI

Şebnem Şenyener, İzmir'de doğdu, İstanbul'da büyüdü. 1979'da, Boğaziçi Üniversitesi'nde okuduğu sırada Demokrat'ta gazeteciliğe başladı. Dış muhabir olarak, ilk yazılarını 1984'de Yeni Gündem dergisi için Paris'ten yazdı. 1986'da Columbia üniversitesinde master yaptıktan sonra önce Cumhuriyet'te, daha sonra Aktüel, Sabah, Milliyet Sanat, Varlık'ta yazılar yazdı. 1998'deki düşünce ve ifade özgürlüğü kampanyasına önayak oldu, kampanya sonucunda seksen gazeteci serbest bırakıldı. Bu sırada dış muhabirliği sürdürdü. İlk romanı *Bir Türk Casusunun Mektupları* 2001'de, ikinci romanı *30 Şubat* 2004'te yayınlandı. Şenyener, 1982'den beri New York'ta yaşıyor.

Seven unutmaz.

Huluppu ağacının gövdesindeki evde
Leyil geceydi
Lil nefes
Lilim beyi
ağırladı ruhları
dev gibi kanatları
taşıdı onu çöle
özgürlüğe
Saba'nın anası
bilmecelerin hası
Alilat
karanlığında rahmin
bildi
bütün sırları
sihirli isimleri
cennete uzandı
merdiveni

— Kurnigi'ye; dönüşü olmayan topraktan.

"Sadece bir kere yattım onunla, hayatım ebediyen değişti, Komiser. Şöyle diyeyim, içimde derinde gömülü mukaddesi paramparça etti, anlıyor musunuz, kimliğime sıkı sıkı sakladığım mirası sildi süpürdü. Yani, geçmişten ve gelecekten azat etti beni, kuş olup uçtum onun diyarına, dönüşü olmayan yola. Başka bir izahı yok."

Mu cinayeti ile ilgili soruşturmanın ilk kayıtları. Hircan'in ifadesinden. Sözlerini önemsemediğimi fark edince yeni bir hırsla anlatmaya koyuldu sevişme ânının hazlarını, sıcaklığını, kokularını, tadını. Zaman zaman geride kalmanın tahammülü imkânsız acısını taşıdı sesi. O anlattıkça ben içimden, "Al sana hayatı tümden değişen biri daha," diye geçirip onu hafife aldığımı bugün gibi hatırlıyorum. Ovid' den, Virgil'den, Dante'den bu yana gidip gidip bir türlü dönemediğimiz meşhur dönüşü olmayan diyar. Her tekrarlandığında kafamızın içinde olup da hiç tanımadığımız dar koridorlara bizi yönlendiren o sihirli cümle. Kapalı perdelerin gerisinde loş, matem dolu bir odadaydık. Karanlıkta başını yumak gibi saran kızıl saçları aydınlatıyordu yüzünü. Pırıl pırıl, yarı deli gözleri amaçsız, şaşkın bakıyordu. Çaresizlik, kırgınlık ve özlemin perdelediği nefreti seçe-

medim yüzünde. Çiçekçiler Caddesi'ndeki evinin giriş katında ipek kordonlu kadife ev terlikleri ve iki beyaz kedisi ile karşıladı bizi. Ağzından dökülen yarım cümlelere eğreti asılı, her an düşüp kırılacak görünen kelimelerle başından büyük bir işe kalkıştığını bile bile anlatmaya çalıştı. Açıklamakta zorlanınca, etrafımızı saran kütüphane raflarından birinin önüne dinelip bir şiir kitabına uzandı elleri. Sayfaların arasında telaşla aradığı satırlardan yardım dilendi:

Aşk, dedektif, yokluğun hikâyesidir... ölümün iyice yaşlandığı günümüzde. Fiziğimizdeki o tuhaf kaza, şaşırtıcı tesadüf... varlığını ani, birdenbire, hakikaten bitişe borçlu...

Kalkan kaşlarımdan çabasının yine boşa gittiğini fark etti. O zaman kötülerden değil diye düşünmüştüm. İyilerden biri. Adalet pratiğinde herkesi kötüler ve iyiler terazisinde tartmaya alışkınım.

Daha beni tanımadan, parmaklarımın kalınlığının farkındaydı, biliyor musunuz?

Parmaklarına baktığımı da hatırlıyorum. Kalınlık açısından pek dikkate değer görünmediler üstelik. Ufak tefek, kemikli, hatta şekilsiz ve üstelik eğri büğrüydüler. Mu'nun erkekleri bakışlarıyla ölçtüğünü duymuştum, meşhurdu, biliyordum ama Hircan'in ölçü birimi farklıydı şüphesiz. Bozmadım.

Bir türlü çözülemeyen bir sırrı çözmeye niyetli nice nefer gibi cesur, gözü pek devam etti. Kısa sürede otopsiyi gölgede bıraktı dili. O karın, o karnın altında görünen renk cümbüşü ten, dudaklar, kıllar, büzük, atardamarlar, toplardamarlar, kılcal damarlar, gözenekler, kaslar, kemikler, bezler, bezenekler, çözenekler, döl, göl, dağ, tepe, yağmur, çamur her

şey... Sihirli mağaralar, bir susam iki susam açılan kapılar, kutular, kilitler, karanlık ıslak tüneller, fışkıran fıskıyeler, derin kuyular, doymak bilmeyen, yarı çılgın, saçı başı dağınık cadılar, curcuna, karmaşa, gürültü patırdı ve de ebedi sessizlik, karanlık ve başlangıç kadar nihayet olan son, malum. Şimdiye kadar duyduklarından, okuduklarından edindiği kalabalık sözlükle. Belli ki âşık. Beyninde hiç sönmeyen, sürekli yanan, hastalanmayan, yaşlanmayan, ölmeyen ve küllenmeyen bir ateş, kırmızısarı. Sonradan laboratuvarda tespit de ettik zaten: Yüksek miktarda noraepinefrin. Ayrıca iyi bir dopamin üreticisi.

Müstehcen vurgularına aldırış etmediğimi hatırlıyorum. Belki de bilinçsiz bir kıskançlık tıkadı kulaklarımı. Olabilir. Mu'yu onun kadar tanısaydım taşındığı yeni topraklarda yolunu bulmasına yardımcı olabilirdim. Evet, sözlerinin üzerinde durmadım; çünkü içimdeki yersiz his, olayı kolayca çözeceğime ikna etti beni. Ekibimin diline 'aşk dedektifi' lakabıyla düşüp alay konusu haline geleceğim aklımın ucundan geçmedi. O felaket saldırıdan sonra üç ağır kış geçirmiştik. Üzerimize kapanan kalın külün altından belimizi yeni yeni doğrultmaya başladığımız sıradaydı. Ocak ayının son günüydü. Bugün gibi hatırlıyorum.

O gün peşime düşen paparazzilere cinayetin esas failini ilan ettim, hem de en ufak bir kuşku duymadan. İlk kez müzede sergilendiği için büyük hadise yaratan 'Dünyanın Kökeni' tablosuydu katil. Ertesi günün manşetini vermiştim ellerine: 'Yeni bir Dorian Gray Hadisesi' diye yazacaktı gazeteler.

* * *

Giyinme odasında temizlikçiler tarafından bulunduğunda, Mu son nefesini vereli en azından yedi saat geçmişti. Kan yoktu, boğulma ya da başa darbe, bıçaklanma türünden belirtiler de mevcut değildi. Odada belli belirsiz bir nergis kokusu duyduğumu hatırlıyorum. Mevsimsiz. Güneyden postalanmamışsa tabii. Ortada nergis filan görmeyince parfümüne yordum kokuyu. Meşhur bir dansöz, giyinme odasında ölü bulunmuştu. Hem de son derece garip bir pozda. Cesedi, o sırada müzede sergilendiği için büyük hadise yaratan 'Dünyanın Kökeni' tablosunun pozunda karşıladı bizi. İrice göğüslerinin üst tarafı, başı ve yüzü, meme uçlarını yarı yarıya kapatan beyaz bir çarşafla örtülü. Bacakları, az önce ırzına geçilmişçesine ayrık. Hiç tıraş görmemiş mübarek yeri, mermer, pürüzsüz cildi üzerinde verimli, gür, kabarık, kıvır kıvır, davetkâr bir adacık. Ortada iştah açıcı bir yarık, kabaları, dudaklar tam merkeze alınmış şekilde altın yaldızlı bir çerçeve içinde. Cesede, o ünlü tablodaki çıplak modelin pozunun verildiğini anlamak için çerçeveye dahi gerek yoktu aslında. Daha bakar bakmaz, benzerlik göze hemen çarpıyordu. Üstüne konulan altın yaldızlı çerçeve ile birisi iyice üstelemişti, parmağını gözümüze sokarak veriyordu mesajını.

Cesedin görünüşünü, alışmadığımız rengini açıklayamadık. Mumyalanmış, gençliği, canlılığı ebediyen dondurulmuş gibiydi. Görünüşe aldanacak olsaydık vücudun çürümesini, bozulmasını, kokuşmasını engelleyen Kleopatravari bir yılan peşine düşmemiz gerekecekti. Zehir kolay bir cinayet aracı değildir, kolay gibi görünse de. Daha cesede bakar bakmaz ya kokusundan, ya dışkıdan, ya da cilt ren-

ginden hemen anlaşılır. Failini neredeyse parmak izi kadar kolay belli eder. O yüzden tarih sayfalarına aittir. Mu'nun nasıl öldüğünü –otopside kesinleşecekti şüphesiz, hangi sperm balinasının özüydü? Hangi nadir kelebeğin kanatlarından toplanan tanımadığımız çöllere ait özel çiçeklerin tozuydu? –o an kesin şekilde bilemezdik. Tanımadığımız bir bileşimse, dünyanın tuhaf bir köşesinden getirilecek, sonra bu öz küçük bir tüpün içine konulacak, sadece süs çiçeklerinin bulunduğu bir odada denenecek. Kısacası diploması katmerli bir zehir okulu mezunu aramalıydık. O kadarı belliydi. Hamlet'in ruhu ısrarla fısıldıyordu kulağımıza: "Onu nasıl zehirledim biliyor musun?" Parmağındaki yüzüğe sakladığı tableti ona hiç göstermeden şampanya bardağına mı attı? Günümüzün zehir okulu mezunları artık ya parfüm endüstrisinin laboratuvarlarında ya da dört yıldızlı otellerin mutfaklarında meşgul, işi başından aşkın çalışırken. Mu, onların pasta kremalarıyla süsleyip püsledikleri, parfüm şişelerine doldurdukları ya da şampanya tıpasından enjekte ettikleri tehlikeyi fark etme eğitiminden mahrum. Anlatabiliyor muyum? Zehir nasıl kokar? Prusik asitin badem, baldıranın kalabalık bir sıçan ailesi, oleanderin çikolata, arsenikin koka gibi koktuğunu nereden bilecek? Bunları bilmeyeni bilgilendirecek bir cep kitabı mutlaka vardır arayan için; ama Mu'nun bu kitabı çantasında taşımasına imkân yoktu benim hesabımla.

Mu'nun çantası soruşturmadaki ilk sürpriz oldu. Her kadın çantası kadar karışık ve kalabalık. Şaşırtıcı olan o değil tabii. Yüklü denebilecek miktarda nakit para –bir hırsızın asla geride bırakmayacağı miktarda– yelkenli pusulası, kuş seyretmek

için mini türbün, antika çakmak, fotoğraf makinesi, birden fazla yaka iğnesi, elmas küpeler, kıymetli yüzükler, rahatlıkla çalınabilecek pahalı bir cep telefonu, müzik kayıt aleti, manikür makasları, kremler, pudralar, rujlar, dans aksesuarları, kokular. Üzerinde Ovid'in aşk şiirleri yazılı renkli kâğıtlara sarılmış pahalı şekerlemeler. Böylesini hiç görmemiştim. Nergis kokusunun şekerlerden geldiğini de anladık o sırada. Dozu yüksek dört kutu uyku ilacı şaşırtmadı beni. Henüz açılmamıştı kutular. Mu'nun uyku sorunlarını, bu yüzden başına açılan dertleri hepimiz duymuştuk gazetelerden. Makyaj malzemeleri arasında yine açılmamış görünen bir el kremi vardı. Laboratuvar, kutuda öldürücü nitelikte ricin tespit etti. Katilin hedef şaşırtma taktiğidir diye düşündüm. Bizi yanıltmaksa mesele. Soruşturmayı karıştırmaksa. Çocuksu bir çaba.

Cinayet sebebine gelince, bir dedektifin asla cevaplamayacağı soruya bütün vaktimizi vakfetmeyi baştan kabullenerek yeniden cesedin pozuna döndük. De ki, o pozu düzenleyen katil. Ceset kendi kendine poz veremeyeceğine göre. Mu'nun o gece fıkır fıkır attırdığı göbeği ve münasip yeri, çerçevenin tam merkezine yerleştirilmişti. Cesedin bacakları aynı tablodaki gibi aralanmıştı. Fotoğrafladığımız görüntü ile tablonun milimi milimine hesaplanmış bir mükemmellikle uyuştuğunu tespit etmek zor olmadı. Böylece cevabın cesedin pozunda yattığına karar verdik. Katil ya da katillerin bize o pozla ilettiği mesaj ne olabilirdi? Hangi alfabe ile okuyacaktık bu manzarayı? Tablodaki bakış açısının, orantıların, mesafelerin, kısacası bütün ölçülerin ince ince düşünüldüğü belliydi.

Böylece katilin amacına yönlendirdim soruştur-

mayı. Kalçasını her oynatışında hadise yaratan bu kadın, insanlara önemli bir mesaj vermeye niyetlenen pek çok çılgının hedefi olabilirdi. Kürtaja karşı çıkan dindarlar her gün bir doktor öldürüyordu o sırada. Tablo da Mu kadar muzır bir eser. Sanat dedektifi değilim; ama eserlerinin hepsi, dünyanın en önemli kültür kurumlarında baş köşede sergilenen ressamın, yüz elli yıl önce yaptığı ve o gün bugündür kimsenin üzerini kapatmadan duvara asmaya bir türlü cesaret edemediği tek eseri bu. Bilmem anlatabiliyor muyum? Yerinde uslu uslu duran bir şey değil. Nitekim, sergiye konacağı açıklandığından beri, belediye başkanından şehrin muhafazakâr senatörlerine, feministlere, kadın hakları gruplarına kadar itiraz etmeyen, ayıplamayan kalmadı. Ortalık gerildi. Taraflar en ciddi yüz ifadelerini takındılar. Tablonun resmettiği manzara sebebiyle iş ölüm-kalım meselesine dönüştü. Bütün bunlar yetmezmiş gibi sergiyi, ünü malum bir oryantalin meşhur ettiği yedi tül dansı ile açmaya kalkışmak düpedüz kışkırtmaydı bence. Müze o ortamda, tehdit yağmuru altında delik deşik durumdayken, şehrin güvenliğinden sorumlular, yani bizler ne yaptık peki? Muhazakâr siyasilerin baskısı nedeniyle müzenin federal soruşturma bürosundan talep ettiği güvenlik önlemlerini kulak arkası ettik. Elimde bunu kanıtlayacak deliller mevcut. Davada gerektiğinde böyle bir sorumluluğu da üstlenmeye hazırdım. Başımı derde sokacağımı bile bile. Muhafazakâr siyasilerin kuruluşu kendi özel koruma örgütü gibi kullanmasına isyan eden ruhumu rahatlatmak için sakladım o delilleri. Zamanı gelir, açıklanır. İyilerin kötülerden azıcık daha iyi muamele gördüğü kuruluşumuzda sadakat yeminini zedelemenin ne anlama geldiğini

bile bile. Tehditleri incelediğimizde bu ihtimali elemek zor olmadı. Zaten çoğu gözaltında hareket eden, hiçbiri Mu'yu öldürmeye, üstelik ona 'Dünyanın Kökeni' tablosunun pozunu vermeye yeltenmeyecek bir avuç zavallı çıktı karşıma çünkü.

Dünyanın en büyük polis gücünden sorumlu, şehrin saldırıya uğramasından bu yana yıldızı iyice parlayan başkomiserin torpili ile dedektifliğe yeni terfi etmiştim. Yazdığım kitap, 'Asil Kan' sayesinde. Polisin kaybettiği güvenilirliği yeniden kazanması için açılan yüzlerce reklam kampanyasından daha etkili olmuştu. İyi satıyordu. İyi para vermişlerdi, ilk kitabım olmasına rağmen. Kısa bir süre içinde televizyon dizisine çevrilmesi bekleniyordu. Şehrin en önemli edebiyat dergisinde yazılarımı basıyorlardı. Yılın 'En İyi Edebî Eserler' derlemesine girmiştim. Yakışıklıydım. Çarpıcıydım. Dolayısıyla beni ayaklı reklam panosu gibi görüyordu bütün ekip. Basının peşine düştüğü bir iş oldu mu bana yüklüyorlardı hemen. İşime geliyordu tabii. Dizi için reklam hazırlığı açısından. Bilmem anlatabiliyor muyum? Gazeteciler resmimi çekmeyi seviyorlardı. Dökük sökük, lekeli, ütüsüz kıyafetimle üstüme başıma aldırış etmiyor görünsem de, aynada kendimi seyretmeyi severim.

Başkomiser de siyasette parlak bir gelecek ümidiyle hareket ediyordu o sırada. Müzeye özel emirle göndertti beni. Dosyayı bizzat kendisinin takip edeceğini ilan etti önce. Bölge amirimin üzerinde bir otoriteye bağlı çalışacaktım böylece.

Katilin cesede verdiği pozun yanı sıra, Mu'nun son gecesinde müzede sergilediği dansı kayıttan izlediğimde hiç şüphem kalmadı. Dans ettiğinde etrafındaki bütün kalpleri avucunun içinde nasıl attırdı-

ğını gördüm. Karanlıkta, bir erkekle bir kadın arasında yaşandığında başka her şeyi önemsiz kılan hisleri nasıl harekete geçirdiğini de. İşlenmemiş bir cinselliğin kuvvetini. Arzuyu. Erken yaşlarından itibaren hayatını erkekten aldığı keyif üzerine kuran kadını. O an süregiden savaşın huzursuz, huysuz ölüm çığlıklarını bir tarafa bırakıp, kuşkuya fırsat tanımadan bir aşk cinayetini çözeceğimi anladım.

Dedektifler yazmaya yatkındır. Soruşturma notları, edebî iddialardan uzak, çoğu kez 'sonuç alınamadı' ifadesinin tekrarı ile dolu, dolayısıyla kendine özgü tuhaf bir ritmi olan gül romanlarını hatırlatır bana. İmkânsız bir aşkın cinayetiyse karşınızdaki düğüm, çoğu kez o notların satır aralarında çözüldüğünü söylerdi babam. Katilin değil, dedektifin itiraflarından. Vakit kaybetmeden, söyleyeceği sözün söylenmeye değeceğine inanan bir kalemin, o hiç güven vermeyen faziletiyle, son satırlarımı yazdığımı bile hatırlıyorum: "Suçlu adalete teslim edilmiştir."

— Kapıkulu, söyle, neden aldın tacımı başımdan?

DEDEKTİF SİMONTAUT

Cinayetlerin beni en çok etkileyen tarafı, pek çoğunda rastlanan basitlik ve masumiyettir. Aslında dedektifler çözdükleri cinayeti efsaneleştirmeye bayılır. Cinayet çözülürken, dedektif yazar, katil rolünü oynar, dedektif katilin rol yapma kabiliyetini değerlendirir. Katil, dedektifin yıldızıdır. De ki, soluksuz peşine düştüğü, örtüsünü üzerinden almak için fırsat kolladığı, peçesini kaldırmak için çırpındığı bir tutku. Durum böyle olunca, çoğu kez hayattan büyük karakterler çıkar karşımıza. Siyah- beyaz. Bilmem anlatabiliyor muyum? Cümleleriyle ağır hayat dersleri veren, gözlerinin altı halkalı, yüzü tıraşsız, gölgeli, eli kanlı öfke.

Cinayet mahallindeki ipuçlarından Bertillionvari 'konuşan portre' ya da 'portre dili' çıkarmak zor olmadı. Ölçüp biçmeyi mahkûm eden Mona Lisa hırsızı bize dönmüş gülümserken geçmişten. İçinde hiç konuşma geçmeyen bir polisiye düşünemeyeceğimize göre... Alın biçimi, burun, burun köprüsü,

burun ucu, burun delikleri, burun tabanı, burun yüksekliği, burun uzunluğu, çene, kulaklar, gözler. Ne kadar detaylı olursa, o kadar boş bir yüzün arkasına saklanan bilmecede, önüme her gelen zanlı, bir öncekini bastırırcasına, tutkusunu kendi dünyasından ifade etti.

Halbuki Mu, katilini gölgeleyen bir pırıltı. Gözleri açarak kör eden bir ışık. Yüceyi dahi baştan çıkarabilecek, yüceye layık bir yaratık. Onu ilk defa, cinayetten birkaç yıl önce Joe'nun düğününde seyrettim. Dedektif Vido, çocukluk arkadaşım, aynı mahallede büyüdük, aynı üniversiteye gittik ve polis olmaya birlikte karar verdik. Ben yazmak istiyordum, ama param yoktu, o yüzden polis oldum. O, ben polis oldum diye aynı mesleği seçti. Evlendiği kız çok zengin ve yerleşik bir ailedendi. O sırada ben de onun arkadaşı yine zengin bir aile kızı ile çıkıyordum. Sonra yürümedi o ilişki. Kitabımda Camus'nün 'Düşüş'ünden bahsettim diye o kız, beni çiğ bulduğunu ilan ettikten sonra terk etti, gitti.

Joe düğün hazırlıklarını bahane edip Mu ile tanışmaya can atıyordu. "Mu'nun dansını görüp de sihrine kapılmayacak erkek yok dostum!" dedi bana, "Bekârlığa vedam böyle olsun, yaka yaka..." Kızın ailesi parayı esirgemedi. Ve onca şatafat arasında, geri kalan her şeyi kolayca gölgeleyerek öyle dans etti ki Mu, sihrine kapılmadık dersem yalan olur.

Diri vücudu sağdan sola kayarak, aşağı kıvrılıp yukarı uzayarak, esreli, cezimli, ötreli, şeddeli, kimsenin bilmediği bir sesin vurgularına uyumlu, fütursuzca, kısıtlamadan hareket ettirdiği omuzları, göğüsleri, kalçaları, göbeği... döne döne kaldırdığı eteğinin altındaki mükemmel bacakları, önden ve ar-

kadan seyri doyumsuz bir şeydi. Saçları, gür gür akan delişmen, hareketli, bolluk içinde taşan kızıl bir nehir. Notlarımın arasına böyle edebiyat sıkıştırdığım için Başkomiser'in tepesi atacak belki, ama onu başka türlü anlatmak haksızlık olur. Tepeden tırnağa apaçık– giyinik olsa fazla bir şey değişmeyecekti– bir cinsellik. Kavislerine bakılırsa bizim gözümüzü memnun etmek değil niyeti. Tebrik edilme, alkış endişesi yok. Kendiyle ilgili bir meselenin içinde. Bencil değil. Anaçlık da yoktu hareketlerinde, sevecenlik de. Hatta bazen o kadar dalıyordu ki dansa, hâlâ hayatta mı, yoksa başka bir tarafta mı diye merak ettiğimi hatırlıyorum. Güzelliğine zincirlenmemiş, illa seyredin diye davet de etmedi kimseyi, seyretmeyin diye yasak da getirmedi. İnce, narin kolları dal dal, gözleri deniz deniz. Belki bana öyle geldi. De ki, bir ideali hep ilk önce sahiplenme telaşına kapıldığımdan. Joe'ya klasik Mefisto taklidimi yaptım. Hak etmişti namussuz. Keyfimiz yerindeydi. Kulaklarımı dikerek, "Eyvahlar olsun onun kollarına düşene!" dediğimde hep birlikte kahkahalara boğulduk. "O kaygan, olgun kavislerin ateşi acımasız, soğuk bir kalbi korumak için mi bu kadar hararetliydi yoksa?" Yine kahkahalar... Evet, canlı yüzün, insanı hemen içine çeken sulu, pırıltılı gözlerin ardındaki hüzünlü karanlığın farkındaydık hepimiz. Belki de işi şakaya vurmamızın sebebiydi o hüzün. Hüzünlenmenin sırası olmadığı için. Belli ki iyi para almıştı. Düğünlere nadiren, ancak böyle çok zengin ve kalburüstü olursa gidiyordu. Para sıkıntısı yoktu. Adını daha önce de duymuştuk tabii. Çıplak dansözler bizim ekibin takip ettiği eğlencelerden biridir, bilmem açıklamaya gerek var mı? Bu işi yapan kızları iyi biliriz. Hele hele kızıl saçlı iseler,

hele hele saçları dillere destan olmuşsa. Onun hepsinden farkını biliyorduk. Okuması yazması yok. Bu şehirde, bu devirde. Ününü gölgelemiyordu parmağını mürekkepleyerek attığı imzalar. Anası babası belli değil. Ve uyumuyordu geceleri. Karanlığı araya bir mesafe koyuyordu. Bayağılıktan uzak, içten dansında hem kendini buluyordu seyreden, hem kaybediyordu denebilir. O değil mesele. Mesele, ancak biz erkeklerin anlayacağı bir mesele. Bilmem anlatabiliyor muyum? Soruşturmaya başladığımda bunların farkındaydım. Ama işin 'seks hakkında sormaya bir türlü cesaret edemediklerim' konulu komik bir seminere dönüşeceğini tahmin edemedim doğrusu.

"Bana kendini anlat?", "Kaç kilosun?", "Aaa, demek çete üyesisin? Hangisi?" gibi budala sorularımıza bu soruşturmada gerek olmadığını biliyordum en azından. Klasik madam meselesi de değildi olay. Bizim dünyamıza ait uyuşturucu çeteleri, mafya, silah kaçakçıları, orospular ve pezevenklerin burada karşıma çıkmasını beklemiyordum. Her an açık saçıklığa alışkın, yolunu otopsiyle bulan bizler için. Mahrem ne kelime der Joe iş otopsiye gelince. Nöbet şakasıdır, yeraltının yıldızlarına ait sahipsiz çıkmazlarda takip. "Bak, Dedektif, ileride yazacağın kitaplarda sana edebi güç kazandıracak hazine," der Joe, karanlığı işaret ederken. Karanlığın belden aşağı dilini, yasasız adaletini, sefaleti. Vaktimizin çoğunu geçirdiğimiz Clairmont konutlarının zengin dünyasından farklı bir labirentin içine düştük Mu sayesinde. Etrafımızda uyuşturucu tüpleri, kullanılmış prezervatifler, paramparça olmuş votka şişeleri, sidik, bok yerine cinayet mahallinde, düşünülerek biçimlendirilmiş, döşenmiş tertemiz, pırıl pırıl mermere inat, cesedi üzerindeki altın çerçevesiyle vitri-

ne çıkaran, kanlı canlı bir yokluk. Duvarlar delik deşik taranmış, grafiti ile donanmış harabeler değil, on dokuzuncu yüzyıl Avrupasının komüncü ressamlarına ait stüdyo manzaralarıyla süslenmiş donanma mahalli.

Dedektifler suçun işlendiği yere gelir gelmez, tropik cumhurbaşkanlarının havasına bürünür, orayı tümüyle kendi sorumluluk bölgesi haline getirmek isterler. Normaldir. O gün cinayet mahalline gittiğimde bütün ekip üzerine düşeni yapmış, kitabı harfi harfine yerine getirmiş, olay yerini incelemeye şüphe düşürmeyecek bir titizlikle kontrol altına almıştı. Herkes beni bekliyordu.

'Dünyanın Kökeni' bir yanda, Mu'nun 'yedi tül' dansı da sergiye eklenince, aşırı iştahlı müze reklam ekibi sayesinde gazetecileri müze kapısının önünde bal bulmuş arı kümesi halinde bulduk. Uzunca bir süredir Mu'nun kızıl saçları hakkında yazıyordu köşe yazarları. Tehlikenin ilk işareti. Kadın saçının erkeklerin kalbini ağına alan kuvveti. Mu'yu beyaz giysiler içinde fotoğraflayıp, Madam Bovary'den, Salammbo'dan, Salome'den, Collins'in Beyazlı Kadın'ından, Rosetti'nin Lady Lilith'inden, Whistler'ın ünlü tablolarından bahsettiler. Hatta bir sanat dergisi, Mu'nun eline bir ayna tutuşturup, Courbet'nin müzede sergilenen eserlerindeki değişik pozlarda fotoğraflamayı akıl etti. Dünyanın Kökeni'nde yüzü görünmeyen çıplak modelin kimliği konusunda bir yığın iddia atıldı ortaya. Makale cinayete fikir verdiği gerekçesiyle iddianın dava dosyasına girdi tabii. Dergi aboneleri arasında Mu ile ilişkisi bulunan herkesi araştırdık.

Şehirde dansıyla ün kazanan bu kadının tüllerinin yedincisini üzerinden çıkardığında karanlığa

kayarak örttüğü, dolayısıyla kimsenin bir türlü göremediği mübarek yerini çerçeveye alınmış halde görmek için basın mensuplarının bir birbirlerini boğazlamadıkları kaldı.

Başkomiser'in de 'Kayıp Oğul' adında bir kitabı yayınlanmıştı o günlerde. Çocukken onu terk eden annesini tuhaf bir tesadüfle bulmuştu Başkomiser. Acıklı bir hadise. Bir müşterisi tarafından dövülerek öldürülen fahişe cinayetini soruştururken hem de. Öldürülen fahişe yıllardır izini bulmaya çalıştığı annesiydi. Hikâyesini kitaba döker dökmez gazete manşetlerine oturdu tabii. Yılın en iyi satan kitabı haline geldi. Ondan sonra kendi aramızda adı 'Orospu Çocuğu' kaldı. Cumhurbaşkanı, daha on iki ayı dolmadan aynı başkomiseri İçişleri Bakanlığı'na aday gösterecekti. Adaylığı yolsuzluk ve hırsızlık suçlamalarını kabul etmesiyle düşecekti. O ayrı mesele. Kitabımı duymuştu. Kalem tuttuğumu biliyordu. Fazla edebiyat yaptığımdan şikâyet etmesine rağmen, konuşmaları için mükemmel bir metin yazarı namzetiydim gözünde, o yüzden istedi yanına beni. Anlatabiliyor muyum? İşe başlayacağım sırada kitabının yayın hakkını satınca durum değişti. Kitabı yazdırmak için beni işe aldığı izlenimi yaratmasın diye teklifinden vazgeçti. İstediğim yere atanacağıma söz vererek neyse ki. Böylece Joe'yu da yanıma aldım ve güney bölgesinde yedi günlük bir alıştırma sonrasında dedektifliğe başladım.

Yedi yıl önce günde altı cinayet işlenen şehirde o sırada cinayet sayısı haftada ikiye kadar düşmüştü. Düşmüştü ama, cinayetlerin ilk üçü, yılın ilk üç gününde üst üste binince dedektiflik bürosu mevcut adamlarıyla fena halde sıkışmış, soruşturmaları yürütmekte zorlanıyordu.

O geceyi Clairmont Konutlarında Küçük Roy'un yanında geçirmiştim. Cinayet onların işi haline gelir gelmez dedektifler 'yakalamak'tan söz etmeye başlar. Yakalanacaktır... ütülenmiş ve kırışıksız olarak... 'Yaka' ifadesi her türlü çekimiyle yeniden ve yeniden karşımıza çıkar– katilin yakasına yapıştığımız âna dek. Dedektif ekiplerinde nöbette her ekibin bir 'yakacısı' vardır. Çarşamba gecesinin 'yakacısı' bendim.

Gece yarısı büyülteç gibidir. Altında her karanlık daha koyu, her yalnızlık daha büyük, her bıçak daha sivri, her öfke daha sert görünür. Silah, üzerinde daha iyi parladığından geceyi koyu mavi kadifeye dönüştürür. Üniformalı bölükler turladıkça cilalanır üstü. 'İlk bölük', haftada beş gün çalışır. Aynı şekilde üç ekip, birinci hafta iki gün izin yaparak, ikinci hafta üç gün izin yaparak devriyeli devam eder. İşe 23.15'te başlarsın, 7.50'de bırakırsın. O gece Büyük Roy öldürüldüğünde 1522 Vyse Caddesi'nden birkaç blok ötedeydik. Rusya devriminde yönetime gelmeden önce burada yaşayan Leon Troçki'nin adresine iki-üç ev mesafesinde. Böyle notlara bayılır Orospu Çocuğu. Şehirde ne kadar ünlü varsa adresinin ne olduğunu bilmek ister. Ölü ya da diri. Mu cinayetinin üstüne atlamasının sebebi de kadının ünüydü tabii. Soruşturmada kendisi gibi hayatını anasını aramakla geçirmiş birini bulunca o kadar duygulandı ki, ağladı. Kolay ağlar, her bayrak çekilişinde gözlerinin yaşardığını görürsünüz. İşimizin sinirlerimizi ne kadar yıprattığının abidesi gibi dinelir direklerin altında başı dik. Hircan'in sorgusuna bizzat gelmek istedi. Gazetede ismini hem de her gün, ünlü dansözle birlikte görmeye bayıldığından. Şehirde ne kadar ünlü varsa bilir. De ki, nerede ye-

mek yerler, kaçta yatarlar, kaçta kalkarlar, ne zaman koşmaya giderler... Mahrem vakitlerini nasıl geçirirler! Nasıl yaparlar? Yani en çok bilmek istediği de o tabii. Hangisi altta, hangisi üstte, kim inledi, kim bağırdı bütün derdi. Hatta içki masasına sohbet malzemesi olsun diye bazılarını polislere dikizlettirdiği olmuştur. Dolayısıyla ünlü 'dikizlemek' işimizin keyifli yanlarından biri. Bilmem anlatabiliyor muyum? Bronx gazetesinin manşeti olmuştu o zaman Troçki: "Bronx'lu adam Rusya'da devriminin liderliğinde." Yalnız Troçki değil, şu an korumamıza şiddetle ihtiyaç duyan bu karanlık cehennemin ünlüleri. Kennedy de onlardan biri. Başkomiserim için ekleyeyim; Kennedy çocukken bir yıl burada yaşadığı gibi, katili Lee Harvey Oswald da aynı mahalleden. Charlotte Caddesi'nden. Bir sonraki sokak, savaş öncesine ait çiftlik stili bakımlı evleriyle bilinen Burban Meydanı. O köşeyi döndüğümüzde geldi radyo mesajı.

Polis radyosundan takibi engellemek için şifreyle çalıştığımızda herkes kendine birer isim seçer. Ekibe fırsat olur dalgaya alırlar beni.

"Hemingway..."

"Sen olduğunu hemen anlarlar, olmaz."

"Ernest daha iyi..."

"Aynı şey, deli misin!"

"Clancy..."

"Hahahaha, iyi olurdu keşke..."

"Camus?"

"Çocuklar onu kodlayamazlar. Sonra biliyorsun nazik konu, kızı o yüzden gitti... Oraya dokunma!"

"Joe..."

"Peki peki, hadi Poe olsun."

"Hangi Poe?"

"Hani o orangotan hikâyesinin yazarı Edgar Allan..."

Kısa kesmek için üstelemedim. Poe'da anlaştık. Uykusuz bir geceden sonra sabahın erken saatlerinde. İki yüz kilonun üzerindeki Büyük Roy'un siyah, iki metreye yakın, kat kat delik deşik vücudunda ön tarafta on beş, sırtta on iki darbeyle gelen ölümü üzerime çökmüştü külçe gibi. Şaka yapacak halim yoktu açıkçası. Bilmem anlatabiliyor muyum? Küçük Roy'un cesede baktıkça parlayan deli gözbebekleri, kendisinin üç misli bir adamı öldürmenin verdiği keyif içinde yüzerken. İhtiras, arzu, şiddet dolu. İfadesine başvurmak zorunda kaldığımız yan odadaki fahişeye bağırıyor bir yandan:

"Sen bu işe karışma, ağzını açma, yoksa seni de deşerim."

"Üniformayı tanıdın mı Roy! Bak mavi, bilmem anlatabiliyor muyum? Polis, Roy, polis, kaldır ellerini havaya, hareket etme, sakın bir delilik etme, elimdeki silahı görüyor musun? Roy... yere yat! Yere yat! Kıpırdama sakın! Üstünü arayacağım, kıpırdarsan yakarım bilesin..."

Cüssesinin ebatlarını aşıp dünyayı tek başına yerinden oynatacak yeni bir adrese taşındığından adrenalin fışkıran vücudu yatıştırmak bana düştü.

Büyük Roy'un cebinde bulduğu eroinden son kalan bir-iki nefesi tükettiği halde yatışmamıştı hâlâ. Tekme tokat altıma aldığımda kısa süreliğine duruldu. "Tutuklanmaya direndiğinin farkında mısın?" diye bas bas bağırdığımı hatırlıyorum. Suçunu gayet iyi bildiğiniz bir zanlı, tutuklamaya direnirse? Ne kadar kuvvet uygulanmalı? Kitaplarımızda bu sorunun cevabı var, 'olabildiğince az' kuvvet. Peki o ne demek? Bir yumruk yeter mi? Bir cop? Kafaya

bir kabza... Son kalan dişini de dökmek ağzındaki, karnına bir tekme... belki? Güney bölgesinde bir zencinin gece karakolda öldüresiye dövüldüğü, kıçının tuvalet fırçasıyla yırtıldığı haberleri çıktığında ben dahil bütün ekip, hiçbirimiz ama hiçbirimiz inanmadık o suçlamalara. Böyle bir şeyin bulunduğumuz yerlerde asla yaşanmayacağından emindik. O an içine düştüğüm duruma her gece düştüğümüz halde. Asla! Çalıştığım karakolda hele, imkânı yok. Zaten tuvalette fırça da yok, tuvalet fırçasını kastediyorum. Ayrıca Bronx, Güney'e kıyasla çok daha berbat bir çalışma ortamı. Haritada şehrin kuzeyindeki kördüğüm. Bronx'ta olmayacak şey, Güney bölgesi karakollarında hiç olmaz. Bilmem anlatabiliyor muyum? Ama hayatta işler kitaptaki gibi değil. Fahişenin sesi kulağımda:

"Burada biri öldürülüyor... burada biri öldürülüyor..."

Bağırış çağırış. Kat kat, sıra sıra yüzlerce esrar deliği... her delikte bir küfür...

"Orospu çocuğunun piçleri... siktirin gidin... köpeoğlu köpekler..."

Poe'nun, son günlerini sefalet içinde geçirdiği evden bir sokak ötede. Babamın evinde, havalandırmanın üzerindeki dört gözlük kasvette oturmaya devam etsem de doğduğum mahallenin bu hale gelişine alışamadım hâlâ. Babamın ailesi buraya taşındığında yeşillik bir banliyö iken. Kardeşi Gerry köşe başında itfaiyeci, Nick aynı sokakta, 123 numarada doktor, Eddie meydandaki karakolda polis. Babam iki metreye yaklaşan endamı ile cennet mahallesinin en yakışıklı delikanlılarından. Boyum ona çekmedi. Daha pek çok yanım var ona çekmeyen.

Clairmont, Morris, Butler, Webster siteleri inşa

edildiğinde ben yeni doğmuştum. Otuz binadan oluşan yepyeni bir dünyanın temeli atıldığında herbiri on altı ile yirmi kat arasındaki modern yapılarda yaşayan ailelerin kullanacağı okullar, sıralarında ihtiyarların kuşlara yem atacağı, çocukların kaydıraklardan kayıp salıncaklarda sallanacakları, kirazlar çiçeklendiğinde ispinozların kırmızı kırmızı şakıyacağı parklar planlandı. Zamanın politikacıları, boyacılar, tamirciler, kanalizasyon ustaları, elektrikçiler, temizleyiciler, alışveriş merkezleri, marangozlar için mükemmel bir yaşam hayali ile dolu mavi ufuklar vaat ettiler seçmenlerine. İnsanlığın kibriyle, cakasıyla, beyhudeliğiyle, abesliğiyle ilelebet yanan bir cehennem değil! Yalan mı söylediler? Şimdi tanımadığım insanların, tanımadığım hikâyeleri arasında hapis bir yabancıyım. Her sefalet hikâyesi hayret verici. Her hırsızlık acayip, her cinayet olağanüstü. Silahı dolu ama üniformasının içi bomboş bir polis. Bilmem anlatabiliyor muyum? Gündelik işleme alışıyorsun, o kolay. Mesela eroinmanlar cam şişe kullandıklarından parmak izi alamazsın, tüpten yanan parmak uçları pürüzsüz olur. Uyuşturucu galerisinden topladıklarının elleri ıstakoz gibi kaskatı hareketsizdir. Eğer tutuklamaya itiraz ederek hasta ve ishal olduğunu söyleyen üç yüz kiloluk bir kadınla boğuşuyorsan arabanın içine atmaman gerektiğini bilirsin. Söylediklerinde doğruluk varsa ortalık batar çıkar, arabanın üzerine petrol döküp yakmaktan başka çare kalmaz. Yani riske girilmez. İşte böyle tek tek hikâyeler başlayınca boğazına tıkanır bir yumruk. Ne ileri, ne geri. Takılır. Durumu atlatmaya çalışırsın. O fahişe gibi. Küçük Roy'un dairesinin önünde. Ağzı, yüzü uçuk dolu. Vücudu morgdaki ölülerden çok daha beyaz ve kansız, bir dirhem eti

olmadığı halde onu zar zor taşıyan bükük büyük dizlerinin üzerinde. Ölümle hayatın arasındaki Hamletvari sınırın iyice inceldiği bir yerdeyiz. Vakit dar. Yan dairede müşteri sıkıştırırken. Karakolda ifadesini almak için işini bitirmesini bekledik. İfade, on iki yaşında pezevengi ile şehre gelişinin ve yirmi yıldır AIDS ile yaşayışının hikâyesi. Aynı yaşta olduğumuzu öğrendik hayretlere düşerek. Ölümle gündelik şekilde ilgilenmeye ne kadar alışsam da duygusallık değil dikkat çektiğim husus. Hayatın cesareti karşısında içine düşülen çaresizlik, gülünç vaziyet belki. Gündelik hayatın karmaşası, tesadüfleri, kazalarıyla örülen uçsuz bucaksız evren, sokaklarına kaide, kural, genelleme getirmeye çabalayan her eğilimi şüphe altına alırken. Kısacası, böyle bir gecenin sabahında geldim müzeye.

Seksen beş tablo ve on iki çizimle Gustave Courbet müzenin beşinci katında, Doğu galerisinde. Bulunduğumuz coğrafyada Avrupa doğu kaldığından. Tablolar elliye yakın özel koleksiyoncudan. Avrupa'dan, Kanada'dan, Japonya'dan. Serginin girişinde, yüz elli yıl öncesine ait bir ifade ile karşılaştım: "Sadece bir sosyalist değil, aynı zamanda bir demokrat ve cumhuriyetçiyim ve tek kelimeyle bütünüyle devrimden yanayım ve her şeyden çok da bir gerçekçiyim. Yani, hakiki gerçeğin samimi âşığıyım." 'Dünyanın Kökeni' tablosuyla kendini resmettiği söylenen ressamın sözleri.

Sanat dedektifi arkadaşım Courbet'yi 'komüncü' diye tanıtınca hoşuma gitti. 1871'de Paris Komünü'ne katıldığından. Babası Nixon'a oy vermiş, annesi Columbia üniversitesinde öğrenci olaylarında komünistlerle sağcılar arasında kalmış birinin çocuğu; ben, komün kelimesinde romantik tınlamalar

duyduğumu itiraf etmeliyim. Katillerin sesindeki basitlik ve masumluk gibi. Belki o nedenle bu ressamın tablolarındaki tipler bana Clairmont Konutlarını hatırlattı. O çağda yaşasaydım komüne katılırdım. Muhtemelen. Yan tarafta 'İkinci İmparatorlukta Gerçekçiliğin Rolü' adlı bir sempozyum var, on dokuzuncu yüzyıl Fransız suluboyaları ve baskılarının bulunduğu bir salonda.

Müze görevlisi Longarine kapıda karşıladı beni. Olayların halkla ilişkiler meselesini çoktan aştığına bin pişman bir ifade içinde, elleri titreyerek, sarsılmış, darmadağınık. Feministliğine rağmen çekici. Aramızda bir elektriklenme yaşadık.

Gazeteciler soruları patlattılar:

"Cesedi saat kaçta buldunuz?"

"Nasıl öldürülmüş?"

"Tehdit eden oldu mu?"

"Örtünme tarihi siz müzeye geldiğinizde açılma tarihine mi dönüşüyor?"

Longarine mümkün olduğunca az bilgi vermesi yolundaki uyarıma itaat ederek dikkatle soruları cevapladı:

"Açılmak ve kapanmak hayata ait meselelerden biri, müzeye ait değil. Yorumunuza katılmıyorum Sayın... Bütün örtülerin burada rahatça açıldığını söyleyerek düzelteyim sorunuzu."

Taktik işe yaradı sandığım sırada, basında olmaması gereken bilginin çoktan basına ulaştığını da anladım.

"Cinayeti ondan mı çerçeveleyiniz?"

"..."

"Kadınlarla erkeklerin farklı düşündüğünü..."

Longarine'e kızgın bir suratla baktığımı hatırlıyorum.

Gazetecileri bırakıp içeri girdiğimizde bir emir kipiyle açıklama istedim. Yardımcılarını uyaracağına söz verdi bu tür bilgilerin bir daha basına sızmaması için.

"Açık bir şiddet izi yok, ama daha önce hiç cinayet görmedim, belki o yüzden...Üstelik son derece canlı ve hakiki. Hiç ölü gibi değil. Vücudun ölüme en fazla başkaldıran kısmının orası olduğunu..."

Utandı. Sustuk. Önümüzde güneş görmemiş, bakir, acıtırcasına soluk, perdeleri hep kapalı bir odada büyümüş, iştahla ve merakla vaktini bekleyen talihsiz. Tabloda ışıksa fırçanın dili, bunda beden tuvalin kendisi. Yeni batan gün renginde, pembeden yeşile, maviye, mora, alacakaranlığa kayarak çekilen bir hayatın izi beyaz gölgeler. Her kıl, her ince kıvrım, yaşanmışlığın ve zamanın simgesi, atlanılmadan kayda geçirilmeli. En ufak bir çizik, en ufak bir yara izi, en ufak bir yanık, kırık, leke... yaşananları teminat altına alacak amansız bir kaydetme faaliyeti. Otopsiye gidecek birazdan. Fotoğraflanması bitince. Gerçek adına utanç tanımayan otopsiye. Otopsiye mutlaka kravat iğnesiyle girin derdi babam. Otopsi kelimesine sözlükten ilk baktığımda şaşırmıştım. Yunanca kökeninden 'kendine bakmak' diye çevirdim önce. Aynadan kendine bakmak gibi. İçi dışı çıkmış kadavralara pek yakışmayan sanatsal bir yorum diye düşündüm. Sonradan 'kendin için bakmak' anlamına geldiğini fark ettim de biraz toparladım meseleyi. Öldürüldüğü yetmiyormuş gibi bu vücut şimdi bir de otopsinin şiddetine maruz kalmalı. Bilimin. Bakalım bilim hikâyeyi doğrulayacak mı? Ölümün her türlü normalliği ve anormalliği kaydedilmeli. Her darbenin yeri, milimi milimine, her kemiğin biçimi, her organın yapısı,

burundaki mukoza miktarı, karaciğerin ağırlığı, akciğerin durumu, kalbin şekli, beynin büyüklüğü, yumurtalıkların vaziyeti, bilmem anlatabiliyor muyum? Cinayet kurbanları, cinayetin aydınlatılması pahasına mahremiyetlerini tamamen kaybeder. Bozulan dengenin posası durumuna düşen mahkeme delillerine indirgenir, katilin yakalanmasıyla kurulması beklenen yeni düzen adına kamuya ait, her yeri deşilebilen bir kadavradan ibaret kalır. Midedeki öğütülmemiş yiyecekler, et, sebze...

Evet, otopsiye kravat iğnesiz girmeyin derdi babam. Beyni dağıtılmış kadavranın üzerine eğildiğiniz an kravat lekelenirse işi bitmiş demektir. Her seferinde yeni bir kravat alacak paran yoksa iyisi mi iğnele kravatını gömleğine. Raporunu yazan arkadaşım şimdiye kadar önüne gelen cesetleri Mu ile mukayese etmekten kendini alamadığında, "Çoğunun bir kusuru vardır, o kusursuz haliyle rüyalarıma girdi, etkiledi beni Simontaut," dediğini hatırlıyorum. Yüzümdeki alaylı gülümsemeyi görünce kendini savunmaya geçti: "Bak o kızıl saçların bittiği yerde tam ense kökünde, mükemmel bir orantı, iki parmağın arasına gelecek kadar, sanki elle yapılmış şu kıvrım, işte tam o kıvrımda kızılın orta yerinde sapsarı bir tutam saç, saman sarısı, pırıl pırıl."

Video odasına geçtik. Longarine kasedi istedi. Yardımcıları kısa sürede Mu'nun kasedini odaya getirdiler. Kahve kabıma sıkı sıkı sarıldım, bütün dikkatimle kayıttaki hiçbir şeyi kaçırmamaya çabalayarak Mu'nun ölüm dansını seyrettim. Bana düşünmemem gerekeni düşünmemi söyleyen dansını. Kimdi o? Neyin nesiydi peçenin arkasında saklanan, çerçeve dışında kalan. Bir zihin macerası mıydı? Gemiyle mi gelmişti buraya, arkasında nasıl bir

millet, nasıl bir savaş, nasıl bir güvercin, nasıl bir alev dili bulacaktım?

Hircan'i salonun şeref koltukları denebilecek ön kısmında tespit etmek zor olmadı. Sahnede Mu, üzerindeki tülleri tek tek açarken, tutkunun kölelerini fişlemeye başladım.

Bizi esas şaşırtan Evan oldu seyirciler arasında. Evan Godolphin. Kısa bir süre önce mahkeme kararıyla Mu'dan uzak durması uyarısı alan, yeraltı ile bilinçaltını sık sık karıştıran Evan. Mu'nun dans edeceği salona gelerek mahkeme kararını ihlal edip suç işlemeyi göze aldığına göre. Ve kapıdaki güvenliği atlatıp içeri girmeyi becerdiğine bakılırsa, görgü tanıklarına aldırmayıp... Fikir yürüttük. Aklında ne vardı? Kendini arkada, kapının hemen yanındaki köşeye, gölgeye saklamıştı. Kimseye göstermediğini, en çok da onu kayda alan video kamerasından kaçtığını sanırken her şeyin orta yerine, merkezine düşmüştü zavallı. Evet, o kayıtlı bir seks manyağıdır. Fakat kendi türündeki pek çokları gibi son derece utangaçtır. Parklarda oynayan kız çocuklarının peşine düşse bile ıslak hayallerini çoğu kez kendine saklar, belki yanından geçene sürtünür, en fazla aldığı hazzı sesli bir nefesle ifade eder. Mutsuz, yumuşak, köpek bakışlı, çapaklı. Evet, karanlıktır Evan'ın toprağı. O toprakta çamurun kalitesi ondan sorulur. Samimidir. O yüzden gerçek sözcüğünün tam teçhizatlı düşmanıdır. Sorgudaki notlar kanıtı:

"Bana o kelimeyi söylemeye kalkma Simontaut. Sakın önüme o sahtekârlık belgesini sürmeye kalkma. O kelimeyi kullanan herkes –garanti veriyorum sana– sen dahil herkes sahtekârdır. Bilesin. Kendi amaçlarını gizlemek için o kelimeyi maske edinmiş sahtekârlar..."

Genelde kısık sesli, yarı uykulu, sürmenajlı, sıkıcı. Söylemeye cesaret edemediği şeyleri söylemek için yanlış hesapla gerektiğinden fazla enerji kullanınca çıkışları ayarı bozuk radyo gibi kulak zarını patlatıp karşısındakini hoplatan Evan. Bu yüzden kontrolden çıkan öfkesini saklayamayan, pasif olduğu kadar saldırgan bir karakter. Büronun karışık bölümlendirilmesi arasında, bizim bir türlü alışamadığımız sorgu odası, fotoğraf, arşiv, parmak izi, ayrıca DNA test aletine bile alışkın, sorguya saatinde dakika aksatmadan geldi. Sorgu sonunda itirafını imzaladıktan sonra tutuklandı.

Katil, dedektife ne kadar inanırsa sorgu o kadar başarılı olur. Dedektif suç işleyeni kelimelerinden tek tek, onları söyleyişinden ve en çok da sesinden yakalar. Clairmont Konutlarında hayat dayattığında, şiddetin kırmızı kızıl sıcak renklerinde, Büyük Roy'un ensesindeki diş izlerinde görür ihtirası, bilmem anlatabiliyor muyum? Evan'ın uyarısını dikkate alarak biraz daha samimi konuşacaksak, hissiz, duygusuz, sosyal psikopat değil hayatın katilleri. Onlar da herkes gibi romanların, filmlerin kahramanı siyah-beyaz karakterlere hayran. Al Capone'a ya da Karındeşen Jack'e.

O gece salondaki şüphelilerden bir başkası, en önde, yanında rengârenk, cıvıl cıvıl, torunu yaşındaki kızlarıyla Evan'ın tersine herkese selam veren Nilden Şerif. Yolsuzluk komisyonunda, rüşvet verdiği polislerin aleyhinde tanıklık ettiğinden beri neredeyse her yeraltı cinayetinde inat olsun diye büroya çağırıp sorguya çektiğimiz talihsiz. Nildensiz şerbet, Şerifsiz dua olmaz. Mu'yu büyüten Allah'ın yakın dostu. O yüzden Mu'nun her şeyini bilen sayılı insandan biri. Güney Bölgesi Dedektiflik Bürosu, in-

şaat mafyasının beklenmedik bir biçimde kazandığı ihaleden sonra piyasadaki en ucuz ve çürük malzemeden inşa edildiği günden bu yana sanki hiç ellenmemiş, bakımsız, hep aynı yıkama suyuyla altı ayda bir temizleniyor görünen, sevimsiz bir çalışma ortamıdır. Polisin mavi menekşeli havuzunda kırmızı balıkların yüzdüğü fıskıyeli salonlarda mermer sütunlarla, altın yaldızlı arkların arasında, Michelangelo'nun fırçasıyla bezenmiş bir tavan altında çalıştığını düşünen varsâ yanıldığını ifade edeyim. Floresan ışığıyla altı insanî hissi körkütük körelten, genellikle az ısınan, buna rağmen kuvvetle ter kokan bir bürodayız. Birden fazla dedektif aynı masayı paylaşmaya çalıştığından hep sıkış tıkış. 'Aranıyor' posterlerinin doldurduğu duvarlardan dökülen, askerî depolardan artan badana bir yanda, dosya rafları ile gelişigüzel ayrılan karman çorman bölmeler arasında hep erkeklerle dolu bir koğuş. İçeri attığımız kötülere neden bu kadar özeniyoruz diye geçiriyorum aklımdan Nilden'i beklerken, kendimizi tıkıp tıkıştırdığımız şu koğuşa bakacak olursak. 1870'te Chase Manhattan Bankası'ndaki bir milyon dolarlık soygunu çözdükten sonra başdedektifliğe atanan Thomas Byrnes'den beri yarım yüzyılı aşan bir süredir dedektiflik bürosu polis kuvveti içindeki ayrıcalıklı yerini kaybetmedi. Byrnes aramızda hâlâ dedektif 'başı' olarak bilinir. Üçlü portre fotoğrafı, sıralama hep onun buluşudur. Ondan sonraki büyük dedektif, beş yüzün üzerinde mafya üyesini hapse atan Joseph Petrosino'dur. İtalyan Ekibi diye bilinen ekibi kurduktan sonra Palermo'da iş üzerindeyken intikam cinayetine kurban gitmiştir. 161. Sokak ve doğusundaki bloklardan başlayarak, Yankee Stadyumu, mahkemeler, Bölge Savcılığı, Bölge Baş-

kanlığı, Demokratik Parti üyelerinin ofislerinin de bulunduğu Bronx bölgesi belediyesidir. Tom Wolfe'un 'Cebelitarık Kuvvet Koridoru'. Şehrin en meşhur dedektif ekibidir. İsimle değil, doğru orantı ile biliniriz. Yani, üç-dört, Washington Heights'tan; beş-yedi, doğu New York ve Brooklyn'den sorumludur.

Evan'ın tersine randevuya iki buçuk saat geç geldi Hilden. Ağır, yavaş, hoşuna gitmeyen bir şey yapana dersini vermeye hazır. Onun kendine güvenini kırmak için beton çekici ile gitsen işe yaramaz. Yaşına rağmen yakışıklı. Tütün sarısıyla kınalı tırnakları kirli. Ağzından çok altın dişlerinden sırıtan tuhaf bir surat. Sesinde balgam, duman dolu ciğerleri. Ara sıra kahkahalarını dişlerinin üzerindeki pırlanta taşlarda çınlattı. Kürk yakalı kamel paltosu yeni. Boynunda, parmaklarında, bileklerinde şakır şakır altın, elmas. Hayatını insan eğlendirmekle kazandığından hikâyesi bol, neşesi bir o kadar gürültülü. Alelade görünen kumar ve pezevenklik sabıkası rüşvet verdiği polislere karşı tanıklık yapması sayesinde ceza affına tabi. Yirmi iki cinayet dosyasında ismi var. Mu ile yirmi üç oldu bu sayı.

Kayıttan not ettim. Mu dansa başlamadan önce salonda yerini bir türlü bulamayan Doktor Leroy'u hararetle kucakladı Nilden. Yarısı yaşında, yarısı büyüklüğündeki V.V.V Leroy, Nilden'in kollarına sıkışınca o kadar seyircinin gözü önünde bir an önce nasıl kurtulacağını bilemedi. Özellikle kadında belli bir estetik arayan müşterileri için Nilden'ın kızlarını 'düzelttirmek' amacıyla sık başvurduğu estetikçi Leroy. Mu'nun sosyal çevresinde önemli bir kişilik. Onun ofisine haftada iki kez uğradığını tespit ettik. Bu nedenle sorgu listesine dahil ettik onu da.

Görüşmek üzere ofisine gittiğimizde yüzüme

hafiften acıyarak öyle baktı ki – Apollo'nun kadını gibi çekirdeği karnında bir hemşire ve ofisin duvarlarında antik sanat çizimlerini hatırlatan boy boy münasip organlar arasında doktorun 'malum' işini bitirmesini beklerken ekipte belden aşağı şakanın bini bir para.

"Sabah tıraş olsaydın saçını sakalını alışkın olduğu başka şeylerle karıştırıp düzeltmeye kalkışma tehlikesi olmazdı..."

"Seni görünce aşağısı ile yukarısını karıştırdı belli."

Böyle bir ifadeye polis arşivlerinde rastlanmadı. Bir daha da rastlanacağını sanmam. Leroy'un Mu' nun dansını yorumlayışını kastediyorum.

Göreceksiniz, dönüş yolunu kaybeden bir tek Hircan olmayacak bu hikâyede.

Mu cinayetinin şüpheliler listesinde, soruşturmanın en zavallı tipi diye sınıflandırılabilecek adam Salman Testo. Salman gösteri salonunda değildi o gece. Yani video kaydında görünmüyordu. Onu Mu'nun çantasındaki tuhaf aleti soruşturduğumuzda tespit ettik. Rilke'nin itirafını kendi adına kaydettiği aletinin broşüründen: "Ben erkeğim, doğuramam bir daha seni..." Yetersizlik kaygısının işgal kuvvetlerine teslim olmuş, beyaz bayrağıyla, dörtnala terk edilmiş yeni kaleler peşine düşen çağdaş Kazanova ile böyle tanıştım. Köse yüzü, ateşli analizleri sayesinde ikide bir kurtulma imkânı bulunmayan, derin güven uçurumlarının boşluğuna gözü kara atlayan Salman. Gülme salgınının sebebi oydu mutlaka. Onan'a biçilen cezayı haklı çıkaran adam. Mu'nun sarsıp dağıttığı bir başka erkek. İfadesi, Yusuf Ali-Kazanova görüşmesinden farksız, Leroy'unki kadar olmasa da nadir bir itiraf. Amirimden işitti-

ğim azar başka konu. Ne biçim sorguluyormuşum bu adamları? Benedictine manastırlarının kopyacıları gibi not tutuyormuşum!

Salman, Mu ile uzun süre fırtınalı bir aşk yaşayan ve terk edildiği için dağıtıp Mu'ya tehdit mektupları yazan psikolog Jacques Homunculi'nin hastası. Onu da şüpheliler listesine aldık. Evan gibi. Homunculi'nin iki hastasından hiçbir farkı yok. Neredeyse bir Mu mezhebi çıktı karşımıza Homunculi'nin hasta listesinden. Kendi aralarında kendilerine ait bir dille konuşan sacayağı. Doktor yemini nedeniyle hastaları hakkında fazla bilgi edinemeyeceğimizi bile bile gittik Homunculi'ye. Mu ile beraberken bir ara gazete sayfalarından eksik olmayan 'Arzunun İsimsiz Filozofu'. Şehirdeki bütün kadınların koltuğuna yatmak için birbiriyle yarıştığı kır saçlı, yakışıklı çapkın, yedi tül dansının yedinci perdesini açtı önüme.

YEDİ TÜL DANSI

1/31

(Müze)

Mu o gece yedinci tülü üzerinden attığında, müzedeki herkes –çocuklardan büyüklere herkes– bir daha asla göremeyeceklerini bilerek, onu, sanki adım adım uğurladılar ölümün kapısına kadar. Hareketlerinde son dansa ait bir veda, hüzün, heyecan.

Kaderini tanıyan bir huzur gördüm. Kısa boylu, ince, düzgün tıraşlı sakalı ile yüzünü siyah çerçeveye almış müze müdürü ilerledi sahnenin ortasına:

"Merhabalar, böyle bir günde buraya gelme cesaretini gösterdiğiniz için teşekkürler, trafikten korkuyorduk tabii, ama korkumuz yersizmiş."

Üstü kapalı bahsettiği konu savaş. Cumhurbaşkanı şehirde. Resmî geçit kordonu müzenin önünde. Motosikletli polisler kaldırım kenarını baştan başa kapatınca müzeye giriş çıkış yolu kesik. Aşırı önlemler yüzünden çıkan karmaşa sayesinde Evan güvenliği atlattı anlaşılan. Gün boyunca bütün şehri havadan, karadan ve denizden taradık. Sayemizde kuş uçmaz kervan geçmez bir yer haline geldi şehir. Yine de büyük çoğunluk nükleer bir silah patlar korkusuyla kışa rağmen sayfiye yerlerinde inzivaya çe-

kildi. Clairmont konutlarına giderken sokaklarda tuhaf kılıklı acayip yaratıklarla karşılaştık o yüzden. Kırmızı-siyah renklerde, on dokuzuncu yüzyıl fahişelerini canlandıran, yüzlerini beyaz talk ile maskeleyen göstericiler sayesinde sokaklar hakikaten komün günlerini hatırlatır bir hava içinde. "Cumhuriyetçilere oy verin!" diye çığlıklar atarak kaybolan protestocular ve tuhaf kılıklı güvenlik görevlileri zamansız bir Cadı Bayramı sahnelemekte.

"Müzemizde şu an 'Çıplaklığın Sanatı, Sanatın Çıplaklığı' adlı sergi devam etmektedir. Serginin gördüğü ilgiyi açıklamaya gerek var mı? Özellikle de feminist dostlarımızdan. (Gülüşmeler.) Tabloyu ısmarlayan rahmetli Halil Bey'in ruhunu epey eğlendirdiğimizi kabul ediyorum. Tartışmaya gerek bırakmayacak bir gerçek şudur: Bu tablo Batı feminist anlatısında kadın seyircinin bir sembolüdür. Courbet'nin kendi seyirciliğini alt etme, durdurma, kendini kadın yerine koyma çabasıdır. Görmek ile olmak arasındaki farkı yok etmeye çalışmasıdır, kadınlarla erkekler arasındaki farkı daraltma çabasıdır. Bildiğiniz gibi, fırçasını hep edebiyat paralelinde kullanan ressam, 'Uyuyanlar' tablosunda Baudelaire'in 'Lanetli Kadınlar'ını, Hippolyte ve Delphin'i resimlerken, aynaya bakan kadın portresinde Rosetti'nin Lady Lilith'ini görürüz. Ya da Wilkie Collins'in 'Beyazlı Kadın'ını. İdeal, aşk, mal değişimi, fahişelik ve evlilik üzerine yoğun bir tartışmanın başladığı, Batı dünyasının oryantalizmin etkisine girdiği o döneminde, Doğulu kadın ve haremin gölgesinde, bir Osmanlı'yı, Halil Bey'i memnun etmek için yaptığı tablodur söz konusu. Tablonun merkezini oluşturan kadın göbeği konusunda burada bir parantez açıp, tarihî bir bilgiye dikkatinizi çekmek istiyorum. Bi-

razdan izleyeceğiniz göbek dansı, 1893'te ilk kez müzemizde gösterilen Edison'un kinetoskopu ile kayda alınan 'arzu dansı'na atıftır. 'Küçükhanım' olarak bilinen Fatima'nın 'ocak ateşi kadar sıcak, erotik' dansı 'Kuçu Kuçu', kinetoskopun gözetleme deliğinden aynı tarihte gösterilmeye başlandığında seyircileri çılgına çevirmiştir. Fatima'nın hafif gülümseyerek bir hanımefendi edası ile dalgalandırdığı göğüsleri, çalkaladığı kalçaları, titrettiği omuzları, kıvırdığı gerdanı, döndürdüğü göbeği ve savurduğu eteği ile açılan dizleri, hatta külotunun paçaları, o dönemin Batı örtünme geleneğine ters düştüğünden film ve kinetoskop, ânında büyük bir ticari başarıya dönüşmüştür. O nedenle göğüs ve kalçaların üstü boyanarak filmin bir de sansürlü biçimi satışa çıkarılmış, böylece Fatima'nın sansürsüz dansı 'yasak' vaat ettiğinden iyice aranır bir ürün haline gelmiştir.

Müdür bir süre daha tarihî açıklamalara devam etti, sonra müzeye para yardımını kesen hükümetten şikâyet etmeye başladı:

"Millî Sanat Vakfı müzemizdeki bu olağanüstü sergiye itiraz ederek fonlarımızı keseceğini bildirdi. Halkın müstehcenlik ve medeni standartlarını hükümet fonlarıyla ihlal ettiğimizi öne sürerek sanat topluluğu adına suç işlediğimizi ilan ettiler. İşte suçlamalara cevap veriyoruz, bu gece sizlere olağanüstü bir sanat getirerek. Gözünüzün önünde yaşanacak, sizlerin de katılımıyla birlikte yaşayacağınız bir sanat. Doğrusu çamur atma kampanyaları nedeniyle moralimiz biraz bozulmuştu, sizlerden böyle bir katılım beklemiyorduk. Bugünkü trafiği de düşünerek zahmete girmeyeceğinizi sanmıştık, ama yanılmışız, hiçbir şeye aldırış etmeden buraya geldiğiniz

için sizlere minnettarız. Bize moral verdiniz. Hepinize canı gönülden teşekkürler. Sizlerden gördüğümüz ilgi en büyük desteğimizdir. Yine de hatırlatalım, arka tarafta üyelik kartlarımızla birlikte hükümetin girişimini protesto eden imza listesi sizleri bekliyor. Lütfen gösteriden sonra birer tane doldurup imzalamayı unutmayın."

Işıklar biraz daha karardı. Bu sefer uzun saçlarını başının iki yanında atkuyruğu toplamış bir genç kız, siyah orkestra kıyafetiyle mikrofona geldi. Gösterinin dümbelekçisi olduğunu ilan etti. İlk sıranın önünde yere oturmuş, biri siyah, biri beyaz iki küçük çocuk dümbelekçiyi ilgiyle tepeden tırnağa süzdüler.

"Biraz sonra bize sahnede eşlik edecek dansözümüzü sizlere takdim etme şerefi benim. Başlangıçta Uzakdoğu danslarıyla, Japonya ve Hint danslarını öğrenerek sanatına başlayan dansözümüz, daha sonra bale ve yoga dahil vücudunu sanatın çeşitli dallarında çalıştırmıştır. İşte karşınızda: Mu."

Alkışladılar. Daha ışık üzerine vurmadan nefesini hissetti herkes. Sahneden o nefesle, kuvvetli, sıcak bir cinsellik yayıldı salona. Sonra yavaş yavaş aydınlandı, kızıl saçlar, ince kollar, uzun boyun ve dünyayı içine alma niyetlisi, okyanusla rekabet eden turkuvaz bakışlar, hızla çarpan bir kalbin ritmiyle titreyerek usul usul açılıp kapanan buruncuk, yem bekleyen civciv dudaklar, çıplak ayaklar, keklik bilekler ve aynı nefes, vücudunu saran yedi renk tülün esintisiyle dalgalandı. Çekingen selam kısa sürdü. Çabucak kayboldu yeniden sahnenin karanlık tarafında.

"Lütfen gösteri sırasında fotoğraf çekmeyin. Kameranın flaşı sanatçının dikkatini dağıtır, tehlikeli-

dir, yaralanmalara neden olabilir."

Sanatçılar çalgılarını tanıtmaya başladılar tek tek:

"'Taksim' ya da 'takisim' doğaçlama, bazen geriden ritimle bazen de tamamen hür çalınır. Ya da hem geriden ritim ve önde müzikle birlikte yapılabilir."

Dümbelekçi ritim verdi. Dümbeleği nedense mavi duvar kâğıdı ile kaplı.

"Dış görünüşüne aldırmayın, en iyi ses veren budur!"

Saçları düz, uzun, göğüssüz. Vücudunu daracık sarıp, yerleri süpüren siyah elbisesi sayesinde, de ki, defterini mavi kaplayan ilkokul çocuklarından farksız. Onlar kadar masum. Marifetli ellerinden nağmeli bir güzellik aktı dümbeleğe, ritim inleyerek uzadı iki-iki-üç, bir-iki-iki, iki-iki-bir, bir-iki-üç, derken daha ağır. Hava bolluğuyla ağırlaşan bir nefes. Öyle ki, dinleyenlerin de nefesleri ağır artık. Salondakilerin koltuklarına doğru çekildiklerini, kimilerinin havalandırmanın soğuğunu bahane edip şallarını başlarına örterek saklandığını gördüm. Tam bu sırada darbuka girdi ritme. Sahne ışığı, şimdi koyu kahverengi kadifeden altın sırmalı bir kaftanı omuzlarına alan Mu'nun yüzünü aydınlattı. Tuhaf kuş, büyük kanatlarıyla havalanıp yükseklerden uçmaya hazırlandı. Bileklerinde halhal, dişleri bembeyaz, yüzü soluk. Günbatımı kızılı döküldü kalçalarına saçlarından. Bulutlandı. Sunucu ortamın gerginliğini bozmamaya gayret ederek alçak sesle açıkladı:

"Birazdan izleyeceğiniz dans, cezbetme sanatı olarak yorumlanmıştır çoğu kez."

Sustu, derin bir nefes aldıktan sonra biraz daha bekleyerek ekledi:

"Yanlışlıkla..."

Halbuki bir ifade biçimiydi bu dans. Birliğin, bütünlüğün ifadesi. Mu'nun dansını seyrederken göbeğin hareketlerinden doğumun ve ölümün bütünlüğünü de görecektik, ana ile çocuk, erkek ile kadın, doğa ile insanın birliğini de. Dansın Afrika' da, Yakındoğu'da, Yunanistan'da, Suudi Arabistan' da, Ürdün'de, Azerbaycan'da, Türkistan'da, Özbekistan'da, Hindistan'da, kısacası dünyanın geniş bir bölümünde kullanıldığını anlattı.

"Büyükannem bana bu dansı ilk öğrettiğinde, bir nokta düşün demişti, hayata ait her şeyin merkezi olan bir nokta, işte dikkatini şimdi bu noktada topla; kalbin, beynin, rahmin, gözlerin, başın, kulakların, saçların, boynun, omuzların, kolların, bileklerin, ellerin, kalçan, bacakların ve ayakların bu noktanın etrafında dönecek, gezegenler gibi. Kısacası hareket sadece göbek değil, vücudun öteki kısımları, özellikle de pelvis bölgesidir. Buna rağmen Fransızca'ya dance du vantre – göbek dansı olarak yerleşmiştir. Arapçası 'al-şarki' yani doğu dansıdır. Hindistan'da evlenme törenlerinde, Ortadoğu'da sünnet düğünlerinde, Mezopotamya'da mevsim kutlamalarında görülür. Nasıl yayıldığı konusunda teoriler çeşitlidir. Bunlardan bir tanesi, aranızda gören varsa, 'Sihirli Davul' filminde işlenen temadır. Hindistan'dan gelen göçmenlerin taşıdığı müziği anlatır. Gittikleri her yerde oranın yerel topluluğu ile kaynaşan Çingeneler, bu dansı İspanya'ya kadar taşımışlardır."

Sonra dinî törenlere geçti, trans danslarına, Mevlevî danslarına...

"Başlangıçta bir kreşendo müzikle açılır, buna

eller eşlik eder, çoğu kez ortada kurban hayvanı olur. Boynuzlarında dansözün eteklerine benzeyen tüller, altınlar takılıdır. Ellerin anlaşılmaz hareketinin iyileştirici, dinlendirici özelliklerinden bahsedilir, ancak artık kimse ellerin anlamını tam olarak bilememektedir."

Anadan kıza geçerken bir gelenek haline gelip anlamını kaybeden el hareketleri, bana yumak saran kadınların çileyi iki bileğinden geçirerek ellerini döndürmelerini hatırlattı.

"Genellikle bir peçe ya da birden fazla peçeyle dans başlar. Bu peçe, ya da peçeler dansın belli yerlerinde çıkarılır."

Beni ilgilendiren kısmı peçelerin çıkarılması kısmı tabii. Bilmem anlatabiliyor muyum? Fakat o kısmı çabuk geçti ve bir başka yorumu açıklamaya başladı:

"Üçüncü bir teoriye göre doğum esnasında kullanılan bir danstır. Doğum sancılarından kadının dikkatini dağıtmak, pelvik hareketlerle rahim bölgesini gevşetmek, kasılmaları rahatlatmak ve nihayet kadının kendi kendini transa sokarak ya da hipnotize ederek kolay ve acısız doğum yapmasını gerçekleştirmek için geliştirildiği söylenir."

Adını hatırlayamadığım birtakım salgılar sayesinde, doğum yaptığında ve çocuğunu emzirirken sürekli orgazma giren bir yakınım vardı. Kocası, onu hasta zannedip doktora götürdü. Doktor oğlanı fena halde azarlayıp ofisinden kovdu. Onu alaya almaya bayılırdık hepimiz. İlk başta Joe. Sonunda kız, acıyı beynin yanlış programlanmasına yorarak çevresindeki kadınlara doğum ve emzirme sırasında zevk alma, orgazma ulaşma teknikleri öğreten bir ebeye asistanlık yapmaya başladı. Sarsılan güveni

yerine geldi.

"Öğrenirken kullanılan nefes alıp verme ve rahim bölgesi kaslarının sıkılıp gevşetilmesi tekniği dikkate alınırsa bu teoride de bir haklılık payı bulmak mümkündür. Özetle son derece eskiye dayanan bir danstır. İslam'dan, Hıristiyanlık'tan, Yahudilik'ten çok daha eskiye, Gılgamış'a ve öncesine. Fahişelik çerçevesinde kullanılması, erkek gözünü memnun etmek amacıyla oyun ya da gösteri haline gelmesi on dokuzuncu yüzyılda oryantalistlerin katkısıyladır. Amerika'da ilk kez, 1893'te Chicago'da bir dünya fuarı sırasında Ortadoğu'dan getirilen biri Cezayirli, biri Türk iki dansöz tarafından sahnelenmiştir. Gösteride üzerlerinde şalvarla dans etmelerine rağmen hiç çaba harcamadan olağanüstü şekilde çalkayabildikleri kalça ve göbek bölgeleri nedeniyle seyircileri çılgına çeviren 'Küçük Mısır' ve 'Kuçu Kuçu' dansı. Oryantalistlerin etkisiyle dansın geleneksel kostümü 1920'lerde Mısır'da kabare ortamında gelişmiştir. Kahire'nin ünlü kabarelerinden Bedia'nın yerinde."

Bedia'nın, kıyafetin yanı sıra dansözlere göğüslerini nasıl kıvıracaklarını, vücudun üst kısmına yılanvari hareket kazandırma tekniğini öğrettiğini anlattı bir süre. O dönemde dans hareketlerine katılan akrobatik oyunları Batı'nın olumsuz etkisine yordu.

"Dansözler, başlarında ve ellerinde mumlar ve şamdanlarla, içki bardaklarının üzerinde dans etmeye başlamışlardır. Canım, olur mu öyle şey. Tabii Batı etkisidir. Şimdi size 1974'te Mısır'da Nil gemi turlarında dansözlük yapanların filmini göstereceğim. Ben de aslen Mısırlı'yım. Oryantal, her Mısırlı'nın kanında taşıdığı bir sanattır. Mısırlılar oryantalizmin etkisiyle bile olsa, oryantalin esas sahibidir ve

hâlâ daha hakiki ustasıdır. Nitekim uzunca bir süredir yabancıların Kahire kabarelerinde ve turist merkezlerinde baş dansöz olarak çalışması yasak. Yabancıların Mısırlı kadınların işini elinden aldığı gerekçesine rağmen, esas sebep Rus kadınların dansöz adı altında malum mesleği sürdürmesinden ortaya çıkan karışıklık. Gerçi Mısırlılar hem bu dansı ülkelerine ait bir gurur meselesi yaptılar, hem de iyi aile kızlarının dansözlük yapmasını istemediler. Halbuki yabancılar çok disiplinli, kazançlarını hesaplayıp, saatler harcayıp vücutlarını düzeltiyorlar. Kendi ülkelerindeki dans eğitimi ve kültürü nedeniyle bir heykeltıraş gibi kendilerini yeniden biçimlendiriyorlar. Mısır fiziğinde ise doğumdan gelen bir yumuşaklık vardır, harekette akışkanlık doğaldır. Yapma değildir. Melodi vücudun kaslarında değil, kıvrımlarında dolaşır. Yani kas geliştirerek bu dansı sergilemeye kalkmak işin doğasına terstir. Yabancılar sahip olmadıkları fiziği yaratıcılıkla kapatıp, gözü başka türlü bakmaya yönlendiriyorlar. Mısırlılar gibi doğuştan kabiliyetin üstüne yatmak yerine kendilerini çabalarıyla, azimleriyle sevdiriyorlar. Onların başarısını küçümsemek istemem, o da ayrı bir başarıdır."

Konuşmasına biraz ara verdi. Bilgisayarı ile idare ettiği ekranda, süper sekiz sesli bir kameranın çektiği hızlıca filmde Nil Nehri gemilerinden biri göründü. Güvertede film çekene özel gösteri yapan üç genç kadın. Uzun saçları Güney Avrupa prensesleri gibi boyanmış ve taranmış, filmin çekildiği yılların modası, dolgun ve iri göğüslerini sıkı sıkı saran canlı renklerde tişörtler içinde. Dizlerinin üzerine ancak inen parçalı etekleri parlak sırmalı, göz alan eflatun, pembe ve turuncu kadife. Dantellerle

süslü. Biçimli dizleri ve bacakları çıplak. Yüksek ökçeli pabuçlarıyla güvertenin ucunda omuz omuza, sıkışarak dizilmişler. Dar alan içinde sadece kalçaları ve göbeklerini oynatarak müziğin ritmine eşlik ediyorlar. Ayaklarını kesinlikle yerden kaldırmadan. Kolları havada, parmaklarında ziller. Göbek ve kalça hareketiyle etekleri düzenli bir çemberde sık sık havalandıkça seyredenlerin kalbini hoplattılar. Tam burada dümbelekçi kız söze girdi:

"Dümbelek ve tef bu müziğin orkestra şefidir. Dümbeleğe 'Arap tankı' ismini verenler de vardır. Ama onu küçük görenler de vardır. Mısır'da dümbeleğe tabla denir."

Açıklamanın burasında müzeden şüphelendim bir an. Hadi resimden bahsederken dünyanın kökeni diye tutturmak neyse, danstan bahsederken Arap tankını konu etmek niye? Sonra bir anlığına da olsa düşündüğüm şeyden utandım.

"Evet, elimdeki dümbeleğin mavi duvar kâğıdı kabına pek aldırmayın. İçindeki sedef katmanlar sayesinde en iyi sesi çıkaran dümbeleğim benim, uçkuru kopuk görünüşü sizi yanıltmasın. Her şey davulcunun zamanlamasına bağlı. Çünkü değişik bir duygu aşılayacaktır dinleyene de dans edene de. Tam ne zaman ittirecek, ne zaman geri çekecek , ne zaman sessiz duracak, ne zaman gürültü çıkaracak..."

Dümbelekçi kız, dans edenle rekabet içine düştüğünü belli edince, zurnacıdan müdahale geldi.

"Müziğin bütün özelliği piyanonun asla izin vermeyeceği ara notaları çalabilmekte."

Zurnacı kendini iyice kaptırmış açıklamaya devam etti:

"Bu iş için keman kullanılırdı. Orkestranın en

önemli parçasıdır. Ritim iki-iki-üç, bir-iki-iki-bir-iki-iki-bir-iki-üç olur. Hatta Bulgaristan'da mesela, on bir-on üç-on beş-yirmi iki ölçüyle çalınan ritimler de vardır. Ney çalındığında en azından on beş ölçü gerekir. Klasik Türk müziğinde elli yedi nota vardır, bunların pek çoğu artık kullanılmıyor. Bir başka alet de kemençedir. Ortadoğu müziğinde üç ya da yedili ölçü kullanılır. Üç minör ve majör arasında bir yere düşer, inler. Daha düşürürseniz minör olur. Üçü düşürdüğünüz kadar yediyi de düşürmelisiniz, kural bu. Mısır'da iyice aşağılarda çalarlar. Bütün notaları düşürdükleri ölçü oranında düşürerek. Zurna önemli bir nefesli sazdır. Sonra saz vardır. Ziller çok önemli yer tutar."

Sözünü bitirmemişti ki Mu'nun bulunduğu karanlık yerden ellerindeki zillerden bir nağme yükseldi. Işıkta bir an başının üzerinde döndürdüğü uzun beyaz parmaklarındaki zilleri ve ayaklarındaki halhalları gördük.

"Zurnayı yılan oynatanlar kullandılar."

Zurnayı ağzına götürdü, bir nefes çaldı. Karanlık köşede Mu'nun kıvrıldığını hissettim. Çalgıcılar gözlerini siyah bir bant ile kapattılar. Kapalı gözlerin onu daha iyi göreceğini göstermek için. Belli ki bir yasak seyredecektik. Kamera, salondaki gözleri takip ederek onun köşesine döndü, bütün ışıklar söndü. Karanlıkta hatlar hareket etti, sağdan sola kayan pırıltılarla. Tenine serpiştirdiği simler gecenin içinden sıçrayan ateşböcekleri. Her anlık parlama etrafına gelen çıplak teni açtı. Hatları yazmaya devam ederken, her beş vurguda bir yukarı, onu takiben yavaş dönüş, kalça, göğüs, boyun, omuz, başın çevresi. Araya giren zaman güvenli, acelesiz. Ne yavaş, ne hızlı. Ne yüksek, ne alçak. Gururlu gerile-

yen adımları sayılı. Altı yukarı, beş geri. Vücudu kıvrıldıkça ışık cildin üzerindeki taşlardan pırıldadı. Müziğin ritmine uygun bir ahenkle kayan taşların peşine takıldı herkes ve kısa sürede üzerinde kalçasına sardığı yedi tülden başka bir şey kalmadı. Bilmem anlatabiliyor muyum? Salon hareketsiz. Tam bu sırada ritim başladı. Her şeyi iyice geren bir tempoyla. Tempo yavaşladıkça vücudun üzerindeki taşların kayışı da yavaşladı, tempo hızlandıkça onlar da hızlandı. Ara sıra tüllerin üzerindeki pırıltılar, keyifli bir rüya ânının sarhoşluğuyla döndüler. Omuzların, göğüslerin titreyişini, gerdanın kıvrılışı, göbeğin ve kalçanın çalkalanışı, bileklerin yerden kesilişi, dizlerin bükülüşü, bedenin dalga dalga yükselip alçalışı takip etti. Müzik izleyenleri iyice gerdiğinde birdenbire kesildi ve tüllerden biri deryaya açılan kapıdan esen yaramaz bir rüzgârın serseri nefesiyle havalandı ve sahnenin ortasına düştü. Düşer düşmez ritim yeniden başladı. Hızla, bir dönüş daha, bir dönüş daha, bir dönüş daha... aynı düzen bir kere daha... sonra çok kısa bir sessizlik ve ikinci tül, bu sefer salonu dolanan neşeli ruhun oyunbaz nağmesiyle havalandı ve ötekinin yanına yerleşti. Her tülle birlikte insanların hafiflediğini fark ettim. Yedincisine geldiğinde, aynı Nil Nehri gezintisindeki Mısırlı kızlar gibi sadece kalçası ve göbeğiyle hareketini tekrarladı. Manzaranın merkezindeki cinselliğin, nabzımla birlikte hızla sahnenin karanlığında attığını gördüm. Nefes nefese kaldığını da. Müzik bitti. Işıklar yandı. Mu'nun köşesi hariç etraf aydınlandığında müzisyenler gözlerini çözdüler. Salon alkıştan inledi. Karanlıktan bir hıçkırık duyuldu, daha doğrusu gülen, nefessiz bir dansözün mutluluğu.

Sunucu sesini iyice kısarak mikrofona konuştu:

"Şimdi herkes yerinden kalksın, sahneye gelsin. Size vereceğim komutlarla hareketleri tekrarlayın."

İlk komutla birlikte herkes yerinden kalktı, en çekingenler dahil. Heyecanla sahneye çıktılar. Ritim aynı tempoyla yeniden başladığında sunucudan ikinci komut duyuldu:

"Önce ayaklar, evet tamam, bir daire çizin ayağınızla, dizinizi hafif bükerek, kalçanız yukarı kalksın sağ taraftan."

Pantolonları kalçalarında zor duran, pamuklu gömlekleri sağa sola kayan, romatizma etkisiyle eksenini kaybetmiş kim varsa başındaki birkaç beyaz saç telini dağıtmaya hazır, birbirinin tam tersi yönde, el, kol ve bacak hareketlerine başladılar. Kameranın önü iyice karıştı. Seyirciler kararlılık içinde, çatırdayan omurga ve boyun kemiklerinin muhalefetine aldırmadan çalkaladılar kalçalarını, kırdılar gerdanlarını.

"Evet, şimdi bedeninizde sıra, aynı yılan gibi, kalçanızdan omzunuza doğruuuu bööööyyleeee dalgalandırın, bunu yaparken ciğerlerinizi de hava ile doldurun bir yandan."

Öksürükler arttı, ciğerlerin havaya tepkisi. Kalabalık birbirini ve kendini sakatlamak pahasına emre hiç itiraz etmeden itaat ederken boğmaca yerine döndü salon.

"Hadi utanmayın, çekinmeyin, hadi biraz daha hareketli, kıvırın, dalgalandırın bedeninizi, oluyor güzel, güzel. Daha büyük bir dalga verin şimdi bedeninize, taaaaammaaaaaammm... göğüslerinize doğru ve kalçaaaanııııızıııı aynı dalgayla çevirin şimdi."

Halbuki salondakilerin ambulansa ihtiyacı var.

Videoyu yavaşlattım, yeniden ve yeniden izledim, hiçbir şeyi kaçırmamak için.

"Müziğin keyfini çıkarın, müziğin nağmeleri vücudunuzun ritmini veriyor..."

İşte bu komik hengamede bir gölgenin Mu'nun bulunduğu karanlık bölüme kaydığını fark edebildim. O kadar.

– Kapıkulu, söyle, neden küpelerimi
çıkardın kulaklarımdan?

HİRCAN MANDRAKE
2/1
(28. Sokak 112 Numaradaki Adresinde,
Kütüphanenin Önünde – 07.45)

Parmaklarımı diyordum, onları görmeden istediğini biliyorum. Onu doldurmalarını. İçine, istek ve iştahla kıvranan ıslak, ılık, yapışkan rahminin cidarlarına bastırmalarını arzuladı. Nasıl olabilir? Şaşırtıcı. Bir el teması yeter mi?.. Sonra... tam tamına, milim eksik değil. Emin olun. Bir anahtar deliğinden yasak okyanusa baktım. Uçsuz bucaksız bir okyanusa. Cildine kan hücum ettiğinde aldığı rengi daha önce gördüğümü sanmıyorum. Evet, teni... tenini anlatayım bakın, güneşi kıskandıracak alaca günbatımı. Veda. Yanlış söyledim galiba. Uğurlama. Karşılama da aynı zamanda, kucaklama. İkisi birden. Pembeden eflatuna. Sonra kahve kıvamında koyulan gül yapraklarından farksız, koklanası koklanası açıldı. Dönüp kıvrımların altına saklanıp ge-

nişlediğinde yayılan, dönen... dalgaları hissettim. Küçük dudaklar kızıl üzerinde bulut bulut karanlığa gömüldüler... Ilık güney rüzgârlarının hoş melodisiyle sardı benliğimi. Mükemmel bir oranla daraldı üzerimde. Hızlanan kalbinin hareketli ritmini duydum. Çeper çeper bir düzenle yankılandı vurguları coşkuyla akan kanın, bölge bölge, rahim rahim, peş peşe, uzun uzun. Yumuşak, nefis... Sıra sıra geldi sarsıntılar, durmamacasına sayılamadılar, ben diyeyim otuz, siz deyin yetmiş, yüz... Sonra karşımda bacakları, göbeği açık, meme uçlarını gıdıklayan beyaz örtüsünün gerisinde uykuya daldı. O an göğsünün durgunluğunu... mesela... aklıma gelmiyor ki, nasıl söyleyeyim... mesela... ancak okyanus kıyılarının bol havasıyla anlatabilirim. Mis gibi, hiç kullanılmamış, uzun, doyurucu bir nefesle. Anlatamıyorum, farkındayım dedektif. Anadilinden mahrum biri aşkı nasıl anlatsın... Sadece bize ait o mutluluk. Yaratma ânında filan değildik. Başımda, boynumun üzerinde, omurumun kapandığı yerde bir sıcaklık peydahlandı, hiç soğumayan, sönmeyen, ilelebet bir alev. Utanmadım. Sadece korktum biraz, bilmediğim için.

Ne sordunuz? Özür dilerim. Affedin. Yanlış anladım demek.

Yedi hafta önce bütün bunlardan habersiz, müzede bu serginin açılış hazırlıklarını yaparken tanıştım Mu ile. Sergi için verilen bir davette.

Hayır, dansözleri tanımam, hatta ilgilenmem, onun kim olduğunu bilmiyordum. Tanıştırıldığımızda dansını görmemiştim.

Üzerinde beyaz bir elbise vardı. Saf, kirlenme-

miş bir beyaz. Gözlerini bana çevirdiği an tir tir titrediğimi söyleyebilirim. Masmavi bir dalga yükseldi kalbime doğru, kasıklarımdan. Gözlerimiz karşılaşmasaydı da aynı hisleri duyacağımdan eminim. Birbirimizi görmeseydik, göremeseydik aynı yerde bulunduğumuzu hissederdik. Yani oraya daha kapıdan girdiğimde değiştim, aramızda olan, yani, daha tanışmadan bir elektriklenme oldu, algılarım beni değiştirdi anlatabiliyor muyum? O an.

(Salonda – 08.05)

Yalnız büyüdüm... Bakışlarınızdan beni anlamaya gayret ettiğinizin farkındayım Dedektif. Bir yabancı – gerçi buraya yerleşeli yirmi... yedi yıl geçti.

Zamanın donduğu yirmi yedi yıl.

Yabancılığın en önemli faydası hep yabancı kalmak, biliyor musunuz?

Mesela...

Ne zaman biriyle tanışsam... yüzüme aynı sizin gibi, aşırı anlayış içinde, sevecenlikle, acıyarak, dolayısıyla hiçbir şey anlamadan, büyük soru işaretleriyle bakılmasına alıştım artık. Alıştım.

Evet, aldırmıyorum. Çünkü doğduğum kıtada da, aynı muameleyi gördüğümden. Yani şunu söylüyorum, yani orada da bana aynı gözle bakanlar var sizin gibi. Orada da... neyse, evet, ne diyordum, evet, bu çabanızın... onu söylemeliyim. Beni yabancı durumuna düşüren nedir? Nasıl anlatayım, bakın ben, ben... yani şöyle... eeeeeeeehhhhh, ben bir anarşis-

tim Dedektif. Evet. Tamam. Sebebi bu tabii. Başka ne olabilir?

Yaaa, anarşist. Biliyorum, şaşırmadınız tabii. Zaten hikâyeme de şaşırmayacaksınız. Bir anarşistin başına gelmesi gereken her şeyin benim başıma geldiğini düşüneceksiniz. Başka ne olabilir? Psikologlar da aynı kanıda. Sizinle hemfikir.

Hayır, hayır, yoook, psikolog dedim, ama tımarhaneye yatmadım hiç.

Yanlış anlamayın, tescillenmiş bir akıl hastalığım falan yok. Ayrıca ülkenizde gündelik ifade biçimi haline gelen Freudçu hokus pokus beni hiç ilgilendirmedi. Açık söyleyeyim. Yani... Kısa süre tabii. Çok kısa. Hayat gibi. Mu, derin bir nefes. Hayatımın ışığı, ruhumun ateşi. Yedi makamda üç adım... dilimin ucu aşağı kayarken dudağımda ilk buse bir-bir, damağıma yükselişi iki ve dişlerimin arasına dokunuşu üç. Duyabildiniz mi beni? Benim büyük yasağım.

Çocukluğumda takıldığım bir bilinçaltı zindanından çeşitli itiraflarla kurtulabileceğim yolunda bir inancım yok. Başka inancım da yok zaten.

Anasız büyümekten bahsedeyim. Olur.

Bir memleketten başka memlekete sürüklenmek sayesinde sadece anadilinden değil, herhangi bir dilden mahrum kalmaktan bahsedeyim. Kişisel trajedi arıyorsanız eğer, her dilde ikinci sınıf vatandaşlığa tabi karşınızdaki delikanlıya bakın şimdi, şekilde görünen odur.

Ama bu benim derdim, başka kimsenin derdi

değil. Sizin doğuştan sahip olduğunuz her türlü gelenek, benzetme, tanıma mirasından mahrum biriyim ben. Anlatıyorum... çünkü yaptığımı başka türlü nasıl anlayacaksınız ki.

Kırk beş yaşındayım Dedektif.

Babamın yanında büyüdüm, Konstanza'da. Annemin kim olduğunu bilmeden. Evet, hayatımın yarısını neredeyse, onu arayarak geçirdim.

Neden mi?

Başkomiserinizi mi? Hayır, tanımam.

Onun da mı? Annesi demek doğuşunda onu terk etmiş haaaa... Allahallah!

Var tabii benim gibi, çooooook... Yazdığı kitap 'Kayıp Oğul' demek.

Görmedim. Popüler kitapları takip etmem.

Fahişe miymiş? Olabilir. Tabii.

Evet, benimki soprano.

Mu ile yedi hafta önce tanıştım.

O kadar.

Babam zengin bir aristokrattı evet.

Hayır, para sıkıntım olmadı. Damarlarında bir nebze Tuna bulunan, gerisi Avrupalı bir beyefendiden söz ediyorum. Tahmin edilebileceği gibi katı kurallarına rağmen benden ilgisini esirgemedi hayatının sonuna dek.

Hayır, baskı değil. Zorlama demek doğru olmaz.

Eveet, tabii, hep yakınında tuttu beni. Aslında aramızda sesinin yükseldiği tartışma sayılıdır. Benden nefret ettiği anlarda dahi sesinin tonunu çok dikkatle ölçülendirmiştir. O açıdan aramızda öyle ayrılmalar, barışmalar, bağırışmalar, dövüşmeler filan olmamıştır. Bir baba ile oğul arasında genellikle olan şeyler demek istiyorum.

Sizin?

İki yıl önce kaybettiniz demek babanızı. Üzerinizde çok derin bir iz bırakmış gibi. Bana mı öyle geliyor yoksa? Kendim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim maalesef.

Evet, babam beni gözünün önünden ayırmak istemedi. Olur da annemi buluveririm korkusu tabii. Başka ne olabilir ki?

Otoritesine zarar gelmesini asla kabul etmeyecek biri. Malikânelerde büyüdüm. Kendisine ve zengin dostlarına ait büyük, bahçeli, kalabalıktan uzak, sessiz ve yeşil bir dünyada herkesin gülümseyerek baktığı, konuştuğu, sırtını sıvazladığı ama yapayalnız bir çocuk düşünün. Şimdi şu gördüğünüz benzi sararmış iskeletin hikâyesi öyle başladı işte... Babasının gözünde eksiği olmayan şımarık velet. Hep yarım dolaşan bir insan özeti... Hatırı sayılır bir mirasın gölgesinde rahat, sanat eserlerinin arasında iyi eğitimli, karnı tok sırtı pek, fakat bütün bu nimetlerin kıymetini bilmez bir terbiyesiz.

Babam öyle söylerdi. Yakınırken.

Cenevre'de İngiliz okulunda okudum. Notlarım

ortanın üzerindeydi. Çalışırdım. Üstün başarı kazandığım dersler de vardı. Biyolojiye düşkündüm.

Kızlarla mı? Hayır, bir sorunum olmadı. Yani normalin dışında. İyi sayılırdı aram. Seksten benim yaşımdaki çoğu erkek çocuğu kadar korkmuşumdur, aşırı bir durum olmadı.

Efendim. Evet, çekingen bir çocuktum. On altı yaşımda karşılaştığım Simone'dur bekâretimi bozan, benim yaşımda, benim kadar çekingen bir kız, ailesinin yazlığında, kumsalda.

Yok canım, kızların eteklerini kaldırmak konusunda filan. Başka ne olabilir ki?

Anladım, yani cinsel bir tutukluğum var mıydı diye merak ediyorsunuz tabii...

Yooook canım, kadınlardan korktuğumu hiç sanmıyorum. Çekingenlik ayrı konu.

Yani biyoloji derslerinde çiçekler ve arılar sayesinde seks üzerine edindiğim bilgiler değildi tek kaynak. Ama erkek çocuklar arasında dolaştırılan şişirme balonlara da ihtiyaç kalmadı Simone sayesinde.

Dedektif, param vardı.

Babamın itirazlarını kulak arkası ederek annemi aramaya başlamam... Simone ile karşılaştığım yaza rastlar. Bekâretimin bozulduğu yaz.

Evet, babamla, nasıl diyeyim, konuşmadık, ama o da biliyordu ben de. Aramız bozuldu tabii. Bir daha da tam düzelmedi, ölümüne dek. Doğumumda

ölmüş gibi unutmamı bekledi onu.

Anneme ait her şeyi yok ettiğini biliyorum.

Özellikle.

Aramam... Beni doğurduğu için demek yeterli sebep mi sizce? Her sebep kadar... belki.

Babamın tedbirleri mi? Hatıratında isminin başharflerini purosunun ucuyla yakıncaya kadar desem.

Hınzırca denebilir, hıncını benden mi aldı diyorsunuz? Bilemem. Bir insanın hayatında var olmanın çeşitli biçimleri var. Mesela, sesini hiç eksik etmedi hayatımızdan onun.

Ben o sesin sahibinin annem olduğunu bilseydim? Ahhhh... bilseydim Dedektif, bütün bunlar olmazdı diyeceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. İlla bana bunu söyletmek istiyorsanız... yalan bir itiraf peşindesiniz o zaman.

Onu yanımızdan ayırmadı. Gittiğimiz her yere onun sesini de taşıdık. Yalnız anlarında ruhunu o sese teslim edip uzaklara bir yerlere kaybolduğunu gizli gizli seyrettiğimi hatırlarım.

En azından başharfleri olsaydı elimde. Bir V mesela... Hatıraya kayıtlı bir Aurignican Venüsü. Başı ve ayağı silinmiş. Şehrin lağım çukurlarında timsah değil ki aradığım şey.

Niçin bunları bilmek istemeyeyim?

Bakın ne kadar gafil hareket ettiğimi nasıl anlatabilirim size. Operaya düşkün bir babayı çözeme-

yen oğul. Onu bir müzik valizinin içine kilitleyip yanından hiç ayırmadığını nasıl bilsin ki?

Hiçbir yolculukta yanımızdan eksik olmayan o müzik valizi. Hareketsizken V şeklini alan ses teli, saniyede 2.349 titreşim, binlerce kişiyi ölüme götürebilen komutları taşıyabilecek nefesi ateşleyen bir diyafram, garanik kuşu, rezonans boşluğu. O, sesinin renkleriyle kimliğini haykırırken kulağıma. Sesi koyu, parlak, hafif, hareketli, ağır, esnek.

Biliyorum, içine düştüğüm durumun sebebi başarısızlıkla sonuçlanan arayışım gibi görünecek... söylediklerim yüzünden. Başka ne olabilir ki? Hikâyemi tam öğrenirseniz fikrinizi değiştireceksiniz. Çocuklarını kabul etmeyen egoist bir annenin ya da öyle bir kadını reddederek mutlak hâkimiyetini kuran acımasız bir babanın kurbanı, yazık diyeceksiniz. Hayır, değilim Dedektif, asla!

Bakın, elimde bu kadar bilgi varken ben biyolojiyi seçtim meslek diye. Açıklayamadığım şeyleri anlamamda yardımcı olur ümidiyle. Önümüzdeki asrı biyolojiye ait bir zaman dilimi diye düşündüm tabii.

Para kazanmak mı? Mali bağımsızlık? Hayır, hiç geçmedi aklımdan. Alışveriş etmem.

Pişman değilim. Muhalefeti ile babam –mesela annemin kim olduğu türünden– bazılarımız için önemli sayılabilecek şeyleri öğrenmemi geciktirdiği halde, her şeyi baştan bilseydim farklı davranır mıydım sorusuna cevabım değişmedi. O gün de hayır diyecektim, bugün de hayır.

Yıllarca aradığım kadının kim olduğunu öğrendiğimde zaten olanlar ve olacaklar belliydi.

Başıma gelenlere tesadüf diyebilir miyiz? Anlamadınız galiba yine. Evet, neyse.

(Çalışma Odasında – 08.55)

Onunla tanıştığım âna dönelim, olur. Sesinizi yükseltmenize gerek yok. Saat tam yediydi. Başını hafif yana eğerek beni selamladı. O selamda gördüğüm olgunluğu kelimelerle anlatamam. O an içime dolan neşe ile bütün gece bulutların içinde dolaştım, sonra yalnız eve döndüm. Odama çekildim.

Uykuya daldığımda bir rüya gördüm. Ateş rengi bir bulut üzerinde bir adam vardı, sonradan ona aşk demeye karar verdim geleneğe uygun şekilde. Neşeli, gülen, konuşan, hareket eden aşk. Biyolojimizdeki demin sözünü ettiğim kaza. Kollarında çıplak bir kadın, biraz daha iyi bakınca onu tanıdım hemen.

Adam gözlerini gözlerime dikti ve "Kalbine sahip ol," dedi bana. Uyandığımda onu yeniden görmekten başka bir şey düşünemez haldeydim. Nasıl arayacağımı, nereye gideceğimi bilmediğimden bahane uyduyup müzeyi aradım. Açıklamamı istediniz değil mi?

Neyi?

Longarine ile sonradan tanıştım. O değil, Longarine değil, bir üniversite profesörü, adı Linda, onunla görüşüyordum ben.

Müzedekilerle aram gayet iyiydi. Hiçbir zaman sorun olmadı aramızda.

Mu ile mi?

Onunla da tanıştığımızdan son âna dek, birbirimizi ne kadar iyi anladığımızı size anlatamam. Hani bir an uyuşmazlık deseniz, yok, kesinlikle olmadı öyle bir şey.

Doğru, oradaydım o gece.

Evet, o gölge ben olabilirim. Arkaya doğru geçen.

Evet, onu uyurken bıraktım, sere serpe, mışıl mışıl... demin bahsettiğim şey... yok, gerek yok bir daha açıklamama. Anladım.

Müzedekiler mi? Sergiyi planladıklarında bana geldiler. 'Dünyanın Kökeni' tablosunu arıyorlardı. Bütün sanat dünyası onun peşine düşmüştü uzun süredir.

Farkındaydım tabii. Yani şöyle, sahibini arıyorlardı tablonun. Kimin elinde, nerede bilmiyorlardı. Halbuki bizim aramızda gayet iyi bilinir o tablo. Babamın bir arkadaşından Fransa'daki bir filozofa satılmıştı. O filozofun eşini tanıyordum. Daha önceki eşi, çok etkilendiğim bir yazarla evliydi. Bakın, 'Gözün Hikâyesi', biliyor musunuz? Müzeye yardımcı olmaya karar verdim. Belki sebebini bilmeden.

Hayatımın kitaplardan etkilendiğini mi söylediniz?

Tuhaf bir soru. O mantıkla sizin dedektif hikâ-

yeleriyle büyüdüğünüzü mü düşünmeliyim?

Doğru mu? İyilerle kötüler arasında savaşan dedektiflerin hikâyelerini anlatırdı demek babanız. Şanslısınız Dedektif. Benim babam hikâyeden nefret ederdi.

Üzerinde düşünmem lazım Dedektif, bana biraz zaman verin bu sorunun cevabı için.

Müzedekiler, evet, onlar adına aracılık yapıp tabloyu sergiye vermeleri yönünde sahiplerine telkinde bulundum. Bunun için bana bir komisyon ödediler, hatırlamıyorum, önemli değildi de ondan.

Onlar mı? Zor da olsa ikna oldular. Böylece müze ile aramda iyi bir ilişki kuruldu. Telefon konuşmamız sırasında bin bir bahaneden sonra lafı döndürüp dolandırdım, yani belli etmemeye çalışarak demek istiyorum, akşam karşıma çıkan beyaz elbiseli, kızıl saçlı periye getirdim. Bu hanımefendi ile görüşmek arzumu hemen fark ettiler ve telefonumu ona vereceklerini bildirdiler. O andan itibaren Mu beni arayıncaya kadar evden çıkmadım.

Hayır, onun ünlü bir dansöz olduğundan, sergi-nin açılışındaki gösterisinden filan haberim yoktu. Yemin ederim.

Tam yedi saat sonra çaldı telefon.

Bir daha birbirimizden ayrılmadık. Bana baktığında bakışlarında gördüğüm neşeyle doldum. Beni beğendiğini anlatan yüz ifadesini silemedim aklımdan. Onun yüzünün gözümün önünden ayrılmasına dayanamadım...

Başka hiçbir şey düşünemez oldum.

Büyürken seçtiğim bütün keyifler, kokular, tattığım tatlar, kısacası beni hayata bağlayan, hiç bilmediğim hey şeyi bir anda onun kimliğinde buldum.

Beni bekleyen korkunç süprizden tümüyle habersiz.

Sevgilim kuşsütü istese vermeye hazır. Ağzını açsa hizmetimi esirgemeden. Kendimi tamamen verdim ona.

Korkunç süpriz mi?

Ne demek istiyorum? Açıklayayım. Bakın, dansını ilk izlediğimde, karşıma ilk çıktığı gece gördüğüm rüyanın anlamını açıklayayım o zaman. Aşk, onun görünmeyen kavalyesiydi. Onu seçmiş, kollarına almış, dilden dile kaydırdığı bir hat sanatıyla Âdem'in ilk aşkını anlatıyordu bana.

Benim gibi çok erkek mi var? Bilmiyordum. Olabilir. Erkekleri etkilemiştir tabii o dans.

Biyolojik bir açıklama yapsam size belki yani, bir formül, mesleğim olduğu için diyorum. Feromon 'kokteyli' desem, aşkın formülü...

Nasıl?

Dopamin durumumu ölçmek istersiniz tabii. Manyetik rezonans ile söylediklerimin doğruluğunu ölçebilirsiniz. Yalan makinesi yerine. Aşkın etki alanındayken bilinçaltı ile ventral bölgenin birbiriyle nasıl haberleştiğini, sonra dopaminin nasıl üretildi-

ğini...

Hayır, sabırsızlanmayın Dedektif, o değil tabii korkunç süpriz. Ya da korkunç süprize onu da katabiliriz.

En iyisi şöyle diyeyim. Kızmayın. Endişe etmeyin. Bir dakika... olgun hasenfeferin, lezzetli norepinefrin, muhteşem bir denao, kavisli bir dopamin ve bolca oksitoksin. Ne?

Alay etmiyorum efendim. Aşkı kimyaya indirgemek benim fikrim değil. Senin fikrin! Pardon, sizin... İndirgeseydim Mu'ya bakarak böyle bir formül yazardım. Tabii, işte bu kadar.

Koku mu? Nergis...

Adrenalin için hintfındığından, karanfil ve kakuleden, tütünden bir bileşim. Dopamin için keyif çemberleri. Anfetamin ve serotoneikler. Hepsi onun dansındaydı. Koka, kola fıstığı, ibogenley, eboka, yohimbin. Meyankökü. Ve tabii çikolata, haşiş, bin bir nevi mantarlar, kenevir. Vaktiyle bunları inceleyenlere cadı deyip yakanların en büyük korkusuydu o. İnsanın, erkeklerin koltuk altı terinde, yabani domuz testislerinde, siyah domalan mantarında ve daha pek çok başka doğal üründe bulunan androstenol üzerinde ne zamandan beri ne çalışmalar yaptığını biliyor musunuz? Beyaz domalan mantarındaki, zeytinyağı, kuruyemiş, karabahar yağındaki, ispanyolsineklerindeki, misk kedisindeki, misk geyiği dışkısındaki gizli sırlar hakkında on beşinci, on altıncı yüzyıllarda yazılan İtalyan aşk iksiri reçetelerinden haberiniz var mı? Kendilerini sadece domalan şekerlemesi tarifelerine vakfeden koleksiyoncu-

ları tanıdınız mı? Mesela yirmi yedi adet nadir şekerleme tarifesiyle ünlü o afrobiyoloji kontunu tanıdınız mı?

Onu duydunuz demek. Ambergis? Peki, onu da duydunuz mu? Erkeği androstadienon, dişisi estratetraen enzimler... Kadınların rahim yolu salgıları, regl kanı, sabunlara, kolonyalara konan?

Mu ile karşılaşır karşılaşmaz neden değiştiğimi anladınız mı şimdi, nâsıl genişledi bu kimlik, kazandığı yeni uzanımlarla? Anlatabiliyor muyum? İçine sıkıştığım bedenin yeri nasıl bollaşıverdi, zenginleşti, ikiye, üçe hatta beşe katlandı... babamın dünyasının kazazedesi olmaktan kurtuldum çünkü.

Nefesi ruhumu sarstı.

Koku mu? Kokulardan bahsedeyim size efendim. Yaseminden, zambaktan, nergisten, zerrinden. Kadın kokusundan. Hepsi indol dediğimiz molekülle doludur. Nasıl diyeyim, yani aşırı hayvanî. Bok da öyle. Affedersiniz, kokuşan beden de. Ölüm kokusundan söz ediyorum şimdi Dedektif.

Sentetik formülü, ölümün... çok zor sırlar soruyorsunuz, sırlar... akasya çiçeklerindeki ya da diyelim ki, yaseminin akşam koyulduğunda ağırlaşan kokusunda... anlatamayacağım daha fazla.

Ayaklarımın altındaki zemin yandı, kayboldu. Dokunuşuyla dağıldım, un ufak oldum. Toza karıştım.

Aklınızdan geçeni biliyorum Dedektif, "Hey! Allahın delisi, kıpkırmızı âşık olup kafayı üşüten senin gibilere çok rastladık, git oradan, bizim işimiz

başımızı aşmış..." diye düşündüğünüzü biliyorum. Bir böbürlenme içindeyim diye düşünüyorsunuz, yarış kışkırtan bir böbürlenme. Öyle düşünün siz! Gecede seksen bakireyi kadın ettiğinden, bilmem ne kadar orospuyu düzdüğünden, onu bunu saat başı bilmem kaç kere getirip rekor kırdığından dem vuran bir yığın adam var. Derdimi anladığını ilan edip alakasız ilişkiler kuranlar gibi. Sizi kastetmiyorum, yanlış anlamayın! Sesten hızlı uçan dokuz bombardıman uçağı ile düşman hava sahasına girip merkez komutayı bombaladıktan sonra geri dönebilen tek pilot olarak üsse inip ayağını yere bastığı anla beni kıyaslayanlardan bahsediyorum.

Mu'dan önce sakin bir hayatım vardı. Kendi başıma. Çoğu kez yalnız. Küçük yaşımdan beri kendimden büyüklerle bir arada olmayı tercih ettim. Dediğim gibi, sürekli av peşinde koşturan bir avcı olmadım hiç.

Bir erkek ile kadın arasında yaşanabileceğini düşündüğüm en güzel şey. Birbirimize hiç zaman kaybetmeden yakınlaştık. Aramızda en ufak bir sürtüşme olmadı. En ufak bir anlaşmazlık yaşamadık. Sevgilim uyumak istediğinde uyuduk, uyanmak istediğinde uyandık. Karnımız acıktığında yedik, susadığımızda su içtik, üşüdüğümüzde örtündük, ısındığımızda açıldık, hepsi o kadar.

Şimdi ölüm bir adım ötemde beni beklerken bunları kazandığım en büyük meziyet gibi yanımda götürmeye hazırım.

Bakın, beni hiçbir şeyden habersiz biri zannetmeyin. Bir zamanlar bilemediğimiz şeylerin sırrı beklemediğimiz bir anda çözülürse, kabahat sizde

değilse, yani hiçbir kötü niyetiniz olmadan tuhaf bir serüvene sürüklenmişseniz, çözülen sırlar çoğu kez yanlış anlamalarla sır haline gelen şeylere aitse, yanlışlık düzeltilince sırlıktan çıksa bile, bu sefer hakikaten sır haline gelir, çünkü sebebini anlıyorsunuz değil mi? İşte korkunç olan şey bu. Anlatamıyorum. Dilim dönmüyor da ondan.

Yani sona yaklaştıkça belirsizlik küçüleceğine büyüyor Müfettiş. Pardon Dedektif. Aslında her sağlıklı kişinin kimseyle paylaşmadığı bir sırrı vardır. Yüzüme tuhaf tuhaf bakmayın.

Bana katılmıyor musunuz? İtiraf kabul edin söylediklerimi öyleyse. Apayrı iki hayat sahibi yığınla insan var etrafımızda. Şöyle bir bakın. Sırları ortaya çıktığında herkesi hayrete düşüren çok tanıdığım oldu. Tek bir hayatı ikiye katlamanın bir yolu bu belki. Ya da üçe ya da beşe, ne kadar kaldırabilirsen. Aşk gibi. Başka hayatları keşfetmenin tek yolu. Özellikle de birbiriyle çatışan kimlikleri yaşatabilmenin tek yolu bazen onları herkesten saklamak, sakınmak. Casusların sosyal baskıya dayanıklı olabilmelerinde en önemli unsur, sır saklayabilen kişilikleri değil mi? Devrimcilerin yasak hayatlarında saklı çoğu devrimin kuvveti. Sırrı olmayan kişinin özü de yok düşüncesindeyim. Onun için en acımasız işkenceler icat edildi, sırları işkencede ellerinden alınan bir yığın zavallı insanın sonra etrafta nasıl gözlerinin feri sönmüş, bulanık, bomboş dolaştığını gördünüz mü?

Evde, işte, arkadaşlar arasında kalabalığa gelme gibi bir durum varsa kurtulmanın tek yolu sır edinmektir diyorum ben. Başka ne olabilir ki? Bazıları

kumar oynar saklar, kimileri yasak keyiflere kaptırır kendini, kimileri her iki cinse de alaka duyar... sonra anasını babasını memnun etmek için evlenir. Böyle arkadaşlarım oldu.

İçine kapanık biri değildim hiç. Sırlarıyla kendilerini diri diri gömenler mi? Düşünüyorum. Aksine, dolu dolu yaşayanlar... gizli olunca iş akılda kalır, değilse unutulur gider. Bir anlığına hayatınızın normal akışının dışına çıkıp, kimsenin aklına gelmeyecek bir şey yaşadığınızda o şey yaşadığınız hayattan daha canlı bir biçim alır. Daha fazla yaşanır. Böylece hayatın ufak tefek aksaklıklarına takılmaz. Dırdır edip durmazsın, sınırlarını, neyin nereye ait olduğunu bilirsin.

Sebebi gayet açık.

Gizlediğiniz bir sevgiliniz varsa yasak olan hep aklındadır. Etrafından nefes alamadığın an oraya kaçarsın. Bir sırrı taşınamayacak kadar ağır bulanlar, sırların ortaya çıkmasının sonuçlarına aldırmayanlar, sır saklamaya dayanamayan, sıkıntıya katlanamayanlar hep hafif renkler olarak kalır. Kuvvetin sırdan geldiğini bilen nice devletler gördük bugüne dek. Koca ile karının arasına girip, kocadan karının sırrını öğrenip kendi milletlerini aşağıladılar. Sonra sırlarını öğrendikleri kimseleri esir aldılar. Zaten o yüzden sır vermeyip ser vermek en akıllıca harekettir. Bunlara yiğit denir. Mesleği sır olanlar ise neyin, ne zaman, nasıl söyleneceği üzerine uzmanlaştığından hikâye anlatmakta ustadır.

Sır saklayanlar kolay sinirlenmezler, parasızlığı dert edinmezler, zannedilenin tersine asla korkulu rüya görmezler, başları da ağrımaz, rahattırlar, vur-

dumduymaz bilinirler ama hassaslık onların kabiliyetidir. Sırları olanlar kötü hatıraları kafalarından çıkarıp yerlerine iyi hatıraları koymayı becerebilirler. Zaman geçtikçe alışkanlık yaratır, böylelikle utanç verici hatıralar onları rahatsız etmez, tehdit eden ihtimaller önemini kaybeder.

Zaten anlam tamamıyla ölüme ait, öyle değil mi? Bırakın ihtirasın esiri şu zavallı, kırlara çıksın ve her düşüncesinin ne kadar kolaylıkla peçelenip kapanıverdiğini görsün.

– Kapıkulu, söyle, neden aldın boncuklarımı gerdanımdan?

EVAN GODOLPHİN
(Sorgu Odasında – 13.10)

Adım Evan Godolphin. Mesleğim gazeteci-yazarlık. Üç ay önce hapisten çıktım. 'Akasya Bahçesi' adlı makaleyi ben yazdım. Sabıka kayıtlarım yüzünden kendi adımı kullanamadığımdan H. Humbert takma adını kullandım. Otuz iki yaşındayım. Evliyim. On iki yaşında bir kızım, dokuz yaşında bir oğlum var.

Mu'yu ilk gördüğümde dokuz yaşındaydım. Ergenlik öncesi saf aşkı onunla tanıdım. Dante gibi. Babam Birleşmiş Milletler'de çevirmen olarak çalışıyordu. İşine yürüyerek gitmeyi severdi. Sutton Meydanı'nda bir daire kiralamıştık. Küçük, karanlık bir apartman dairesi. Mu bizim apartmanın tam karşısında, nehre bakan büyük bir konakta büyüyordu. Verkulova'nın Akasya Bahçesi adını verdiği konakta, onun evlatlığı olarak. Uzun, kızıl saçları daha o

zamandan çarpıcıydı. Onu oyuna çağırmak için ıslık çaldığımda sayısız pencerelerden birinde Rapunzel gibi belirir, gözlerimi kamaştırırdı. Akasya Bahçesi'ne girip ona yakınlaşmak için her gün yeni bir plan kurdum. Bir keresinde babamla ofise gidip Tarım ve Çevre Koruma Bakanlığı'nda 'uzunburunlukanatlıkarınca' ile mücadele ekiplerinde çalışanlardan birisinin üniformasını bile arakladım. Sonra Mu'nun köşküne telefon edip, bahçedeki akasya ağaçlarını uzunburunlukanatlıkarıncalardan korumak için Birleşmiş Milletler kararıyla gözlemci olarak atandığımı iddia ettim. Birkaç ay ağaçların altında oturup uzunburunlukanatlıkarınca faaliyetini kayda geçireceğimi, bunun için izin belgemi imzalamalarını istedim. Bu tuhaf yalana inandılar. Hakikaten o sırada şehirde Tarım Bakanlığı ekipleri uzunburunlukanatlıkarıncaların peşine düşmüştü çünkü. Yalnız akasya ağaçlarını değil, beyaz kavak ağaçlarını gözlüyor, her kavak ağacının altına bir bekçi dikiyorlardı. Köşkten izin çıkınca ne yapacağımı şaşırdım. Çaldığım üniforma üzerime hiç uymadı. Tabii çok büyük geldi. Aynadaki halime bakınca onca emeğe mal olan planımı hayata geçirmek cesaretini hepten kaybettim. Bahçeye yerleşme hayali suya düşünce, gezintiye çıkarıldığı saatleri belleyip her gün köşede Mu'nun arabasını bekledim, tam altı yıl. Bakıcılarının himayesinde bazen ön bahçede oynadığı zamanlarda kapı demirine yapışıp gözümü ayırmadan onu seyrettim. Benim ona baktığımı gayet iyi biliyordu. Çoğu kez farkında değilmiş gibi davranarak yakınıma kadar gelir, sonra bakışlarını dosdoğru üzerime diker, beni utandıracak kadar iştahla seyrederdi. Bir keresinde yine aynı yerimde demir parmaklıkların arkasından ona bakarken, bakıcısının etrafta olma-

yışını fırsat bilerek iyice yakınıma geldi, gözlerini gözlerime dikti, eteklerini kaldırıverdi. Bacaklarının arasındaki pembe-beyaz, tüysüz goncayı ilk defa o zaman gördüm. Daha ne gördüğümü bile anlayamamıştım ki, kulağımda büyük bir acı hissetim. Bakıcı durumu fark etmiş, arkamdan belli etmeden gelip beni yakalamıştı. Kulağımı kökünden çekip koparacak bir kuvvetle çevirdi. Kurtulmak için bir süre boşuna çırpındım. O kadar acıttı ki, öleceğimi sandım. Utancımdan sesimi çıkaramadım. Hıçkırıklarım boğazıma takıldı. Sonunda bakıcının elinden zar zor kurtulup karşı taraftaki parka kaçtım. Orada saatlerce ağladım. O günden sonra başta evin kâhyası olmak üzere bütün bakıcılar beni en büyük düşman bellediler ve nerede görürlerse sopayla üzerime yürüdüler. Kızı köşe bucak benden kaçırdılar. Bahçeye ilk kabul edildiğimde on beş yaşındaydım. Evin kâhyası değişmişti. Yeni kâhya durumdan habersizdi. Ona uygun görülen arkadaşlarından birinin doğum günü partisiydi yine mahalleden. Mu ise on yaşından yedi ay almıştı. Akasya ağaçlarıyla birlikte tomurcuklanan memeciklerine dokunmama ilk izin verdiğinde. Bahçenin arka tarafındaki küçük kayalıkta. Adanın yerleşim öncesi zamanlarına ait, tarihî toprağından kalan hatıra kayalar arasında. Artık kurumuş bir akarsuyun açtığı ufak kovuğun içine çekti beni elimden. Yumurtalarının üzerine oturmuş kocaman bir beyaz güvercini göstermek bahanesiyle. Orada çırılçıplak soyunup birbirimize dokunduk. Yanaklarımız karanlığın içinde kıpkırmızı. Yaptığımızın yasak, yaramazca, büyüklerden gizlenmesi gerektiğini bilerek. O bilinç tenimizi saran alevi iyice ateşlerken. Kayanın üzerindeki kırıktan sızan ince gün ışığında eridim. Çıplak kaba-

larımı delercesine damgalayan taşlarda yankılandı nabzım. İyice kabaran kanım coşkuyla tam hücum yükselirken sakallı bıyıklı, vücudunun kılları gömleğinin yakası ve manşetleriyle saklanamayan yarı deli kâhyaya yakalandık. Ondan sonra acımasız bir yasak, disiplin cezaları, psikologlar girdi araya. Yasağı kırmak için bütün çabalarım boşa çıktı. Hayatımda –hapisteki günlerim ve ailem önünde son düştüğüm vahim durum dahil– o kadar acılı bir yaz daha geçirmedim. O yaz cehennemden sıcaktı, her gece iğneli fıçı üzerinde yattım. Her gün yeni bir ümidi öldürdü. Yaz sonunda sevgilimin yatılı okula gönderildiğini öğrendim. O yıl sonunda oradan taşındık. Ailemin zoruyla onu tamamen kaybettim.

Yetişkin yaşa eriştiğimde Mu'yu kaybedişimle kırılan kalbim, birbiriyle barışmayı reddeden iki ayrı nabza koşturarak öcünü aldı benden. Ailemin önünde, benim gibi okumaya ve yazmaya düşkün, düşünceli, çoğu armut, bazıları erik yarı melankolik genç kızlarla çıkarak çocukluğumda kaybettiğim saygınlığı geri kazandım. Aklımı başıma topladığıma ikna ettim yakınlarımı. Benim için endişelenmelerine gerek yoktu. Bu çabam olağanüstü bir enerji tükettiğinden başkalarını memnun etmek uğruna kendimi feda edişimin çaresizliği içinde ödül olarak kendime herkesten gizli, sadece bana ait bir dünya kurdum. Yaşı sekiz ile on dört arasında, henüz ergenlik arifesinde, taptaze, el değmemiş, göğüsleri tomurcuklanma, kutucukları tüylenme aşamasındaki küçükhanımlardan oluşan bir dünya. Ailemin önündeki kimliğim ötekinin utancıyla, büyük bir suçluluk içinde aşırı hassas, aşırı düşkün bir melek yaratırken, karanlıkta sakladığım öteki, yorulma-

dan tuğla taşıdı muhteşem bir utanç beldesine, yüzüne bakılmayacak, iğrenç mi iğrenç, korkunç bir abide yarattı.

Makinenin karşısına oturup hurilerin resimlerine bakmaya başlamam yirmi birinci yüzyıla girmeden bir yıl öncesine rastlar. Hapiste iken yazdığım 'Düşüş'ten Sonra' adlı makalemle Yorker'da yayınlanan itirafımda dikkat çektiğim gibi durumum komedyen Jupitus'un şakasıyla özetlenebilirdi aslında. Basit, herkesin anlayacağı bir durum. Gece eşi ve çocukları yattıktan sonra bilgisayarının başına oturup 'hesap yapan' adam bendim işte. Benim yaş grubumdaki erkeklerin, Dedektif, senin, aranızdakilerin...

Kendimi haklı göstermeye çalışmak değil. Suçumu kabul ediyorum.

Yani çok nadir bir hikâye değil anlattığım demek istiyorum. Hoşuna gitmedi. Farkındayım.

Kabahati Mu'ya atmak mı? Kabahat onunsa atmaya ne gerek var. Her şeyin sebebi oydu. Açıklamama izin verirsen anlayacaksın! Evet, çocukluğumda beni tahrik eden, baştan çıkaran şeytan... Onun yüzünden...

Ne diyordum? İletişim mesleğinde işte ve evde bütün vaktimi bilgisayarın başında alışveriş yaparak geçirmeye başladıktan sonra ilkokulların çıkışlarını, parkları gözlemekten vazgeçtim. Böylece kimseye kendimi belli etme sıkıntısı duymaksızın ihtiyacımı karşılayabiliyordum. Bilgisayar bağlantısıyla açılan yeni dünyanın her şeyi nasıl aniden değiştirdiğini izlemek demir parmaklıkların arkasında

Mu'nun bahçesini izlemek kadar keyif veriyordu bana. Yasak dünyanın heyecanı doldu ciğerlerime, çocukluğumuzdaki gibi, saklana saklana, acı çekerek, beceriksizce, birbirimize dokunmanın ateşiyle yanarak, yarı ortada, yarı örtülü, uçsuz bucaksız bir geleceği kucaklayan günlerdeki gibi. Sanal parayla alışveriş, dilimizin evrenselleştiğini düşünmek, yeni bir toplumsal yönetim biçimine doğru, daha iyi bir demokrasinin ilk basamaklarında oturmak. İnsanî bilgi tek bir yerde damla damla toplanırken. Bu yeni ağın yeni özgürlüklerinden etkileniyordum. Eski tabular peş peşe kırılıyordu. Ahlak eziliyordu. Entelektüel mülkiyet tümüyle yıkılmıştı. Cinsel kuramlar çökmüştü. Kimse bir şeye bedel ödemiyordu artık, her şey neredeyse bedava gibiydi. Sansür köklenmişti. Bütün bunları toparlayacak bir kitap yazmayı düşündüm. 'Sanal Cennet' adını verecektim kitaba. Bu amaçla önerimi şöyle kaleme aldım: 'Cennet bahçesinde Tanrı, Adem ile Havva'ya belli bir ağacın meyvesinden yemeyi yasakladı. Internette bize ne yapıp yapamayacağımızı söyleyen yüce birisi yok. Internet, Tanrısız cennettir. Artık birey kendi gözünün, kulağının ve ağzının tek başına efendisidir." Samimi olarak düşünüyordum bütün bunları. İçten ifadelerle yazıyordum kitabımı. Araştırmalarım giderek hem de yoğun şekilde pornografi sayfalarında odaklanırken.

Kayıtlarınızda gördüğünüz gibi.

Internette pornografinin ne kadar büyük bir salgın haline geldiğini görmek beni şaşırtmadı hiç. Cinselliğimizin bütün iddialarını sürekli önümüzdeki yeni yüzyıllara erteleyen kuşağımın yaşı yavaş yavaş geçen çocuklarından biriydim çünkü. İşta-

hım, kaçırdığım fırsatların acısıyla kabarık kaldı hep. Jupitus ne kadar haklı. Giderek daha az yazar duruma düştüm. Bir yerden sonra yazılabilecekler sınırını geçtiğimde kendimle karşılaştım. Her şeye bakmaya başladım. Her yere girip çıkıp her şeyi 'araştırdım.' Artık o kitaba bir daha asla dönemeyecek kadar ilerlediğimde tam bir pornografi izleyicisi haline gelmiştim.

Çocukluğumda Mu'yu seyrederken hissettiğim bütün heyecan, gizlemenin, dokunamamanın, utancın, beceriksizliğin, bilememezliğin, tıkanıklığın, çaresizliğin bütün keyifleri geri gelmişti. Çılgın bir hızla o hisleri yeniden ve yeniden bana bahşedecek huriler arıyordum. Gülümseyen, güzel kız çocukları. Vişne ve kiraz ağaçları çiçeklendiği zaman, ağaç altlarında, göl yakınında bir kırlıkta soyunuyor, sonra çıplak, seyredildiklerini bilerek, akan suların kenarına, taşların, papatyaların üzerine oturuyorlardı. Bazen cinsellikleri yeşil, ince bir çizgi ile kapatılıyordu. Çoğu kez ise çırılçıplaktılar. Görüntüleri izlerken zaman eriyip kayboluyordu. Hangisinin daha heyecan verici olduğunu saptama tutkusuyla, birinden ötekine, bir sonrakine ve bir sonrakine bakıyordum. Aradığımı bulduğumda ise olağanüstü keyifleniyordum, uyuşturucusuna kavuşmuş bir müptelâdan farkım yoktu. Onları birbiriyle karşılaştırıyordum. Birisinin bakışını yetersiz, ötekinin parmaklarını hissiz, diğerinin saçlarını, ötekinin vücudunu beğenip ya da beğenmeyip ayrıntılarda, detaylarda arıkuşu titizliğiyle, titreyişleriyle dolaşarak. Aradan dört yıl geçti. Bir gün aniden kapı çalındı. Uykudaydık.

Evet, Mu tutkusunun insanı bayağının bayağısı

aşağılanmalara kadar götürebileceğini kanıtlayacağım sana Simontaut.

Saat sabahın altısıydı. Karım aşağıdan seslendi: "Evan, polis, seninle konuşmak istiyorlar." Onun sesindeki titreşimi unutamam. Koridorda dört polis vardı. Bunlardan biri, "Çocuk yaşındakileri müstehcen pozlarda görüntülediğin şüphesi ile seni tutukluyorum," dedi. Sonra bana yasal haklarımı hatırlattı. O an kızımın merdivenlerin üst tarafından aşağı baktığını hissettim ensemde iğlenen ter tanelerinden. Hayatımın sonuna geldiğimi düşündüm. Başımdan aşağı kaynar sular boşandı. Aynı ses bu sefer, "Bu evde bilgisayar var mı? Onların içinde pornografi mevcut mu?" diye sordu. Kendimi toparlamaya çalışarak cevap verdim:

"Evet, benim var, ama içinde yasadışı bir şey yok."

Bacaklarım aynı, çocukluğumda Mu ile yakalandığım anlardaki gibi hissizleşti. O hissizliğin dahi bana bir zevk verdiğini söylesem sana. O anda. Ne dersin Simontaut? Mu ile paylaştığım hatıranın bir ucunu yakalayabilmenin zevki. Kendimi ne kadar aşağıladığımı düşünebiliyor musun? Ayakta durmakta zorlandığımı hatırlıyorum. Sonradan pijamamdaki lekeyi görünce korkudan işediğimi de anladım. Bir bakıma bu ânı başından bekliyordum suçumu bildiğimden. Hatta sadece bu ânı arzulayan bela bir bilinçaltının yönlendirmesiyle her şeye kendi kendime önayak olduğuma bile inanıyorum. Kabul edemedim ama büyük bir şoka girdiğimi söylemeliyim.

Bir gazeteci olarak polisin böyle operasyonlar

düzenlediğini, yasanın onaylandığını biliyordum tabii. Bile bile diyorum ya! İnanmadan. İnanamadan. Soruşturma Teksas'ta çocuk pornografi sayfası düzenleyen şirketin müşterisi yedi bin kişinin kredi kartı numarasından kimlik tespitiyle sürüyordu. Polisler, çocukların ve karımın vaziyetini gördüklerinden, abartmadan evi sessizce aradılar. Bilgisayarlara el koydular. Çekmeceleri karıştırdılar. Kitap raflarını gözden geçirdiler. Karım kızımı yatıştırmaya çalışırken, oğlum yatağından çıkmamıştı. Onun odasına gittiğimde yatağında kaskatı yattığını fark ettim. Elleriyle yorganını çenesinin altına sıkıştırmış, tir tir titrerken. Kendime inanmadan ona endişelenmemesini söyledim. Tabii o da inanmadı söylediklerime. Beni arka sokaklarda bir yerde bir karakola götürdüler, bir hücreye koydular. Betondan bir yatağın üzerinde, bir önceki tutuklunun sıcağını koruyan bir battaniyeye oturdum. Olup bitene nasıl bir kılıf uyduracağımı düşünerek geçirdim o süreyi. Eşimin bana bir avukat bulması iki saat sürdü. O süre boyunca gazetedeki haber toplantısına gidecekmişim gibi gazeteleri okudum. Avukat bütün suçlamanın bilgisayardaki malzemeye dayandığını söyledi. Orada bulabilecekleri delillere karşı yazdığım kitap için araştırma savunması yapabileceğimi düşünerek avuttum kendimi. Endişelenmemeye çalıştım. Ertesi gün işe gittim, her zamanki gibi davranarak. Akşama doğru hakikat beni dayanılmaz şekilde huzursuz etmeye başladı.

Kendimle savaşmaya karar verdim. Cesaretimi toplamaya çalışarak. Nitekim, eve gittiğimde karıma kız çocuklarının resimlerine baktığımı itiraf ettim. O ânın korkunçluğunu anlatamam. O kadar

korkunçtu ki, bütün gün toparlayıp desteklediğim cesaretim o an yine kırıldı ve gerisin geri bir çarkla ona da yazdığım kitabı gerekçe gösterdim. İyice beş para etmez biri haline gelmiştim kendi gözümde. Cesaretime zayıflığı için küfrederken, kendime acıyor, yaptığım şeyin korkunçluğundan herkesten çok ben korkuyordum aslında. Mu'ya nasıl kızmayayım şimdi. Karım, zavallı karıcığım, masum anacık, bana inandı mı bilmiyorum. İnanmak istediğine eminim. Ertesi gün bunu avukatlara söyledik, o gün işimden istifa ettim. Karımla on beş yıldır evliydik. Bu olayda onu kaybedebileceğimin gayet farkındaydım.

Bir gazetede çalışmıyor olsaydım muhtemelen durumum basına yansımazdı. Ama çalıştığım gazetenin patronu, porno bir kablo kanalın sahibiydi. Rekabet ortamında pek çok düşmanı vardı. Dolayısıyla durumum derhal basına yansıdı. Ya intihar edecektim, ya da sil baştan hayatımı yeniden inşa etmeliydim. Mu'nun hayatta olduğunu bildiğim için –yaşama sebebim oydu çünkü– yeniden inşa yolunu seçtim. Kaçak güreşmek benim kaderim. Dışarıdan bakıldığında kendiyle savaşan bir kahramandım, hayatı seçmiştim, yeniden inşayı; aslında içeriden Mu ihtirası hâlâ yakıp kavuruyordu bedenimi. Kendime inanmamaya karar verdim. Hiçbir şekilde bu şeytana inanmamaya karar verdim. Tutuklanmamdan tam iki gün sonra mahallemizin rahibine gidip günah çıkarttım. Onu bıraktığımda omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibiydi. Bütün yaptıklarımdan sonra karım beni kolay affetti sayılır. Yine de beni yaralayan yığınla soru sordu. Sesi kızgınlıkla dolu. Durmadan, nasıl böyle bir şey yapabileceğimi

–anlamak istemeden– sordu. Kızımızın, oğlumuzun ne olacağını? Bu şekilde suiistimal edilen çocukların hayatlarının karardığını anlatmaya, açıklamaya çalıştı bana. Çocuklara karşı bir ilgim olup olmadığını sordu. Olmadığını söyledim ona. Böyle yalanlarla çoğu zaman sorgulamaya direndim. Bazen beni anlamaya çalıştığını düşünüp daha az sinirlendim. Çoğu kez beni anlayamayacağını, anlamaya çalışmadığını fark ettim. Görüyor musun Simontaut? Tutkunun kölesi ne demek? Çocuklarım, karım filan umurumda değildi ki. Beni kızdırıyorlardı ruhumu yaralayacak bir soru ile geldiklerinde karşıma. Başından her şeyin nasıl geliştiğini anlatırsam karımın sorularını bir ölçüde cevaplar, acısını dindirebilirim ümidiyle hikâyemi anlatmaya başladım. Önce genç kızlara baktığımı, sonra kızların yaşının giderek, yani kısa süre içinde on altının altına düştüğünü ve henüz ergenliğe erişmemiş ve erişmekte olan küçüklerin soyunmasını seyretmekten hoşlandığımı, bunun beni şaşırttığını anlattım. 'Lolita, Peri, Huri' gibi isimler üzerinden ufak bir aidat ile yaklaşık yüz kızın resmine baktığımı açıkladım ona. Bazı sayfalar bedavaydı. Büyükler çocuklarla ilişkiye giriyorlardı. Bunların bir kısmı yetmişli yıllarda Hollanda ve Danimarka'da çekilmiş resimlerdi. Ayrıca evde çekilmiş resimler de mevcuttu. Babaları mı, üvey babaları mı, amcaları mı, kardeşleri mi diye merak ettiren fotoğraflar. Bilgisayarımda 249 çocuk görüntüsüne karşın 6.000 porno görüntü buldular. Bunlardan on tanesi çocuklarla büyüklerin cinsel ilişkiye girme resimleriydi. O delillerle üç ay hapse mahkûm oldum, altı haftasını yattıktan sonra dışarı çıktım.

Bu süre içinde karım kendi vicdanı ile hesaplaşmıştı. Beni kabul etmeye hazırlamıştı kendini ve hapisten çıktığımda bana, beni asla sevmekten vazgeçmediğini, evliliğimizi sona erdirmeyi kesinlikle düşünmediğini söyledi. Rahibimiz, dostlarımız araya girdiler. Yardımcı oldular. Hep birlikte uzun tartışmalar yaptık. Sonunda toplu halde bilinçli bir adım atarak Internet'te pornografiye daldığımı, giderek daha fazla heyecan aradığımı ve durmadan fazlasını istediğimi belirledik. Gördüklerim sayesinde hepten yoldan çıktığımı kabul ettim. İnancımız da zaten bunu doğrular yönündeydi. İnsanoğlu zayıftı, güvenilmezdi, yoldan kolay çıkardı. Bir kere yoldan çıktığında ihtirasın pençesine düşer, şeytanın kurbanı olurdu. Benim başıma bu gelmişti. Hazmetmeye çalıştım her şeyi. Her gece ağlayarak girdim yatağa eşimin yanına. Ağlayarak uyudum, ağlayarak uyandım.

Sonunda söylenenlerin hiçbiri, en yakınlarımı bu kadar inciterek çektiğim acıyı, suçluluk duygusunu dindirmeye yetmedi. İçimdeki huzursuzluk, yetersizlik beni kemirmeye devam etti. Tutkuya karşı çıkamıyordum. Dinin, sanatın, bilimin cevaplayamadığı soruların derin uçurumunda tutunacak dal görememenin göçebe, yersiz yurtsuz tatminsizliğinden kurtulamıyordum bir türlü. Neden bu hale düştüm? Bu soruya hâlâ büyük bir tutkuyla cevap bulmaya çabalıyordum. Mu derinden bir yerden, ödümden hâlâ çağırıyordu beni. Sonunda bir arkadaşımın ısrarı ile iyi bir psikolog görmeyi kabul ettim. Doktor Jacques Homunculi ile böyle tanıştım. Doktor Homunculi, karakter analizimi yaptığında, beni oldukça zeki, duygusal açıdan fazla gelişme-

miş, hatta ergenlik çağında tutuklanıp kalmış, bu tutukluğu sosyal başarılarıyla kapatmaya çalışmış, kendine güvensiz, duyarlı, gözü kara, risk alan bir tip diye tanımladı. Bütün tespitlerine katıldığımı belirteyim. O nedenle terapiye devam ettim. İçimdeki his doğru yolda ilerlediğimi tasdikledi. Yine böyle terapi saatlerinden birinde Mu konusuna değindik. Doktorun aniden irkildiğini gördüm. Beni daha fazla ilgiyle dinlemeye başladığını fark ettim. Üzerinde durmadım ama irkilmesi, vücudunun gerginliği sanki yayından hareket bekleyen bir ok etkisi yaptı üzerimde. Telim çekildiğinde hedefe on ikiden girmeye hazır bir ok. Yine olayları ben mi yönlendirmiştim dersin Simontaut? Bu doktoru özellikle mi seçmiştim? Mu ile ilişkisini duymayan kalmamışken, ben haberim yokmuş gibi mi davranmıştım?

'Akasya Bahçesi' adlı makalemi o gün yazmaya başladım. Mu'yu evlatlık edinen Allah Verkulova' nın hayat hikâyesini yazmaktı amacım. Mu'ya yeniden ulaşmak için bir yol bulacağımdan emindim bu şekilde. Bu arada ona sahip olan doktordan intikam almaktı hedef aynı zamanda. O sonradan yaptığımı öğrendiğinde durumu terapinin bilinçaltımı harekete geçirmesiyle açıkladı. O teorilerine inanadursun! Ama hakikaten Mu'nun doktoru karşısında oturduğumu bilmiyordum. Yemin edebilirim. Verkulova o hafta ölmüştü. Oradan yola çıkarak hakkında bilgi toplamaya başladım.

'Akasya Bahçesi' adlı makalem o araştırmanın sonucudur. Verkulova, ününe yakışan, anlatıldığı kadar olağanüstü ilginç bir kadındı. Romanya doğumlu. Rusya'da dans okulu mezunu. Dans öğrenirken sopranoluğu keşfedilen bir dâhi. Devrim sıra-

sında buraya gelenler arasında. Beyazperdenin ilk 'Salome'si. Yedi Tül dansını beyazperdeye ilk geçiren kadın, aynı zamanda muhteşem bir soprano. O zamanın değer yargıları hesaba katıldığında geldiği kültüre yakışan bir devrimci. Vatandaşlık belgelerindeki ismi Alla Verkulova. Yemin töreninde Allah olarak değişmiş. Ara sıra Allat ve Alilat olarak da tanıtmış kendini. Hayatı boyunca bekâr. Asla evlenmemiş. Cinsiyet ve seks konusunda değişik davranan biri. Zina yasasıyla cinselliği kontrol altına almak isteyen diktatörlerin, şairleri sürgüne gönderdiği Konstanza'da doğmasının etkisiyle belki. Homunculi ile tartıştık bunları sonradan. Onun psikolojik analizini yaptı yazdıklarımın üzerinden geçerek. Devrim tartışılırken büyüdüğü dikkate alınırsa, geleceğin insanına yakışan bir hayat tarzı idealize ederek onu benimsemiş bir kadın karakteri ile çıktı karşımıza. Hayatı seven, yığınla sevgilisi, yakını, dostu, o kadar da düşmanı olan bir kadın. Araştırmam ilerlerken tuhaf bilgilerle karşılaşmaya başladım. Açıklayamadığım bilgiler. Sevgililerinden hamile kaldığı ancak çocuklarının hiçbirini sahiplenmediği yolundaki dedikodular. Yasal anlaşmalarla çocuklarını babalarına verip teması tamamen koparddığı yolunda söylentiler. Ben onu araştırmaya devam ettiğim sırada, mirasını sahiplenmek üzere biriki aday onun çocuğu olduğunu ilan etti ve molekül testi yapılması için mahkemeye başvurdu. Ancak iş işten geçmişti. Verkulova kendi vasiyeti ile yakıldı. Mahkemeye başvuranların babalarının yasal talimatları ortaya çıktı. Çocukların annelerini tespit etmek üzere molekül testi girişiminde bulunması durumunda kendi miraslarından mahrum bırakılmalarını garantileyen teminat belgeleri tartışıldı. Bel-

geler Verkulova'nın çocukları olduğunu kanıtlayan belgelerdi tabii. Aynı yasal terimlerle oluşturuldukları dikkate alındığında. Ama yasalar molekül testi konusunda hâlâ tam yetkin değil. O sebeple davalar askıda kaldı.

Verkulova'nın hayatı büyük aşklar, gösteriler, çiçekler, balonlar, balolarla dolu. Sevgilileri bazen kendi yaşında, bazen daha genç, bazen daha yaşlı. Çoğu bilinen, ünlü isimler. Evinde sık sık değişik konulu salonlara ev sahipliği eden şen şakrak, sosyal, sosyetik, ukala, kültürlü, estetiğe meraklı bir kadın. Yetmiş yaşına yakınken Salome'yi yeniden sergilediğinde dahi ortalığı birbirine katan soprano. Karşılaştığım tuhaf bilgilerden bir başkası Mu'yu evlat edinişiyle ilgiliydi. Bu olaydan altı ay önce aniden bir manastıra kapanmıştı. Elli beş yaşına bastığında. O güne dek dinsiz, inançsız biriyken ani bir depresyona girdiğini söyledi yakınları. Manastırda kalış süresi yaklaşık altı aydı. Sonra, bir taraftan aşkı ondan tatmaya doyamayan erkekler, diğer taraftan sohbetlerini sabırsızlıkla arayan fikir adamlarının baskısıyla ve özellikle de Ninon de Lescos adındaki Avrupalı bir aristokrat arkadaşının yalvarıp yakarmaları sayesinde toplum hayatına geri dönmeyi kabul etmişti. O güne dek asla çocuk kabul etmeyen kadın, bu olaydan sonra bir çocuk evlat edinmişti. Dostları hadiseyi depresyonuyla tedavi yolu diye açıkladılar. Hayatına yeni bir hayat katmak.

Başıma gelenlerden sonra tam o aşamada Mu'yu yeniden buldum böylece. Hayatının hikâyesini öğrenerek. Mutluydum Simontaut. Çok mutluydum. Etrafımdaki herkes benimle olmaktan keyif alıyordu. Neşeliydim, hayat geri gelmişti bu kor-

kunç bedene. Uzun ve acılı bir seyahatten sonra. Aradığım bütün soruların cevabı. Çektiğim bütün dertlerin dermanı. Ümitle aradım onu. Heyecanla.

Hain. Gaddar, acımasız kadın. Beni tanımıyormuş gibi yaptı. İnanamadım. Düşünebiliyor musun Simontaut? Âniden kazandığını sandığın hayatın bıçakla kesilir gibi sona erişini kabul edebilir misin? İnanmak istemedim. Her şeyi denedim. Mektuplar yazdım, uzun telefon mesajları bıraktım ona. Israrla kaçtı benden. Sonunda dans ettiği yerlere gitmeye başladım. İşte onu büyümüş olarak ilk defa yine böyle bir ortamda gördüm. Karşımda. Gözlerini unutamam. Kızıl kaşlarının çatılışını, ateş püsküren büyük gözlerini. Zafer taklarının altında çifte güneş gibi bakan gözler. Ortaya çıktığında etrafta parlayan ne varsa sönük kaldı. Dansıyla o güne dek isimlendiremediğim her şey, benden kaçan bütün kelimeler, vücudunun kıvrımlarından şiire dönüşüp aktılar. Teni gerdanlığının pırıltılarından daha parlak, hareket ettikçe yaydığı nergis kokusu şaraptan daha lezzetli, ölümden daha korkunç, biraz önce çıktığı yatağın, altından kalktığı erkeğin, terin tuzun... işte böyle şeyler düşündürdü bana. Bir rezalet çıkarmamak için kendimi dışarı zor attım. Karadut, parmaklanacak, koklanacak, yüz gömülecek, pırıltılara, renklere, kırmızıya, pembeye, onun dudaklarının rengine. Yeniden gömülmüştüm boğazıma kadar çözümsüzlüğe. Hiçbir girişimim sonuç vermedi. Belki de makalenin yayınlanmasına kızdı. Ne olduğunu anlayamadım. O beni cevapsız bıraktıkça çılgına döndüm. Öfkelendim. Çektiklerimden sonra. Her şeyin başıma onun yüzünden geldiğini düşünmeye başladım. Telefon macerası böyle başladı. Gazeteci-

lik becerimi kullanıp numarasını edindim. Durmadan arıyordum onu. Sesimi alır almaz yüzüme kapatıyordu telefonu. Sadece nefesini duymak için. Böylece o nefes aldıkça ahizeden içime çekerek sahip olmak istiyordum ona. Derinlikten gelen nefesimle, o derinliklerin tek tek açılması için, düğümlerin çözülmesi, birikimlerin temizlenmesi için. Nefes derinden çıkınca, korktuğumuz o karanlığa adım atma cesareti verir bana. Bilinmezliğe, içine hapsolduğun mevcut zamandan daralmadan, bilmiyorum. Nefesini çıplak yakaladığımda çocukluğumuzda saklı saklı bakıştığımız anların heyecanını yeniden duydum. Taciz ediyordum onu, bile bile cezalandırıyordum. O zaman mahkemeden işte o kararı çıkardı, 'davranışlarıma hâkim olmadığım takdirde cezalandırılacağımı' bildiren karar. On beş metreden yakınına yaklaşmamı yasaklayan karar. Ailemin önünde yeniden korkunç bir hakarete uğradım böylece. O olaydan sonra eşim ve çocuklarım beni terk ettiler. İsimlerini değiştirip başka şehre taşınmak zorunda kalarak üstelik. Yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Hapisten yeni çıktığım halde kurtuluş umudu olmayan bir zindana düşmüştüm yeniden. İntihar etmeye karar verdim. Onu da yanıma alarak. O sırada son derece basit bir karışımla çok kuvvetli bir zehir yapabileceğimi öğrendim. Hem de gazetelerden. Aynı formülü kullanarak toplu halde insanları öldürmeyi planlayanlardan bir grup yakalanmıştı. El kremine saklanabilen bir zehirle. Ele değdiği anda vücudu kuvvetle etkileyen bir zehir. Hazırlaması zor olmadı.

O gece müzede gösteri yapacağını biliyordum. Gösteriden önce diğer gazetecilerle birlikte müzeye

girdim. Soyunma odasına ulaşmak zor olmadı. Zaten bir güvenlik önlemi de yoktu. Kremi makyaj masasının üzerine diğer makyaj malzemesinin arasına bıraktım. Anlamın tek adresi ölümdü, başka çarem kalmamıştı.

– Kapıkulu, anlat bana, neden söktün madalyamı göğsümden?

DOKTOR V.V.V LEROY
2/4
(64. Sokak 245 Numaradaki Muayenehane)

Buyurun. Fazla vaktim yok ama yardımcı olmaya çalışayım. Arkadaşlarınız... şöyle buyurun. Adım mı?

Resmî ifade mi? Olanlara üzüldüm tabii. Çok hem de. Mu'nun kıymetini, benim için yani, size anlatacağım zaten hepsini birazdan, anlayacaksınız.

Evet, doğruyu söyleyeceğime yemin ederim. Adım V.V.V Leroy. Evet, meslekte otuz yıllık bir pratiğim var. Estetik cerrahıyım. 'Vajinal Canlandırma, Kızlık Zarı Tamiri, Sıkılaştırma, Küçültme, Vajinaplasti Estetikçi.'

(Çalışma Odasında – 11.00)

Buyurun, kartvizitim, hepinize birer tane. Lazım olursa çekinmeyin. Belli olmaz, buraya sizin gibi delikanlı girip, kız oğlan kız bir güzellik kraliçesine dönüşüp çıkan çok sayıda yakışıklı geldi. Hayat bu.

Endişe etmeyin, anlarsınız canım, anlamadığınız yeri sorun, çekinmeyin. Bakın göreceksiniz. Zaten Mu tersinin kanıtıdır. Tahrik değil tabii. Başka türlü iştah artıran bir iksir diyelim.

Mu ile tanışmam? Tam tarihini bilemeyeceğim, kayıtlarıma bakmam gerek, epey oluyor, yani beş seneden fazla diyebilirim.

Evet, sünnetli kadınlarda vajinaplasti kampanyası için aktif olarak çalışıyordu.

Kampanyayı yürüten bir grup kadınla birlikte bana geldiler. Onlara yardımcı olmamı istediler. Sanırım dört yıl önce. Dört yıldır misafir olarak buraya davet ettikleri –tam sayısını şu an kesin söyleyebilecek miyim, emin değilim– sanırım yirmi beşin üzerinde sünnetli kadına estetik müdahalede bulundum.

Bazı bağımsız kadın grupları sünnetin yapıldığı yerlere giderek uygulamanın durması yönünde girişimlerde bulunuyor. Şahsen bana tuhaf geliyor kampanya. Yani kişisel fikrimi soracak olursanız. Mu ile tartışıyorduk bu meseleyi. Öyle yerlere gidip Bronx Hayvanat Bahçesi'ndeki kafeslere tropik kuş getirir gibi getiriyorlar bu kadıncağızları. Halbuki zaten yapılan işlem tamamen anlamsız. Bir kadın

–öğrenirse ki– doğum sırasında bile, çocuğunu emzirirken de cinsel zevkin doruklarına ulaşabilir, yani orasıyla alakayı bu minvalde değerlendirmek şart. Neyse, bir doktor olarak hastalarıma doğruyu söylerim. Onları kandırmak gibi bir niyetim yok. Bunları duyduktan sonra hâlâ estetik müdahale düşünürlerse, riski onlara ait, ben üzerime düşeni yapmaya hazırım.

Evet, onlar isteyenleri uluslararası fonları da kullanarak buradaki doktorlara getirip yeniden 'inşa' denilen ameliyatlarla insanî bir haksızlığı düzeltmeye çabalıyorlar. Gelen çoğu kadının orgazmik sinir uçlarına bazen çakıyla, testere ile, bıçakla, usturа ile müdahale sonucunda deformasyon mevcut. Ameliyat öncesinde ve sonrasında resimlediğimiz tek tek örneklerde, bekâret amacıyla doğum yolu ağzının dikimi, klitoris gövdesi, dış ve içdudakların kazındığı görülüyor.

Tabii, bazen kendi arzularıyla sünnet olmak isteyen burada doğmuş büyümüş kadınlar da geliyor bana. Onları kabul etmem. Prensip. Benim yaptığım şey kaybedileni onarma çabasıdır. Erkek, kadın fark etmez. Erkek hastalarım sünnetli kadın hastalarımdan daha fazla. Ama dediğim gibi, kadınlarda, müdahale edilen bölgede sinir uçlarının yeniden tamamen inşası mümkün değildir, ancak doğum yolu içindeki hassas yerlerin uyandırılmasıyla cinsel zevkin yeniden kazandırılmasını sağlayabiliyoruz. Bunun için gönüllü kadın dostlarımızın orgazmlarını kayda geçirerek karşılaştırma yapabiliyoruz, eğitim amacıyla seminerlerimizde kullanıyoruz. Hatta onların yapılarından yola çıkarak yeniden inşa çabalarımızdan daha verimli sonuçlar alabilmek için bil-

gi ediniyoruz. Mu gönüllü olarak bu çalışmalarımda da bana yardımcı oldu ve yol gösterdi.

(Kayıt Odasında – 12.30)

Hayır, hayır, bu çalışmayı tamamen kamuyu eğitmek amacıyla yaptık. O nedenle mahremiyet anlaşmasına tabi değildir. Zaten gördüğünüz gibi Internet sayfamızda yayınladık. Bakın size açıklayayım:

Mu'nun orgazmında klitorisi kadar, vajina duvarının, özellikle de giriş kısmının, ayrıca çevresinin, anüs ağzının ve bacaklarının arasındaki alanın sıvazlanmasının, kabalarının mıncıklanmasının rol oynadığını tespit ettim. Uyarılma yollarının çeşitliliğini kayda geçirmeye devam ediyorduk önceki haftaya dek. Dans ederken kalçalarını salladığında kanın o bölgeye nasıl dolduğu, silkelenen doğum yolunun hangi kasları uyardığını, ayrıca hiç dokunmadan sadece kaslarını gevşeterek ve kasarak, çalkalayarak ve döndürerek kan dolaşımını nasıl harekete geçirdiğini manyetik titreşim görüntüleriyle tespit ettik. Mesane ve rahim gerisinde yer alan sidiktorbası ile yani erkekte prostata denk gelen bölge üzerindeki hareketin, anüsten ya da doğum yolu üzerinden uyarılma sayesinde, onu nasıl uzun süreli, kuvvetli orgazma ulaştırdığını dalga boyundan saptadık. O sırada salgıladığı sıvının ağırlığını ölçtük. Meni ile ilgisi olmayan, sidiktorbasının ürettiği bir sıvıdır bu. Doğum yolu ön duvarı ortasında etrafını kırmızı ile işaretlediğim yer Mu'nun G noktasıdır. Grafenberg tespit ettiği için onun adını temsil eden

harfle literatüre geçmiştir, biliyorsunuz. Mu'nun şu gördüğünüz bölgesi, yani erkekte perineye tekabül eden kısım ilginç bir şekilde hassas bölgelerinden biridir, filme aldığımız sırada sürtünme nedeniyle doğum yolu girişindeki sinir uçları uyarıldığında orgazma ulaştığı çok oldu. Anüs tarafından sidiktorbasının şu gördüğünüz alt kısmına baskıyla da tabii. İçdudakların doğum yolu ağzında kapandığı alan da aynı şekilde onun orgazmında aktif alanlardan biri.

Kadının erkekte sevgi ve güç aradığını, erkeğin ise kadına sahip olarak güç kazandığını söyleyen bazı araştırmacılar, Mu'nun özel fizyolojisine halen bütünlüklü bir yorum getiremediler. Ben bu görüşü benimsemem. Onun vücudu... mayadan, nergisten, her türlü tuhaf şeyden oluşan bileşimiyle küçük cennetimizi yansıtan bir ayna bence.

Bu tespiti yaptığımızda onarım çalışmalarımızda özellikle orgazm zamanlamasının hesap edilmesi çözümsüz bir sorun olarak hâlâ bizi meşgul ediyor. İster sünnetli, ister sünnetsiz olsunlar, bir erkek kadını ilhak ettiğinde uzvu son derece yumuşak, düzgün, kaygan bir yapı içindeki nabzın atışlarını hisseder hissetmez, sinir uçları içine girdiği kılıfla öyle uyarılır ki birkaç saniye içinde orgazma ulaşabilir. Anüste çok daha yoğun hissedilecek aynı durum. Bakın Mu ile örnekleyeyim: Temas edilen yerde onda aynı tür sinir uçları mevcut değil. Sadece sıcak ve soğuğa karşı duyarlı uyarıcılar var. O daha işin başında. Erkeğin cinsel organının yeterince büyük olmadığı türünden şikâyetlerde ben o sebeple ilk önce zamanlama üzerinde dururum. Tabii hastalarımızın organ büyütme isteğini de tatmin etmek üzere geliştirdiğimiz tıbbi çözümler mevcut. Ancak konu ölçü

birimleriyse mesela Mu'ya bakalım, kilit noktası ile vajina girişi arasındaki mesafe, bakın gördünüz mü? Eğer bu mesafe daha küçükse erkek uzvunun giriş ve çıkışıyla kolaylıkla uyarılabilir. Bakın burada daha önceden uyarı halinde vulva şişmiş ve kilit noktası içeri doğru yaklaşmış. Anüs girişi kabarmış gördüğünüz gibi. O zaman erkek uzvunun hareketiyle dudaklar hareketleniyor, işte, bakın. Ve kilit başını yukarı aşağı çekip sanki kendi kendiyle ilişkiye girmiş türünden bir orgazma neden oluyor. İşte. Buradaki ölçülerin erkeğin uzvuyla hiç ilgisi yok gördüğünüz gibi, kadının orantılarıyla ilgisi var. Bakın, Mu'yu incelediğimizde dışarıdan görülen ve topluca vulva dediğimiz bölge, mükemmel bir denge ile neredeyse milimi milimine...

Evet, evet, nasıl bildiniz. Hakikaten o tablo ile, 'Dünyanın Kökeni' değil mi? Bir dergide yayınlamışlardı galiba, oradan geldiklerinde bana karşılaştırdık. Söz konusu tablo ile uyumludur. Dediğiniz gibi, bakın tabloyu Mu'nun aynı pozuyla üst üste getiriyorum.

Evet, ben çektim bu resmi, neden?

Birkaç hafta önce. Serginin açılışı açıklandığında.

Bakın, venüs tepesi, leğen kemiklerinin önce birleştiği yerde bulunan yağ dokusu cilt ve kıllardan oluşan bölgede oldukça hassas ve cinsel uyarıya, sürtünmeye açık kısım, ardından şu gördüğünüz dışdudaklar sağlı sollu anüse doğru uzanırken, idrar deliği ve doğum yolu girişinin etrafını sarışları, bunların üzerindeki kıllar ve renkleri, bilgisayar karşılaştırması yapıldı, güleceksiniz tabii. Kılları saydık

mı? İsteseydik sayabilirdik. Önemli mi? İsterseniz hesaplatayım. Neden ama? Peki. Şakanızı anlamadım, neyse. İçdudaklar, tabloda o kadar açık seçik görülmüyor insan gözüne ancak bilgisayar analizinde sağlı sollu dışdudakların iç kısımlarında yer alan klitorisin üst kısmından vajina girişinin altına uzanan kıvrımlı yapılarıyla olağanüstü, şu benzerliğin bir başka kanıtına dönüşüyorlar. Vücuttaki diğer orantılara uygun, içdudaklar dışdudaklardan daha büyük. İçdudaklar üst taraftan klitorisin üstünü benim kimsede görmediğim bir açıyla, orantılı bir kavisle kapatıyorlar. Klitorisin hemen altında idrar deliği, onun altında da doğum yolu girişinin kıvrımlarına bakın... Klitoris, ya da kilit tepesi ya da küçük tepenin dıştan görünen başı dışında vulvanın içine tümüyle gömülü ve yanlara doğru uzanan iki kolu ile birlikte aynı tersten duran şu V harfi. Şimdi içdudakları hafifçe geriye ittiğimizde bakın klitorisin dıştan görünen kısmına ve bunun daha bariz hale gelişine. Gövdesini göremediğimizden tabloda klitorisi de tam olarak biçimlendiremiyoruz, ama bakın gövdede yer alan kollar içinde aynı penisteki gibi cinsel uyarılma esnasında içleri kanla dolarak sertleşen süngerimsi yapılardandır. Mu bu içeride kalan kısımla uyarıldığında, yani kıllı bölge üzerinde baskı yapılarak çok kısa sürede orgazma ulaşabiliyor. Ölçüleri önemli. Klitoris gövdesi tahminen dört buçuk santim, ancak büyüdüğünde yedi santime kadar genişleyebilecek bir esnekliğe sahip. Baş kısmı ise dört milimetre, genişlediğinde sekiz milimetreyi buluyor. Büyüklüğü o anki hormon salgılarına bağlı. Tabii gebe olmadığı için ortada kalıcı bir büyüme gerçekleşmediğini görüyoruz. Yaşlanıp menopoza girseydi, vulvada belli bir gerileme ola-

caktı, ancak klitorisinde bir değişiklik olmayacaktı. Şimdi onu uyarılma esnasında gövdenin kan dolması aşamasında iken görüyorsunuz. Bakın, aynı erkekteki penis sertleşmesi gibi dineliyor, baş kısmı yaklaşık iki katı büyüyor. İşlevi tümüyle cinsel zevkle sınırlı. Yumurtlama filan ile alakası yok. Yani hamilelik açısından işlevi yoktur. Kolların şişerek sertleşmesi sayesinde vajina kanalı nispeten geriliyor, erkeğin girişini kolaylaştırma durumu diyebiliriz. Klitorisi penise benzeterek orgazmı sadece bu alana mal edince sünnet meselesini 'hadım edilme' korkusu içinde değerlendirmek mümkün. Bir görüş olarak.

Bunları tespit etmek için Mu haftada iki kez ofise gelirdi. Salı ve perşembe günleri. Öğleden sonra saat 15.30'da iki saatlik bir çalışma yapardık. Ayrıca buraya getirdiği sünnetli kadınların tedavilerinde ödemeyi doğrudan o üstlendi hep. Kendi özel çekleriyle. Mali durumu iyiydi biliyorsunuz.

Evet, parmağını mürekkepleyerek imzaladığı çeklerin kopyalarını mı?

Söyleyeyim efendim... tamam olur tabii, sekreterim çıkarken hazırlar, alırsınız.

Mu'nun getirdiği hanımlar dahil, buraya gelenlerin çoğu cinsel organlarının şekilsizliğinden şikâyetçidir. Anüs ağzında da deformasyon olur. Normal. Mutsuzluklarının sebebini ona yorarlar. Kimi dudaklarının sarkık olmasından, kimi yuvarlaklarından, kimi pembe yerine kahverengiden şikâyetçidir. O yüzden Internet sayfamıza Mu'yu seçtik. Tabii kimliğini saklamaya da gerek duymadık, tersine, çoğu hastam ona benzetilmek için bana geliyor.

Efendim, pek çok hastam, kızlık zarını hak görmediği birine kaptırmaktan pişmanlık duyarak geç yaşlarda illa da bir yenisini ördürmek ister. Bir de aşkı, arzuyu, ihtirası birbiriyle karıştırıp kızlık zarına bağlayanlar da var. O bakıma. Kimi geç yaşlarına kadar orgazmdan habersiz dolaşıp, arkadaşlarından duyduğu hurafelerin hangisine inanması gerektiğini, fiziki eksikliklerini öğrenmek ister.

İstatistik olarak mı? Kinsey'den bu yana epey bir gelişme sağlandı tabii. Şimdi kadınların yüzde yirmi beşinin genç yaşlarından itibaren cinsel birleşmelerde çoğu kez orgazma ulaştığını biliyoruz. Yüzde otuz cinsel birleşmede orgazm yaşamıyor. Yüzde on ise hayatını orgazmı tanımadan tamamlıyor. Bakın babalarımızın orgazma ulaştığından eminiz hepimiz. Dünyaya gelmiş olduğumuza göre ama ya annelerimiz, onların bu zevki tadıp tatmadığını asla öğrenemedik. Ben şahsen anneme asla bu soruyu soramadım. Artık öğrenmeme de imkân yok. Bir insanın vücudundan aldığı en yoğun, eşi benzeri olmayan tanımı imkânsız zevk. Annemin bu zevki hiç tatmadan beni ve kardeşlerimi doğurması ve hayatını tamamlaması mümkün. Büyük ihtimalle de öyle olmuştur zaten.

Evet, gebelik sonrasında gevşeyen kasların onarımını da deniyoruz. Mu bizim için olağanüstü bir reklam imkânı sağladı. Kadınlar ona benzeyebilmek için her şeyi yapmaya hazır. Dudakların aynı onunkiler gibi biçimlendirilmesi için, yani kendi görüntüsünden rahatsız olanlara yeni bir şekil kazandırmak türünden çalışmalarımız açısından. Şikâyetçiler bu tür düzenlemeler yapılmadan duygularını

tam anlayamayacaklarını düşünenler. Başarısı yüzde yüz garantili bir şablon olunca iş kolaylaşıyor. Ameliyat onların beğenilmeme korkularını gideriyor. Risklerine rağmen. Bizler bu işi milimi milimine hesaplayarak inceleriz. Gördüğünüz gibi, bilgisayar grafikleri, manyetik titreşim görüntüleriyle. Kendinizi sperm yerine koyacak olursanız Mu'ya intikal ettiğiniz andan itibaren yolculuk seyrinin her ânını tespit etmiş bulunuyoruz.

Baktınız mı o sayfaya? İşte burada. Bakın, Mu'ya intikal ettikten sonra spermin seyahatinin haritası. Açıklayayım, şimdi sözünü ettiğimiz bölge, grafik çizimde V'nin en uç kısmı, yani sivri kesim vulva, dışdudaklar, dışdudakların pubis tepesi dibinde kapandığı yerde klitoris gövdesi, içdudakların başladığı yerdeki tümsekçik klitoris, klitorisin hemen altında idrar deliği, idrar deliğinin hemen altında ise iki-üç santim uzunluğunda himen denilen kızlık zarına kadar devam eden vajina girişi, dışdudakların arkada birleştiği yerle anüs arasındaki hassas bölge perine altında, idrar ve dışkı işlevlerinin kontrolünü sağlayan kaslar –bunları yeniden inşa etmek mümkün değil kimsede, Mu'nun kaslarını yani, ona ait, uzun yıllar dans etmesinin kazandırdığı bir yapı– bütün bu yapının kurumasını önleyen ve cinsel ilişkide gerekli kayganlaşmayı sağlayan, idrar çıkış deliği yanlarında yer alan skene ve bartolin bezleri. Vajinanın kızlık zarından sonraki kısmı doğum kanalı. Ön ve arka duvarları birbiri üzerine katlanmış olarak duran kısım. Sonra rahim ağzı. Burası. Spermler için rahim içine giriş ve doğumda bebek için rahimden çıkış kapısı. Gebeliğe elverişli günlerde spermlerin geçişini kolaylaştıran, elverişli olmayan gün-

lerde ise bu geçişi zorlaştıran salgıyı üreten bezler. Bunlar... Mu'nun o günleri nasıl seçtiği ayrı bir konu. Rahmi zararlı bakterilerden koruyan. Bakın böyle... Burası doğum sırasında yumuşayan, incelen, 'silinen' rahim ağzı işte... normal koşullarda bakın gördüğünüz gibi sert bir koni şeklinde. Şimdi size olağanüstü bir şey göstereceğim. Demin sözünü ettiğim şu kaslara bakın... işte... bu kadar güçlü kasla daha önce hiç karşılaşmadım, dansın etkisi. Dans hareketinin... şimdi size hareketi göstereceğim. İşte... sayalım bakın, her dört sayıda bir yükselip, beşincinin üzerinde kıvrılarak, sonuncuda kırılan hareket. Sonra yine altı yükseliş ve geri, beş, düşüş beşer beşer. Sonra iki, bir, iki... Yanlarda boynuz şeklinde görünen fallop tüpleri sayesinde tören kâsesine benziyor değil mi? Kâse içindeki boşlukta görülen şey rahmin iç tabakası. Mandalina büyüklüğünde. Yaklaşık altmış gram. Hamile kalsaydı içinde yaklaşık üç kiloluk bebeği barındırabilirdi bu haliyle. Amniyos sıvısıyla bebeği dıştan gelen darbelere karşı koruyacaktı, doğum sırasında bu görünen güçlü kaslarıyla bebeği kolaylıkla dışarı itebilecekti. Menopoza girdiğinde rahim görevini tamamlamış olacaktı. Bu yüzden giderek ufalacaktı. Rahim girişi ya da ağzı hücre örgüsü dikkate alındığında, sağlam, zırh niteliğinde korunmalı, dayanıklı çok katlı yapısıyla rahim içinden oldukça farklı. Rahim girişi ve iç dokusu hücrelerinin faaliyeti esas olarak salgı üretmekten ibaret.

Evet, doğru, kadınların orgazm zorluklarının arasında eş konusunda duyuların aşırı gelişmişliği nedeniyle seçici bir fizyolojinin rol oynadığı tezi mevcut.

Mu ise bu tezin tersini kanıtlayan bir örnek. Fizyolojik bir engeli yok, tedbirsiz cinsel birleşmeleri mevcut, orgazma kolay ulaşan biri, böyle iken hamile kalmamasında aynı tür bir seçicilikten söz edilebilir belki.

Arkadaşınızın sorularını tuhaf karşılamayın. Haklı. Bunlar hâlâ tabu olan meseleler.

Evet, Mu'ya dönelim. Bilgisayar ekranındaki fotoğrafın üstünü kare kare grafik tablo içinde bölümleyecek olursak, üç boyutuyla bir anda fotoğrafın röntgen filmi öne çıkacaktır.

Otopsi doktorunuz mu? Evet, onunla görüşürüm ısrar ediyorsanız tabii. Yardımım gerekirse.

Muhamet'te uyarılma, plato, orgazm ve çözülme evrelerindeki değişiklikleri izlediğimizde – erkekte de ters orantılı, yani o zirvesine ulaştığında yeni yeni zirvelere doğru uçmaya hazır hale geldiğinde, erkeğin oyundan çekilme vakti. Şimdi görünen uyarılma evresidir. Dansın ilk beş adımlık çıkışındayız. Arzudan başlayarak, o sırada bütün bedeninde yaşanan değişikliği izlemek mümkün. İçsel olarak. Şunlar vajinal salgılar, saniyeler içinde hızla artıyorlar, vajina ağzındaki bartolin bezleri burada, hareketlerini rahatça görmek mümkün. Dikkat edilecek olursa... klitoris ve dudaklar kanla dolmaya başlıyor. Büyümeyi uyarı öncesi haliyle mukayese edebilmek için açalım. Ekranın üst köşesindeki ilk kare, göğüs bölgesinde ve memelerde kızarıklık, göğüs uçlarında sertleşme. Ekranın kenarında görünen sayılar göğüs uçlarının büyüme ve sertleşme oranı.

Vajinaya dönelim. Burada uzamaya başlayan,

genişleme biçimi ise çok ilginç, sık rastlanmayan bir kas hareketi.

Evet, efendim, daha çok oryantal dansözlerde mevcut. Şimdi dışdudaklar birbirinden ayrılıyor. Rahmine bakıyoruz, hareket tanıdık gelebilir, onun dansını izlemiş olanlar varsa aranızda. Hemen kalp atışlarını sayalım. Ne kadar hızlandığını rakamlardan görebiliriz. Aynı şekilde solunum sayısındaki artışı hem rakamla hem de dışarıdan bakarak izleyebiliriz.

Görüntünün dışındaki karede inip kalkan göğüslerin altında vücudunun çeşitli yerlerindeki kas gruplarının nasıl değişik hareket ettiğini gösteren ayrı hesaplar var. Kan basıncı olağanüstü yükseliyor, tehlikeli boyutlarda diyebilirim, otopside bir anorizma durumu tespit edildi mi?

Bakın, işte, yüzde, boyunda ortaya çıkan kızarıklıklar bunun bir parçası. Plato evresine geçiş aşamasında şimdi. Dudaklardaki şişmeyi ve renk değişikliğini izliyoruz. Tamamen ona özgü bir renk, daha önce hiç karşılaşmadım bilgisayar tomografisinde. Karadut rengi. İçine girildikçe açılan kor yapısı var. Koyu kırmızı, alı al moru mor bir renk, alt taraftaki üçe bir orandaki kısma dikkat ederek, ne kadar kalınlaştığını hesaplayabiliyor makine. Orgazmik platform dediğimiz. Şimdi V üzerindeki genişleme ve uzamayı göreceğiz. İçeriden kalınbağırsağa ne kadar yaklaştığını izliyoruz. Orgazma doğru ilerledikçe klitoris geri çekilerek içe doğru uzanıyor. İşte böyle. İçdudakların iyice büyüdüğünü ve parlak kırmızı bir renk aldığını görüyoruz şurada. Vajina, perine, anüs ve orgazmik platformda yer alan bütün

kaslarda hareket halinde. Değişik, olağanüstü bir hareket. Kendiliğinden ve şiddetli bir kasılma. Kasılmalar bu seferde 0.8 saniye aralıklarla geliyor... toplam 15 saniye sürecek. Uzun bir orgazm. Hareketle vajinadaki genişleme ve boy uzaması eşlik ediyor... İşte ve rahim, rahimdeki kasılmalar başladı, rahim ağzı garanik kuşlarının gagasından farksız, yem gagalarcasına orgazmik platformun içine içine hareket ediyor, olağanüstü.

Bakın şurada, bel bölgesinde, beyinde ve vulvada hissettiği karıncalanma işareti o koyu kırmızı noktalar... işte bu aşamadan sonra ardı ardına bir dizi orgazm izleyeceğiz. Uyarıya ânında cevap verecek, bakın. Çözülme evresine girdiğini bütün alanlardaki gerginliğin kaybolmaya başlamasından anlıyoruz. Şu gördüğünüz mavi lekeler beyinde orgazm sırasında salgılanan endorfin, mutluluk hormonları. Vücudun gevşemesine neden olan şeyler de onlar. Artık rahat, mutlu, hayat en somut ve soyut anlamıyla bir kez daha teyit olmuş durumda.

Anüsten mi izleyelim? Olur. O şu sayfada. Efendim? Peki, peki... siz de bakabilirsiniz kendiniz görmek isterseniz.

Efendim, mümkün tabii. Yani onun ebeveynlerinin kimliğini kolaylıkla saptayabiliriz. Hatta, kromozomlardan gelen direktiflere bağlı olarak amniyotik sıvı içinde nefes almaya başladığında neye benzediğini bile görebiliriz artık. On sekizinci hafta sonunda embiryonun aldığı biçimi incelemek için özel bir program yazmaya çalıştım.

Cinsel kimliğinin oluşmaya başladığı anları geriye doğru yeniden irdelemek için. Bunu da yapma-

ya çalıştım. İtiraf edeyim. Kendi merakım. Mu bende bu merakı uyandırdı da ondan.

Tabii hatalı bir şekilde. Onun beyninin pusulasındaki hormonlar, cenin yapısını biçimlerken... onun doğumu öncesindeki hayatını tanıtacak bir harita... Sperm hücresinin X kromozomlarından başlayarak. Çiftine uyanları eşiyle değiş tokuş ederken onun fiziğini yaratan bileşim. Tabii hiçbir şey göründüğü gibi olmaz, unutmamak lazım.

Neden mi? Çünkü o ânın tılsımlı bir güzelliği var, bir lale ya da fanusa benzeyen cinsiyet bezleri ya da fallus içe dönerek vajina kanalı ve rahim yapısını aldığında. Dışarıda kalan kısımda vajina kanalını çevreleyen iç ve dışdudaklar, erkek olsaydı penise dönüşecek olan klitoris, kilit başının biçimlenişi. Ve ona zevk veren sinir uçlarının bir kısmının bu bölgede toplanışını. Lale biçimindeki cinsiyet bezlerinin yumurtalıklara dönüşümü ve dokuz-on haftalıkken, amniyo suyu içinde işemeye başladığını izlemek. Rahim ve doğum yolu gelişmeye başladığında. Tabii hayatın burada başlayıp bittiğini, böyle basit bir denklemden ibaret bir tesadüf diye düşünmediğimi hemen ilave edeyim. Cinsiyetinin belirlenmesi açısından cüzi birikimler, ama oluşumunda hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemediğimden.

İsterseniz, sadece kabaca tabii, bütün bu aşamalarda Mu'nun neye benzediğini gösterebilirim size. Ama güzelliğin ve özelliğin kaba krokinin ötesinde her durumda farklılaşan detayda kaldığını düşünürseniz bu çabanın fazla anlamı kalmaz.

Bu bilgilerle onun annesi, babasını hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kesinlikle tespit etmemiz

mümkün. Evet. Ve onların da portresini çıkarabilirim kabaca tabii. Geriye doğru bir programlama ile. Önce içinde oluştuğu rahimden başlarız inşaata, embiryo aşamasından, Y kromozomun pasif kalışından, cinsiyet bezlerinin yumurtalık, rahim, fallop tüpleri, doğum yolu, dudaklar ve fallusun klitorise dönüşmesinden. Her şeyi tersine çevirerek. Cinsiyetinin belirlenmesinde doğum öncesinde rol oynayan etkenler kadar doğum sonrasındaki kültürel, bunu söylerken özellikle de anadilinden söz ediyorum ve toplumsal, yani içinde bulunduğu ortamlardan ona çeşitli şekillerde intikal eden duyumları, algıları hesaba katamayacağız tabii. Yani çok kaba bir kroki olacak. Karakterinin büyük ölçüde belirlendiği zamana ait kaba bir portre. Hormonlarının dolaşımı ile beyne kanla intikal eden duyumları ve tersi, yaşadığı her ânın, yani onun biyolojik yapısının tuğlalarının tek tek örülüşünü gerisin geri bir formül haline getirebiliriz. Erkekliği ya da kadınlığı nasıl seçmediğini ve nasıl seçtiğinin hikâyesini anlatacak bir tablo.

Kaba dememin sebebi mi, kısaca mı? Açıklamaya çalışayım. Şimdi, Mu, örneğin, cenin erkek hormonlarına duyarsız doğal yapısıyla kromozomları sayesinde erkek olmasına rağmen dışarıdan kıza benzeyen tenasül organı ile doğmuş olabilir. Ya içeride torbaya düşmemiş olan testisleri mevcut idiyse. Mesela diye konuşuyoruz. Vücudunun testislerin ürettiği hormonlara duyarsız kalması mümkün. Testisler kadın hormonu olan östrojeni de ürettiklerinden yetişkin yaşa kadın vücudu ile girebilirdi Mu, ama rahmi olmayacaktı o durumda ve romantik hayatında, eş seçiminde hâlâ kadın davranmasına rağmen çocuk yapamayacaktı isteseydi tabii. Bu bir durum.

Bazı başka durumlarda hem kız hem erkek kromozomlu ceninin nasıl erkekleştiğini gördüm. Böyle erkeklerin homoseksüel eğilimleri olmadığını, kadınların ise lezbiyen olduklarını, eşcinsel davradıklarını izledim. Sonra hermafroditler var bildiğiniz gibi. İhtimaller çok çeşitli. Erkek olan bir cenin yeterince androjen üretemeyince ya da androjene karşı hassas değilse tenasül uzuvları kesin biçim almadan doğabilir. Bazı erkek hermafroditler cinsel olarak erkeklere eğilim duydukları gibi, bazıları kadınlara, bazıları da iki cinse birden ilgi duyabilirler. Hermafroditlerin cinsel ilgileri çoğu kez açıklanamayan nedenlerle, bazen de çocuğun büyütülüş tarzına, bazen de ergenlikte vücudun ürettiği hormonlara göre değişebilir. Kızlarda çok yüksek düzeyde erkeklik hormonu üretilirse cinsel organlarının bulunduğu bölge, tam gelişmiş bir rahim ve yumurtalık sahibi iken bile erkeklerinkine benzer. Bu tür kişilikler erkeklerin hoşlandığı şeylerden hoşlanmak ve erkek gibi davranmakla da sonuçlanabilir. İhtimaller sayısız.

Yok canım, tabii benim açımdan sakıncası yok.

(Bekleme Odasında – 19.50)

Neyse, umarım sorularınızı bir ölçüde cevaplayabildim. Maalesef, vaktim doldu. Ameliyatım var. Çekinmeyin, istediğiniz zaman arayın. Size her şekilde yardımcı olmaya hazırım. Para almam. Çalışmalarımla –henüz çok ilkel ve yetersiz, her şeye rağmen, şu gördüğünüz muhteşem teknolojiye rağmen– en azından onu ölümsüzleştirdiğimi biliyorum artık. Hep genç ve güzel kalacak o benim ekranımda.

– Kapıkulu, söyle, neden çözdün doğumtaşı kuşağımı belimden?

NİLDEN ŞERİF
2/17
(Sorgu Odasında – 15.30)

Komisyondan beri her hadisede beni buraya çağırıp ifademi aldınız. Usanmadınız mı? Günün birinde mezarıma da yazacaksınız, hayaletimin hikâyesini dinlemek için.

Tamam, bilmiyormuşsunuz gibi, başlayalım tabii. Hahh, adım Nilden Şerif, aranızda beni tanımayan varsa... Yetmiş dokuz yaşındayım. Size inat, şu odada herkesle iddiaya girerim. Cenazenizde beni arkanızda bilin. İnat ya bu... Prostat kanseri ile uğraşıyorum son zamanlarda. Kayıtlarınıza bakın, vardır bir yerde münasip yerimin röntgeni. Doğruyu söylediğimi arkadaşlarınız iyi bilir, özellikle şu an hapis yatanlar! Hahahahahhhaaa...

Ne o Simonta, otopsiden mi geldin? Kravatındaki iğneden tanıdım seni. Babanın iğnesi. Kimin he-

diyesi o, biliyor musun peki?

Eeeeh, o da benim sırrım kalsın çocuk. Bilmiyorsan, öğreneceğin zaman gelmemiş demektir henüz.

Siz yeniyetme dedektifler suç ve ceza arasında iyice incelen ipinizin üstünde dengeyi kaybetmeden karşıdan karşıya geçmeyi beceremezsiniz. Florasana mahkûm, çelik masalara zincirli hayatınıza benim gibi prostatı büyük, ruganları pırıl pırıl, yakasının kürkü vizondan aşağı kalmayan, altın saatli bir eğlence aramanıza şaşırmıyorum. İşte buyurun karşınızdayım evlat. Allah düşen kulunu kolundan tutmaz, düşen kolunu kulundan! Böyle bir laf vardır mutlaka! Geç kalacaksam, Clarke's telefon kabinine geç kalacağım bu saatten sonra, at yarışlarının ortasında çağırdınız beni buraya. Uzatmayın da bitirelim şu işi. Kurnaz tilkiyi el ense tuşa getirmeye niyetli ilk yiğit kimse çıksın meydana.

Yarım yamalak hamilelik olur mu? Dedektif, kadınları kendi haline bırakırsan... kızını dövmeyen dizini döver evlat! Bak sayalım, dur... evet, yirmi iki kadınım oldu bu yaşa geldim, altı tane de kölem... hahhahahaha...

Bu devirde köle dersem tuhaf anlaşılır, bir çeşit cinsel sapıklık filan gibi. Kölelik konusunda genellikle köle sahiplerini suçlarlar. Tarih böyle yazıldığından. Zavallıları esir edip işkence ettikleri, kendileri için çalıştırdıklarından. Birileri hep birileri için çalışıyor. Haksız mıyım evlat? Bir kere orasını tartışmayacağım, ama kölelik kölenin kendine ait meseledir. Öyle değil mi komiser? Neydi senin adın? Pardon. Simonta... Limonata gibi bir şey... Babanı hatır-

lıyorum senin. Haahahha, benzemiyorsun ona. Uzun boyluydu o. Evet, ne diyordum, haaaaa çünkü kölenin insan olma kuvveti yoktur. Korunmaya muhtaçtır, bakılmaya, yol gösterilmeye, bunlar bedava olur mu? Çalışması şart. Bakılmayı, yol gösterilmeyi, korunmayı hak etmeli. Erkek dediğin köleleriyle rütbelenmeli bence. Kadınları Allah öğretti bana.

Verkulova yani, evet, Mu'nun analığı...

Ooooh hatırlayamam evlat, çok zaman oldu, çocuk yaştaydım. Beş kuruşum yoktu. Ağır bir geceden sonra sabaha karşı bir kulüpte karşılaştık. Çöl... Evet, Çöl adlı bir kulüpte. Bakire yokuşunun başındaki kulüp. O zaman çok gözdeydi. Şimdi yerinde yeller esiyor. Arkada ilahiye benzer bir ses duydum. Kuş sesi. Dünyanın en güzel kuş sesiydi onunki. Sanki toplu halde bir hareket vardı, nedense öyle geldi bana. Bütün kızlar... Birbirlerine etrafta olanları anlatırlar, hikâye değiş tokuş ederler, kendilerince yorgunluk atarlar öyle. Doğru. Ama benim anladığım konular değil bunlar. Sonra epey yorgundum, kafamda buğuluydu anlarsın... Kafama koymuştum, kadınların hâkimi olmayı koymuştum kafama. Onların böyle işlerine karışmam. Bana yönetici diyebilirsin. Kadınlar malum, iş dünyasından anlamaz, bıraksan ellerine geçen parayı olmadık şekilde en çabuk yoldan harcar, sonra nefesleri kokar serserilerin.

Bir erkek durmadan ağlayan, durmadan uyuyan, sarışın ya da saçsız, göğüs uçları fazla büyük, ayak parmakları çok küçük, sivilceli, benli, sır tutan, sıska, şaşı, kambur, ayrık dudaklı, elleri aşırı

sıcak, ayakları çok soğuk, akıntısı olan, yanlış burçta doğmuş, gazlı, ya da hâlâ eski sevgilisine tutkun kadınlardan kaçınmalıdır.

Yaz bir yere bunları, bak günün birinde eline yapışır. Yaz.

Yooooooook canım, nerede bende o şans. Allah öyle kadın değildi, parasının hesabını iyi bilirdi. Ama onu koruyacak bir kuvvete ihtiyacı vardı tabii.

Yahu ezberlediniz artık bunları, sanki bilmiyormuş gibi her gelişimde aynı soruları önüme sürüp duruyorsunuz, aşkolsun... Ağabeyime özeniyordum, onun gibi olmak istiyordum, etrafında on kadınla mahallede yürüyüşünü görecektiniz. Rolls Royce... Kapı sapları altın. Üstünde en pahalı takımlar, en pahalı pabuçlar, ayakkabıcılar ayağınıza gelecek, alışverişe gitmeyeceksiniz öyle kapı kapı... gözlükleri, pırlanta taşları, altın saati, milyonluk adam işte ona denir. Ona özenirdim. Öyle dememiş miyim geçen sefer?

Ne demişim peki?

Yooooooook canım, sen de lafı kıçından anlıyorsun Simonta. Alakası yok. Benim gibi düşük yaratıklara düşkünlüğü vardı, ama çok fazla ayrım yaptığını da söyleyemem yani, o bir erkek gibiydi, ondan bir-iki numara öğrendiğimi söyleyeyim. Dedim ya çok gençtim, kadınları tanımıyordum daha.

Sırıtma öyle. Romen asıllı değil mi? Doğduğu evi anlattığını hatırlıyorum bana bir kere. Etkilenmiştim ondan. Bir malikânede evlatlık gibi büyümüş galiba. Sonra hakiki bir sopranonun yanına hiç

o kadar yaklaşmamıştım daha önce. Çok etkilendim ondan.

Dansa kabiliyeti anlaşılınca sosyalizmin yıldızlarından biri haline gelmek üzere bale okuluna gidiyor. O sırada sesini fark ediyorlar. İşte öyle bir şey... Malum, oradan başka kızlarım da oldu sonra. Çok perişandılar, bir parça ete muhtaç kızlar. Ondan biliyorum. Yedi tül dansı meşhurdur.

Her kadını onunla kıyaslayamazsın. Onun durumu farklıdır. Düşer, aynı erkek gibi sonra işlerini düzeltir, yeniden kalkar. Beni neredeyse koruma yerine kullandı desem. O zaman çok gençtim. Bir ara malî sıkıntısı oldu tabii. Kadın ne de olsa. Neyse. Malikâneyi otele çevirdi. Adını Akasya Bahçesi koydu. Yedi Tül dansını en son operada sahnelediğinde kaç yaşındaydı biliyor musun? İşte ben buna hayat derim dostum, sen ne dersen de. Ama öylesi nadirdir. Yine de kadınlar sahipsiz kalmamalı.

Akasya Cenneti mi? Tuhaf bir yerdi. Bana göre değil, zaten çok duramadım orada. Sonra Mu ile birlikte gittik bir kere, o sırada iyice bakımsız, çökmüş, karanlık, tozlu, kedilerle dolu kokuşmuş bir havası vardı. Büyük bir bahçesi vardı hakikaten akasya ağaçları ile dolu. Arka tarafında eskiden kalma bir kayalık, esas öyle bir arazi imiş bu ada, biliyor musun? Kayaların üstünde beyaz güvercinler vardı, onlar oraya gelsin diye yem veriyorlardı, hatırlıyorum. Mu'yu hiç o anki kadar heyecanlı görmemiştim, âniden ufacık bir kız çocuğuna dönüşüverdi. Kayaların orada mağara diye tarif ettiği bir oyuk taşa götürdü beni. Sonra taşın arasında paslanmış, tozlu bir oyuncak tren vagonu, bir de paslanmış bir kurşun asker

buldu. Bir yandan trenin düdüğünü öttürüyor, çu çuuuuu... çuuu çuuuu... bir yandan kahkahalarla gülüyor. Âlem kızdı yahu... Sonra çamurdan bir kuş sureti bile yaptı, güvercinlerin arasına koydu, üfleyip uçurmaya kalkıştı onu.

İstedikleri kadar akıllı olsunlar, kadınların özellikle de akıllı kadınların sonu hep aynı acıklı manzara. Kızlara hep Verkulova'yı ibret verdim. Onlar erkekleri bilmez. Bizim elimizi kana nasıl kolay buladığımızı, birbirimizi nasıl gırtlakladığımızı anlamaz bunlar! Baba ile oğulun hikâyesini biliyorsun değil mi? Gece gece anası ile babasının odasından sesler duyan oğlanın hikâyesi. Meraklanıp, anahtar deliğine gözünü yerleştirince gördüğü manzara karşısında deliye döner. İntikam hırsıyla babaannesinin odasına koşturur. Uykusunun en derin yerinde horuldamakta olan kadıncağızın üzerine atlayınca kıyamet kopar. Babaannenin çığlıklarını duyan baba uçkurunu zor toplayıp anasının yardımına yetişir, ama oğlunu kadıncağızın üzerinde bulunca hayretler içinde kalır: "Ne yapıyorsun evladım delirdin mi?" demesine kalmadan oğlan cevabı yapıştırır: "Sen benim anamı sikersin de ben seninkini sikmez miyim?" Haa... İşte bu kadar. Şimdi bu erkek nasıl cezbedilir, sen çantada kekliksin evlat... dünyadan haberin yok senin. Ne biçim polissin sen yahu? Bak, baştan çıkarmak ne demektir, nasıl olur, para nasıl kazanılır? Aksi takdirde vur tepelerine bunların, sik bırak bir köşede, hüngür hüngür ağlamakla kalırlar. İşini bitirmiş adam gözyaşı dinler mi? Benimle tartışmaya kalkarlar her seferinde. Yalnız Komiser, bak Mu'nun elini tutan dökülür kalırdı öyle, kimsede görmediğim bir cazibesi vardı onun. Hani güzel ol-

masına güzel, kızıl uzun saçları, beyaz güvercin teni, kocaman parlak gözleri, geniş alnı, minik kalkık burnu, ince uzun parmakları, öpülesi ayakları, keklik bilekleri... bütün bunlar göze hoş görünür, çarpar bir anda, ama onun kadar başka güzel kızlarım da vardı da onun tılsımı, bak öylesine hiç rastlamadım. Kendini taşıyışı mı desem sana, yoksa çalkalayışı mı, sonra o dansı hakkıyla yaparken sahiplendiği kuvvetler mi? Bak bunca seneden sonra ben bu soruların cevabını bilmem, bilenin de alnını karışlarım, anladın mı?

Dansın en güzel yeri boynundan boncuklarını çıkardığı yerdir. Bana kalırsa tabii. Her seferinde benim seyrettiğimi, orayı özellikle sevdiğimi bildiğinden bir yenilik katardı.

Evet, benim için tabii. Ne zannediyorsun sen karşındaki heybetliyi? Bileğini ölç de konuş!

Ne diyordum? Ağzımı bozuyorsunuz. Zorla.

Boncuklar vücudundaki ter taneleriyle birlikte silkelenir, karanlığı yarıp sahnenin önüne damla damla düşer, dağılır, göz açıp kapayıncaya kadar kaybolur. Sanki bir sihirbaz değneğini oynatmış ve o tılsımla bir gösterip bir kaybetmiş...

Gördün mü? O gece dans öncesinde gösterdikleri filmi ben getirdim müzeye. Hayatımda böyle bir kuruluşla ilgim olacağı hiç aklıma gelmemişti. Hahahaha...

O sergi sayesinde, neydi o? Şey, çıplak resim sayesinde, Mu sayesinde, işte böyle bir katkımız da oldu yani. Dünyanın kökeniymiş! Adına bak? Yahu

hayatım boyunca tezini yazdığım iş. Maceraya bak, aynı isimle yaptığımız filmler çok iyi kazandı. Sonra ucuza mal oldular; hani fazla dekor, kıyafet filan yok. Anladın mı? Hahhhahhahahaha. Şuradaki resimlerin bir tüp boyası fiyatına.

Tabloların arkasında dönen dolapların bizim meslekte dönen dolaplardan hiç farkı yok. Bu cinayette karanlık mesele o bence. Tablonun çevresinde dönen bir oyun. Hemen anladım zaten. Onu söyleyeyim Komiser. Oryantalist sergi diyorlar buna, o nedenle benden oryantal istediler. Haaaahaaaahaha... Ben de onlara arşivimden bu filmi getirdim. Nasıl buldun kızları...

Deme. Defin sesine yelken attırırlar insana, hurma ve keklik kokuturlar etrafı, namussuzdurlar, yedikleri fındık fıstık sebebiyle, hani eti ele gelecek kıvamdadırlar. Mavi yaşmaklıyı gördün mü, yanında koyunuyla dolaşan.

Bıyıklı olanı mı? Haaaahhhhhahhhahahahaha... Hani o bir dans ister misiniz diye soranı, başı hafif bükük, vücudu dipdiridir ama. İstemez olurlar mı? Sahne iyiydi ama değil mi? Daracık, kargacık burgacık merdivenler. Gördün mü o merdivenin başında güneşe arkasını vermiş, üzerinde içini gösteren leylak rengi bir peçe, pembe şalvar olanı. Küçükhanım, 'prenses'... ne prenses ama. Kuvvetli omuzları, bol göğüsleri. Hele hele o iki kabası arasındaki mavi dövme.

Ohhohhohohohhho... Omuzları öpülürken, gerdanlığı dişlerine takılan, süt sağarcasına sağan adamı, kadife kadife dalgalanırken, aslan kesilir. Yedi tül, ya da arı dansı, ne dersen de! Biraz naz, biraz ni-

yaz. Divanın üzerine serer avını, divanı kirletir kalır adam, işte anladın mı evlat? İşte ona dökülmeyecek hödük görmedim. 'Ne tatlı' diye iç geçirip koridorda hamamböceği avlayan kelek... ne tatlı şey, bir erkeğin ayrıldığında kadının kalbinde kalacağını bilmesi! Bak dinle, Simonta. Şiir gibiydi namussuz. Şiir...

Ara sıra öteki kızlar onu kıskanırlar, biliyor musun? O yalancı ve şımarıktır filan diye bana gelirler, çekemezler onu. Herkesin kökünde cimrilik ve harislik vardır, kendisine kötülük gelince feryadı basar, kendisine hayır dokununca da cimrileşir, bu insan tabiatı değil mi?

Sen bunu bilmez misin?Kızların aybaşı halinde deliye döndüklerini. Ay çarpıyor galiba bunları. Aybaşı hali bir rahatsızlık, öyle zamanlarda onları çalıştırmam. Sonra onlardan uzak dururum. Temizleninceye kadar onlara yaklaşmam.

Neden tekrarlatıyorsun bunları bana? Allahallah. Evet, erkekler kadın üzerinde idareci ve hâkimdir. Bunu unutma Simonata. Fenalık ve geçimsizliklerinden korktun mu önce öğüt vereceksin, bu da fayda vermezse döveceksin. Kadın dövüldüğünde erkeğine saygı duyar. İşte bu kadar!

Yooook canıım, döver miyim hiç. Onun kılına dokunmadım. Yahu ne biçim anlıyorsun söylediğim şeyleri.

Sebebi malum. Buna rağmen benim kuralım değişmez: Anandan, kızından, halandan, teyzenden, kardeşlerinden, sütannelerinden, karılarının annelerinden, yatağa aldığın kadınların kızlarından, oğullarının karılarından uzak dur! Anladın mı! Son-

ra babalarının karılarında da. Anladın mı? Tilkinin kafasında çevirdiği dolaplar belli olmaz.

Erkekler ne ister Simonata? Bak, ne soğuk ne sıcak olacak. Meyveler, efendim, temiz ırmaklar akacak, onların üzerindeki tahtlara kurulacaklar, ellerinde nargile, sonra etrafta güzel gözlü, bakışlarını bize tahsis etmiş huriler olacak. Nedir kuralı? Evet, asla yaşlanmayacaklar. Gümüş bilezikler içinde, göğüsleri yeni tomurcuklanmış genç nadireler.

Mu'nun bileklerini, hele hele ayaklarını gördün mü? Bak bu cinayeti çözmek istiyorsan beni iyi dinle. Şimdi elimden çok kız, kadın geçti. Kalender meşrep diye takılmayın, ama kadınlarda ayağa önem veririm. Benim için kadının en tahrik edici yeri ağzı, burnu, kıçı değil ayaklarıdır. O sebeple çırılçıplak kadın görsem, ayağında ayakkabı varsa benim açımdan giyiniktir. Kadın ayağına düşkün kazanovalar sayesinde bazı kültürlerde yatakta sevişirken bile kadın ayakkabılıdır. Resmedildiğinde ayakkabılıdır. Ayakkabı çıkarsa o resim müstehcen olur. En cesur ressamlar dahi kadını ancak ayak bağlarını çözerken çizmeye cesaret edebilmişler, neden? Küstahça hareket kadının ayağına dokunmaktır. Kadına teklif, yere bir şey düşürüp onu alırken kazara ayağına dokunmakla yapılır. Eğer kadın ses çıkarmazsa erkeğin teklifini kabul ediyor anlamına gelir. Bir kadının ayağı ne kadar küçükse cinsiyeti o kadar büyüktür. Erkeğin tersi yani. İspanyolların dediği gibi, topalla yatmayan erkek, gerçek Venüs'ü tanımamıştır. Yazıyor musun?

Ayağına takılırdı herkes onun, küçücük ayaklarına. Ölçtün mü? Kafaya alma beni. Şimdi anladın

mı? Ayağını ilk gösterdiğinde daha. Keklik adımını gören kalırdı öyle. Onu zor durumlardan az mı kurtardım sanıyorsun. O gece keşke yanında olsaydım. Mu'ya musallat olan öfkeli adamlardan biri, tabii yine bu ayak meselesinden, gerekirse ismini ve adresini de veririm sana. Dünyayı karanlık saracak diye tutturdu, insanlar karanlıkta kalacakmış, sonra karanlıkta yürümesini öğrenecekmiş. Gece yarısı onu arardı. Milletler o yüzden kızarak köpürüyor, insanlar nafile şeylere kafa yoruyor, diye konuşurmuş telefonda.

Gözlüklerim demin cebimdeydi. Bir dakika. Evet, buldum. İşte. Hay Allah! Mürekkep bulaşmış. Altın kalemle yazdık ondan. Hahaaha... Adres defteri tutmam alışkanlık, biliyorsun, malum. Dostlarımı ele vermeyi sevmem. Karakterim kurusun! Hahhhahahahaha. Evet, öyle, ölüm erkekle geldiği gibi, dirilme de erkekle gelecektir diye bağıran bir deli. Hani var ya o kurban kanı ile temizlenme meselesi. Regli olan kadın temizleniyor da biz temizlenemiyoruz bir türlü. Laf mı? Şu ameliyatta çok kan kaybettim. Neredeyse gidiyorduk, şaka bir yana. Övgü, asalet, zafer, kuvvet, kanı temizlenendedir değil mi? Kurbanda. Kurbanlık koyun gibi yatırdılar o ameliyat masasına beni.

Mu'yu davet etmişti. 'Afroditler Kulübü' diye bir şey kurmuş, kulüp. Kulübün üyelik şartı, yeminli tanıklar önünde üç saatte yedi taç kazanmak filan. Üyelik ödülü, yüksek duvarlarla çevrili şatosunda geçirilecek aşk ve meşk saatleri. İyi mi?

Salonlar açık saçık tablolar ve heykellerle dolu. Her şey hesapla yapılmış. Paris'teki aslına uygun.

Üyelerin iyice eğlenebilmesi için oda duvarlarında görünmeyen ancak seyretmeye izin veren özel aynalar. İşini bitiren bahçıvanı çağırıyor içeri, hahahahah. Mu'ya takmıştı kafayı tabii. Nerede dans ederse kaçırmayan bir müptela. Başı karısını öldürmeye kalkışmaktan dolayı derde girmişti.

Neden erkekler kadınları sahiplenmeli, korumalı diyorum, işte bu gibi tehlikelerden sakınamazlar da ondan. Erkeklerin nasıl düşündüğünü, konuştuğunu bilemezler. Kalpleri kırılır, kalbi kırılmış çok kadın düştü elime. Birkaç keresinde ayılıp bayılanlar ve hastaneye dahi kaldırdıklarımız da oldu. Don Juan var ya aramızdaki Don Juan'lar. Sen de onlardan birine benziyorsun Simonata. Onlar sayesinde aşk, bu beyinsiz ve kalpsiz küçüğü cezbetmek üzere sinsi bir spora indirgendiğinden beri mertlik bozuldu dostum. Haahahahah. Kadınlara şeytan demeye utanmadan. Onların ne güzel bir süs malzemesi, oyuncak, mantıksız teferruat olduğunu, dolayısıyla ne kadar önemli olduğunu fark etmeyen edepsizler. Canım o kadar çabuk bozulmaya gerek yok; tas var, hamam var, şarap var, değil mi Simonata? Kına gecesi var, iştahı artırır, helva, yağlar, masajlar var. Bozulmayacaksın hemen ilk tökezlemede.

Aramızda Venüs kılığına girip yolda karşısına çıkan her adamı mızrak dövüşüne davet eden soylular, kasaba kasaba gezip dua ederken hem kendilerini, hem birbirlerini kırbaçlayanlar, çekici, arzu uyandıran kadınları ancak şeytanın hak edeceğini söyleyip şeytan mezhebine katılanlar var. Tehlikeli bir dünya kadınlar açısından. Onları korumak lazım. Yıldızların hareketlerinden etkilenen erkeklik kudretinden dem vuranlar, dolunayda kabaran, eş-

ref saatinde sönenler, yağmursuz günlerde kuruyanlar, yağmurlu günlerde bir sel haline gelenlerden korumak şart.

Meslek icabı karşımıza neler neler çıkar, ne yapalım. Daha önce hiç başına gelmeyen şeyler, ağza alınmayacak şeyler, aklınıza hayalinize gelmeyecek şeyler, öyle şeyler ki sadece sağlığınızı bozduklarında doktorunuzla konuşabileceğiniz türden, başka kimseye açıklanamayacak şeyler. Arzu, günahın ilk adı olduğuna göre bütün bunlar yasaktır aslında. Öyleyse yasakların dünyası da yeraltında ikamet edecektir adına uygun olarak. Yani karanlık, derin bir yerde ve de ölüm topraklarında okunacaktır esamesi onun. Fakat ben gerçekçiyim. Benim defterimde, hayat onu takip ettiği sürece ölüm yenilmiştir, yaşamın peşine düşer ölüm, sonra yine yaşama yenilir. Biz de bu hikâyeyi anlatır dururuz, biraz değiştirerek her seferinde.

Allah'ın hikâyesi diye sordun, aklıma geldi. Onun hikâyesi.

Buraya taşındığında o operayı Madison Square Garden'da sahneledikleri için ortalık ayağa kalkmıştı. Öyle bir ortamda olmasına rağmen, canının istediğini evine çağırmaktan çekinmeyen, açık sözlü, zevkine düşkün bir kadın düşün. Düşünemezsin, senin devrine rastlamadı çünkü. Neyse. Kendisini aşka bu kadar verince ister istemez, çocuklarının babalarının kim olduğunu bilmesi mümkün değil. İşte ben bunu düşünüyorum Komiser. Aşk ile meşgul hayatında çocuğa yer olmadığını düşünerek pratik bir çözüm geliştirdi. Muhtemel babalardan ikisini çağırıp iskambil oynatır. Bu oyuna ar-

kadaşı Kontes Ninon'un adını verdi. Oyunu kazanana törenle çocuğu verir ve diğer sevgilileri sayesinde onun cemiyet içindeki yerini kuvvetlendirmeyi garantilerdi. Mükâfat demedik mi? Mükâfat olayını iyi kavramıştı yani. İşe yarıyordu yöntemi. Bu şekilde çocuklarını da koruyordu kıskançlık şerrinden. Erkekler oyunu kazanmak için ellerinden geleni yapıyorlardı, o da onları keyifle izliyordu. Ne dersin bu hikâyeye?

Evet, hikâyesini anlatıyorum. Aşka ölümsüzlük kazandıran bir kitabın hikâyesi. O kitabı okuduğunu iddia edişini görmeliydin Simonata. Kıymeti paha biçilmezmiş. Bana nispet yapmak için söylüyor tabii. Kitaba harfiyen uyanın ölümsüzlük kazandığını ballandıra ballandıra hem de anlatışını görmeliydin. Kitabın kahramanı Altın Zambak, duydun mu?

Benim kızlarımdan birinin adı. Övünmek gibi olmasın. Hikâye bu ya, vaktiyle dükkânında kadehle şarap satarak zar zor geçinen kadın, adı Altın Zambak. Günün birinde dükkâna ölümsüzlüğe ulaşmış bir aşk rahibinin yolu düşer. Rahip, susamış, uzun yoldan belli. Bir kadeh içmek arzusunda ama parası yok. Kadının sefaletini görünce bedeli ödeyinceye dek kitabını rehin bırakmayı teklif eder. İçecek bir şey bulunmaz mı burada çocuklar. Susadım, şarap deyince. Hadi hadi, bakın şu çekmecelerinize, bana numara yapmayın. Ben sizi bilmez miyim, tükettiğiniz alkolü, nefesinizi koklamaz mıyım?

Evet, Altın Zambak eli mecbur ne olsa, kârdır deyip kafası çalışıyormuş demek ki, kapar kitabı. Müşterisiz vakitlerinde sayfalarını karıştıra karıştı-

ra hatmeder. Derken dükkânın arkasına bir yatak atar, gelenlerden hoşuna giden gençleri bedava şarapla kışkırtarak arkada yatağa yatırır, kitaptan öğrendiklerini denemeyi becerir. İyi mi! Hahahahahahaaa. Gel zaman git zaman... dostum kadının işi iş. Keyfi yerinde, yaşlanacağına gençleşiyor, çirkinleşeceğine güzelleşiyor, aradan yıllar geçiyor, her gün biraz daha kadın, her gün biraz daha mükemmel. Altmış yaşında yirmisinde gibi. İyi mi! Rahip borcunu ödeyip kitabını almak için dükkâna geri geldiğinde kadını görünce küçükdilini yutacak kadar şaşırıyor önce, sonra kitabı okuduğunu anlıyor tabii. Onun da kendisi gibi erdiğini fark ediyor. İyi mi! Al sana Allah'ı bundan daha iyi anlatacak başka bir hikâye yoktur. Beni bir daha buraya çağırırsanız, at yarışı kayıplarım size ait, haberiniz olsun.

– Kapıkulu, söyle, neden aldın halhallarımı bileklerimden?

SALMAN TESTO
2/20
(Arabada – 20.10)

Beni en çok ne düşündürüyor biliyor musunuz Dedektif Simontaut?

Orgazm. Açık açık söyleyeyim, bu ölümün benimle hiçbir ilgisi yok. Öküz altında buzağı arıyorsunuz.

(Sorgu Odasında – 21.40)

Olur. Adım Salman Testo. Chicago'da doğdum. Yaşım elli iki.

Ben hayatını kadınlara vakfetmiş, bu uğurda her türlü riski göze alan biriyim. Onların mutluluğu için dönmeyeceğim köşe, ulaşamayacağım kutup yok. Her maceraya hazırım. İşte o sebeple, orgasmu-

sun kölesiyim ben. Ortalamaya vurulma imkânsızlığına rağmen, bir alet geliştirmeye adadım kendimi, cesaretimi kaybetmedim. İmkânsız diyeceksiniz, biliyorum.

Mu'nun dans edişini izlediniz mi? Kaslarını oynatarak kendi kendini nasıl uyarabildiğini? Birisinin onu gözlediğini bilerek. Bir gözleme deliğinden ona odaklanmış göze hitap ederek sanki. Ama yanılıyorsunuz baylar. Değil halbuki, bakıyorsun ona o an, seni çağırıyor sanırsın. Boğulurcasına hem de, koşturursun kurtarmaya. Narin kollarını sana doğru uzatarak, gelmen için, dudaklarını beyaz alnında hissetmek için, küçük boğulmuş bir çağrı, sıkılmış gibi, çağlar boyu merdanenin döndüre döndüre sıktığı hıçkırık gibi. Ve sonra bir roket ve patlama sesi duyacaksın sanki ve o! Derken bir Roma kandili yanacak ve yine bir 'oh!' çekecek ve hep birden 'Oh! Oh! Oh!' Yırtılırcasına, altın yağmuru saç telleriyle çağıldarcasına fışkıracak ve bir 'Ah!' derken yeşilimsi çiy tanesinden farksız yıldızlar altın dökecek. O ne hoş, o, yumuşak, tatlı, serbest! Hatırladın mı dedektif? Senin de ezberinde aynı satırlar, şaşırmadım.

Gece gündüz beraberdik onunla. Ne keyif anlatamam, o güneş saçları bağrımı okşadıkça, başı bacaklarımın arasında dolaştıkça, kalçaları dizlerimin üzerinde çalkalandıkça, ellerim omuzlarında, boynunda, parmaklarım dudaklarında, ıslak, nemli, ılık... Onunla iki çocuk gibiydik beraber olduğumuz zaman. Milyonlarca çocuk yaptığımızı söyleyebilirim. Milyarlarca belki...

Tabii merak ediyordum.

Ona âşık olduğumu sanmıyorsun değil mi? Aşka filan inanmam. Ama şimdi elinden oyuncağı alınmış bir çocuk kadar mutsuzum. Bıraksanız, bas bas bağırıp ağlarım. Bak erkek erkeğe konuşuyoruz. Aklımı başımdan alması ayrı bir konu. Âşıkların çoğu birbirini çocuklaştırır. Mu'yla öyleydik, çocuk gibi. Onda masum bir çocuk havası vardı hep.

Evet, dildo... yapımcısıyım.

Evet doğru, ama piyasadaki yoğun talebi karşılamak endişesiyle, bürokratik saçmalıkları beklemeden, yani sizin deyiminizle satış izni almadan, emniyet ve sağlık şartlarına uygunsuz olarak piyasaya sürdüğüm aletlerin neden olduğu kazalar arasında, kazaen ölüm dahil çeşitli mahkûmiyetlerim var.

Evet, doğru, birden fazla ehliyetim emniyetsiz araba kullanmak nedeniyle iptal.

Sol kolumda iki dövme bulunur. Hapishanede işlendi. Kalbimin üzerinde de var bir kırmızı kalp. Dişlerim sahtedir.

Mu'ya âşık değilim. Aşka inanmam, ama delişmen bir âşık olduğumu kaydedebilirsiniz rahat rahat hem de. Bana kalırsa, aşk, avıyla avcısının keyifle oynadığı bir oyundur. İşi bilerek yapanlara keyif veren kumar gibi. Başlangıçta avcı, âşık değildir, peşine düştüğü avı elde etmek için her şeyi yapacaktır. Ancak âşıkmış gibi davranır, av ise onu hakikaten âşık edecektir. Aşk çağının hesapları.

Onunla sevişmek ayrı konu. Çünkü, sevişmek kadın denen ilahı memnun etmek için erkeğin

memnuniyetle uyguladığı, eli mecbur mahkûmiyetidir. Farz bunu mükemmel şekilde yapabilmektir. Mu seviyesinde artık iyice yüksek diplomalı uzmanlık meselesi olur.

Mu gibi dans edebilen, kendini cezbetmeye vakfetmiş, müsait ve melun yetiştirilmiş bir avı avlamanın keyfi başka. Tam tamına insan olmayı hak edebilmek için böyle bir oyun şart. Etrafımızda bakır madenleri, gül bahçeleri, şarap bağları, zeytinlikler, berrak akan sular, çağıldayan dereler, beyaz güvercinler, altın kumlar yok... Av tanrıçası Diana'nın çeşmesinden su içerken bir anlığına çeşmenin azizini göreceksiniz, ama arkadan sinsi sinsi yaklaşarak bir hamlede sizi öldürüp yerinize geçecek ve sonra buraların kralı kesilecek yeni talihsize vereceksiniz yerinizi, o da kendinden bir sonra gelecek avcıya. İşte bu kadar. Değil mi Müfettiş?

Eh tabii, benim gibi birinin Mu'nun peşine düşmesi normaldir. Narin cinse tutkunum. Ben o meşhur oryantalist yazar gibi kadına vereceği zevkten utanç duyacak bir tip değilim ki. Kadına zevk verme fikri bana hiç komik bir gösteri gibi görünmedi ki hayatım boyunca. O zavallı gibi işin tam orta yerindeyken içimden yükselen bir alay korosunun müziğinin ateşiyle eriyecek narin bir tutku değil benimkisi. Kadınların kralı olmak için dünyadaki en muhteşem aleti günün birinde mutlaka yapacağım. Beni içeri tıksanız da yapacağım, tıkmasanız da.

Mu'nun ölümüne üzüldüm tabii.

Efendim, pişman olmadım. Pişman olacak bir şey yok. Ağzıma laf koymaya kalkışmayın. Bu oyunlarınızı biliyorum, daha önce de oynadınız benimle

böyle oyunları. Ağzıma laf koymaya kalkışmayın.

Bak, o gözleriyle erkeklerle konuşur, gözleriyle derdini anlatır, gözleriyle kendisine âşık eder, hatta gözleriyle öldürebilir bir yaratık. Bir kadın gözleriyle, bir kumarbazın iskambillerle yapabileceğinden çok daha fazla dalavere yapabilir. Öyle bir bakış daha tanıdın mı hayatında?

Sıcaktır teni hep, hayatın en önemli belirtisi, yumuşak, parlak ve pürüzsüzdür.

Dişleri hep beyaz, dudakları kabarık, kan dolu. Düşünüyorum, Mu içimdeki cüce şehveti ateşlendiğinde bir minnet borcu hissetmedim mi? Haklısınız. O zaman onu biraz daha abartılı bir aynadan görmüş olabilirim. Kendimi ondan biraz daha kabarık, abartılı bir tavus kuşuna layık gördüğümden. İşte belki onun da hoşuna giden, o mevkie yakıştırılmış olmasıdır. Yani birbirimizi bu şekilde pohpohladıksa buna aşk demeyeceğiz elbet. Şehvet, Müfettiş, yeniden üretim değil ancak keyif peşinde koşturan bir maceraperestin adıdır.

Yüzüme niçin tuhaf bakıyorsunuz Müfettiş? Onu ben öldürmedim. Şimdi ben onu bu gördüğünüz alette toplayıp, bir mucize yaratabilir miyim? İşte keşfedebilseydim Mu üzerinden keşfedebilirdim başarımı ancak. Programlanacak ne varsa bütün her şeyi içinde barındırdığı için. Doktor Leroy ile konuştunuz mu? Mu sayesinde bilimin neler keşfettiğini açıkladı mı size? Sağlıklı bir kadın rahminin gün boyunca peristaltik denilen düzenli kasılmalara maruz kaldığını onun sayesinde öğrendi bilim, hem de, orgazm ya da birleşme durumuna gerek kalmadan. Şimdi bu çalışmayı yapanları sorguya çektiniz mi?

Böyle bir çalışmanın açıklamasının ne anlama geldiğini, kimleri tehdit ettiğini düşündünüz mü? Mu'nun, rahimde sperm kabulünde orgazmik kasılmaların rol oynadığını öne süren bütün kuramları kökünden sarstığını, yok ettiğini öğrendiniz mi? Bütün söylediklerimi doğrulayacaktır size.

Hayır, bazı insanlar doğal yetenekleri sayesinde arabaları yerlerinden oynatırlar, başlarının derilerini oynatırlar, kulaklarını oynatırlar, olmadık şeyleri yutabilirler, diyaframlarını azıcık sıkıştırarak içlerinden her şeyi bir torbadan eşya çıkarırcasına rahatlıkla çıkarabilirler, kuşlar gibi ağlar, ayılar gibi böğürebilirler, hayvanların ya da insanların seslerini öyle güzel taklit ederler ki aslından ayırmanın imkânı yoktur, kıçlarından öyle sesler çıkarırlar ki, neredeyse şarkı söyleyebilirler. Mu böyle doğal bir yetenekti Müfettiş.

Şimdi size anlatmaya çalışacağım şeyi bilmem nasıl söyleyeyim. Aletim, Orgasmus'um, onu anlatmanın tek yoludur. O sebeple süper dildom için hep umut kapısı mevcut. İçinde filmler olmalı, olmadık renkler çıkarmalı, seslere boğulmalı, hareketleri öyle şaşırtıcı olmalı ki, insanlar o şaşırtıcılık karşısında bütün kaslarını yeniden düzenleyerek bambaşka bir zirve yolu bulmalılar...

Evet, olabilir. Bütün gün kendi cinsiyetini emip yalayarak bir ay geçirebilene aşkolsun, bu vaziyette intihar edenler var. Bir süre sonra insan bir başka bedenin dokunuşunu, öpüşünü, koklayışını ister. Kendi kendine keyif halinin aşırı tehlikeli boyutlara vardırılabileceği, sembolik olarak derin bir kaybol-

ma, dünyadan el ayak çekme, tümüyle vücudun içine çekilme durumuna neden olabileceğini unutmayalım, bu uyarıları yazıyorum aletlerimin broşürlerine, bakın, örneği işte...

Tabii, o yüzden zaten başımıza epey dert açıldı bildiğiniz gibi. Hapis dahi yattık, ne yapalım. Bütün keşifler acılı olur. ama Mu'yu öldüren şey benim aletim değil. Size garanti edebilirim.

Aşırı orgazmik keyif nedeniyle mi öldü? Olamaz. Beni oyuna getirmek istiyorsunuz, biliyorum.

Sanmıyorum, benim aletim mi? Sanmıyorum. En iyisi avukatımla...

Amacım kadınları aşırı keyifle öldüren bir alet yapmak değil tabii. Bir kadına verilecek en büyük mükâfat onu rahat rahat her anlamda tatmin edecek bir makinedir. Biz erkekler, bakın, siz cevap verin şimdi, aranızda o işi tam olarak becerdiğini söyleyebilecek biri var mı? Sanmıyorum, mümkün değil. Mümkün mü? Birazdan matematiğini de açıklayacağım size ve neden beceremeyeceğimizi anlayacaksınız. Mu'yu gösterdi mi Doktor Leroy size? Onun fizyolojisindeki bütün hassaslıklara cevap veren bir erkek var mı aranızda? Hadi canım. Ancak bir makine lazım: Orgasmus. Onun her yerini, her hissini bilen, ne kadar sürede tırmanmaya hazır olduğunu hesaplayan, sonra kendisini buna uyduran, ardından vücudunun hatlarını ısıtarak onu hazırlayan, ardından hareketini tam düzenleyerek onu yavaş yavaş yükselten.

Hesabı şu: Bakın en azından dört ayrı fizyolojik sisteminde; en azından on bir değişik beyin bölge-

sinde, otuzdan fazla mekanizmanın ve resmen yüzlerce genin hesabı. Kolay olmadığını söyledim. Hâlâ birtakım arızalarla uğraşıyorum. Bak şöyle açıklayayım, Mu'nun içdudaklarla vajina girişi ve kilit bölgesi arasında uyarıldığında zirveye ulaşmasına yol açacak bağlantı... Elimin dört parmağını ikişer ikişer V biçiminde ayıracak olursak. Başparmağı tam vajina girişine yerleştirdiğimizi düşünelim, orta yerinden tutarak. Ayrılan parmakları kabalara gelecek şekilde açılayacak olursak. İşte aletin bu açılarda çalışması lazım. Bu açılarda dudakları sıvazlayacak bir mekanizma. Isı ayarı önemli. Yani kilit tepesini sıvazlayan işaretparmağının yerine denk gelecek yerdeki ısı ayarı, ayrıca rahim yolunda. Şimdi diğer elin parmakları ve on iki pozisyonunda başparmağın yerine geçecek içerinden G noktasına ulaşacak, böylece aksamadan her seferinde kesin sonuç verecek bir alet. Sırasıyla müdahale ettiği yerlerdeki ısı değişikliklerini kaydederek zamanlamasını hesaplayacak bir programla çalışacak.

Çok organlı solucanla Korsika sümüklüböceği arasında bir şey...

Daha planlarım vardı tabii. Orgasmus'un istenildiğinde deposunda donmuş olarak bekleyen spermleri boşaltabilen bir programı da olacak. Yalnız orada hâlâ zorlanıyorum, hani her tarafı akan gemimizle mağaraları ziyarete kalkışırsak yarı yolda kalmak da var, nezaketle kapı dışarı olmak da.

-Kapıkulu, neden çözdün örtümü üzerimden?

JACQUES HOMUNCULİ
2/22
(2215 Numaralı 5. Cadde Adresindeki İşyerinde – 09.45)

Benimle niye vakit kaybediyorsunuz? Öldürüldüğünden emin misiniz Dedektif?

Adım Jacques Homunculi. Evan Godolphin hastamdı. Siyasi yazılarım ve makalelerim nedeniyle 'arzunun isimsiz filozofu' olarak bilindiğim doğrudur. Mu ile ilişkim oldu. Sizler de gördünüz. Gazetelere yansıdı. Tanımadığım bir dünyaya çekti beni. Mezhaba bölgesinin sabaha kadar açık lokantalarına, kulüplerine. Sonra da terk etti gitti. İntihara teşebbüs ettiğim doğru.

Göstermesem de elli yedi yaşına bastım. Hâlâ Mu'nun oturduğu dairenin karşısında oturuyorum. Evet, bana dönmediği takdirde kendimi öldüreceğimi ifade eden o not bana ait. Aramızda büyük yaş farkı vardı. Buna rağmen, beni baştan çıkaran odur.

Makyaj masasının aynasını çevreleyen resimle-

rin arasındaki dergi kupürleri dikkatinizi çekti mi? Küçük dergi ve gazete kupürleri... Somali'de kızların yüzde 98'inin zorla sünnet edildiğini anlatan hikâyede kadınların sünnet edilmesine karşı elli yıldır mücadele eden kuruluşun eylemcilerinden biri, onunla aynı isimli bir kadın... Resmini gördünüz mü? Size psikolojik karakterini açıklamaya niyetim yok doğrusu. Dikkatinizi çekmek için söylüyorum. Gördünüz mü? Ona yardım ediyordu. Onunla konuştum.

Doktor Leroy'la yaptıklarını biliyorum. Saçma sapan işler. Ne alakası var bunların bilinçaltı ile. Tersinden programlama fikri tam bir rezalet. Benim yazdıklarımı okuyun.

O işe vakfetmişti kendini. Bir de yine kupürlerin arasında gördünüz mü, intihar bombacılarının tehditi altında bir başka kadın var. Onunla temastaydı. Bir ilgisi olabilir mi olayla? Araştırmalısınız Dedektif?

Onun kim olduğunu öğrenmek mi istiyorsunuz? Öyleyse dansını dikkatle seyretmelisiniz. Hareketleriyle hecelediği dilin anlattığı hikâyede bulacaksınız onun hikâyesini. Peçelerin arkasına kimin saklandığını, niye saklandığını. Manzara dışında kalanın ne olduğunu. Onları tek tek açtığında kim olduğunu anlatacaktır, artık utanmayacaksınız o hikâyeden. Aranızda mesafe var. Böğüren, salyaları akan, zırvalayan, öteki dünyaya gönderilirken yıkanıp paklanmaya itiraz eden, düzelmeye direnen, olgunlaşmamış, yeni kimliğine karşı çıkan insanı, kendinizi göreceksiniz onun aynasında.

Doğru söylediğime emin olabilirsiniz, evet doğruyu. Tümünü değil, belki doğrunun tümünü anlatmanın imkânı yoktur ki. Mümkün olamaz. Kelimeler yalan için yazılmıştır Dedektif.

Onu Akasya Bahçesi'nde tanıdım Dedektif. Allah'ın evinde yedi ya da sekiz yıl önceydi. Bir hastamla beraber. 'Küçük' diye tanıştırdılar onu bana, evin 'Küçükhanım'ı. Kişiliğini kimsesiz olma efsanesi üzerine kurmuştu, kurcalanmasını istemiyordu...

Mu'nun dansı, evet, bence Küçük Mısırlı'nın 'Kuçu Kuçu'su ile aynı kalitededir. Erotik ve yasaktır. Kışkırtıcıdır. Küçük Mısırlı'yı bilir misiniz? Edison kineskopunun gözleme deliğinde ilk kez, sansür zincirini kırdığında, izlediniz mi hiç nasıl dans ettiğini?

Ya kimsesizliği böyle iştahla kabul eden çocuk neden korkar?

Annesinin kim olduğunu niçin öğrenmek istemesin bu kız? Annesi, yani Verkulova ona niçin bu konuya dokunmasının cızzzzzzz olduğunu işlesin... anladınız mı? Nereden geldiği, anası babası meçhul zavallı kuş... herkesin üzerinden uçsa bile. Çarpıcılığı, canlılığı, hayat dolu halini çevreleyen bir karanlıkla dolaşacak hep... beni tümüyle içine çeken o karanlık. Karşılaştığım en hüzünlü kız çocuğuydu o. Ona sırılsıklam âşık oldum Dedektif, çoktan unuttuğum bir arzuyla sevdim onu. Yığınla çocuğumuz olsun istedim. Onu ilk gördüğüm gece, Verkulova'nın misafirlerini eğlendirmek için 'Yedi Tül' dansını ilk seyrettiğim akşam... Sonra sanki tesadüf gibi yanıma geldi ve bana neredeyse duyulmayacak bir ton-

da, kedi gibi mırıldayarak "Ölüm nedir Jacques?" diye sordu. Cevap vermedim. Veremedim. Dilim tutuldu. Koskoca adam ben, dilim tutuldu. Ölüm sanki olağanüstü bir sır, sır kalmasına tahammül edemediği bir sır... Onun canı gönülden inandığı hikâyeyi yalanlayamadım, bilincim karşı çıktı bana. "Gittikten sonra geri gelen tek şey güneşle ay değil mi?" Bu soruyla başa çıkabilmeme imkân yoktu. İnancım olmadığını söylememe rağmen. Sonunda bazı şeylerin sır kalması gerektiğini savundum o gece. İnanmayan gözlerinin öfkeyle gözlerime baktığını hatırlıyorum. Sen de o yalancılardan birisin dercesine gözbebeğimi nişan alan uzun kirpikleriyle. Utandım. Sana açıkladığım şeyleri açıkladım ona da. Bütün yazdıklarımı okumuş sanki, her şeyi biliyor gibi konuştu benimle. Beni oraya davet eden meğer oymuş. Hastamın Verkulova ile dostluğunu kullanmış. Hatta karşı daireye de bu nedenle taşındığından eminim. Beni cezbetmeyi kafasına koyduğundan.

Suratıma öyle tuhaf bakmayın. Evet, biliyorum, o rezalet gazete manşetini hatırlatıyorsunuz bana: 'Muhteşem bir vücutla muhteşem bir kafa.' Alay edilmeyi hak ettiğimiz doğrudur. Şehirde büyürken ona böyle şeyler öğretilmiştir mutlaka. Belki onları yeniden yaşamak istedi, aklınca, neyse. Gördüğün gibi zor olmadı, beni baştan çıkardı. Onu görmediğim zaman çılgından farkım yok... Gece yarıları sokaklarda onu beklemekle geçen yıllar. Bir serseriye benzetebilir misiniz şu karşınızda duran kır saçlı Aristo'yu...

Hircan'e tutuldu. Birbirlerini bu kadar seven iki kişi görmedim, nasıl acı çektiğimi anladınız mı? De-

liye döndüm. Ben ona tutkundum, o Hircan'e. İntihar ihtimaldir Dedektif. Aşkı uğruna öldürmek mi istedi kendini? İkisinin bu konuyu konuştuklarını biliyorum. Olabilir. Uykusuzluk derdi vardı tabii. Biliyorsunuz, o da gazetelere yansıdı. İlaç reçetesini ben yazarım. Çünkü beni o kadarcık bile düşünmesinin bana her şeyi yaptırabileceğini biliyordu. Evet, itiraf ediyorum. Yazdım reçeteyi. Evet. Dozu bile bile yüksek tuttum. Yazmamam gereken reçeteyi yazdım.

Tutuklayacak mısınız beni?

Günün birinde onu öldüren kişi mi olacaktım ben?

Yapacağını düşünmedim.

(Terapi Koltuğunda – 10.20)

Hircan mi sebep? Değildir tabii. Hiç sanmıyorum.

Evan Godolphin'e adresini benim verdiğimi zannetti. O tuhaf bir güzelliktir, gül pembe, narin, amber, yasağın taa kendisidir o. Kaçamaklar ima eden bir yasak. Sere serpe, kendini alçaltmış, müsait, pasif, bakanı utandıran yasak. Onda hep sevişme sonrasının teslimiyeti, yalnızlığı, ayrılmışlığı. Doğru. Sebep diyorduk Hircan mi? İçimdeki his kuvvetle analığında arıyor bütün soruların cevabını. Operanın ölümsüz yıldızı, çıplak dansözü. Korkusuz kadını. Salome'si. Neden korkuyordu peki? Neydi onun sırrı? Kimdi o?

Vasiyetinde vücuduna dokunulmasını neden yasakladığını biliyor musunuz? Neden yakılıp kül olmayı istedi biliyor musunuz? Çocuklarının peşine düşeceğinden mi korkuyordu? Öldükten sonra bile. En son sevgilisini yetmiş yaşında terk eden efsane kadın. Godolphin'in araştırmasına göre, elli beş yaşındayken– yaklaşık yirmi beş yıl önce– aniden manastıra kapanma sebebi tuhaf bir hamilelik. Evet, tuhaf demişti bana Evan. Haklı. Tuhaf kelimesinin altını çizmişti. Düşünün. Tarihte ilk defa olan bir şey değil tabii. İşte onun niçin kendini öldürdüğünü belki bu soruları cevaplayarak bulabilirsiniz Dedektif. Hakikaten bilmek istiyorsanız tabii. Size kalmış bir mesele. İçinde yaşadığınız koşullarda hâlâ geçerli olan tabular var karşımızda. Yazamayacağınız türden. Düşünmek istemediğimiz, kaçtığımız gerçekler.

Şimdi döndü ana rahmine, ebedi birliğe, evet, o çok sorduğu ölüm sorusunun tek cevabı, nihayet ana rahmine, her şeyin başladığı yere döndü... zihnin en temiz olduğu yere, dilsiz, düşüncesiz, rüyasız derin uykuya döndü.

Onu unutmaya çalıştım olmadı. Göbeciğini, baldırlarını. Ayaklarını, kalçalarını, karnını, göğsünü, ellerini, kollarını, omuzlarını, boynunu. O yüzden koydum çerçeveyi onun üzerine. Kötü bir niyetim yoktu. Uyandığında güleceğini düşündüm. Onu gördüğümü bileceğini. Beni isteyeceğini yeniden. Belki. Bilmiyordum ki. Düşünseydim, biraz daha düşünseydim belki.

Gülümsediğinde, çehresini anlatabilecek bir dil, hatırasını saklayabilecek bir hafıza henüz doğmadı.

Onun iştahlı dudaklarının şehveti. Sevişme sonrasının teslimiyeti, ölümle tanışıklığı, hafif çekingenliği. Mahremi size ait bir mesele haline getiren fiziği. Bacağın yana kayışındaki hafif gerginlik. Ancak dikkatle, uzun inceleyince görünecek bir gerginlik. Neredeyse gevşekliğe yakın, güvene yakın bir gerginlik. Akıldan çıkmayacak bir manzara. Yanlış anlaşılmaktan korkan. Ürkek, hayat dolu ama aynı zamanda karanlık içinde, hüzünlü. Bu manzara ile karşılaşan, artık varlığını o âna dek barındıran evde duramaz, orada eskisi gibi yaşamaya devam edemez.

Godolphin'in durumuna düşmemek için onu unutmaya çalıştım, her türlü şeyi denedim, aylarca Uzakdoğu'da çare aradım, o manastırdan bu manastıra... biliyor musunuz? Dindar değilim, inancım yok.

(Arabada – 14.05)

Kar lapa lapa yağıyordu o gece. Müzenin önündeki kaldırımdan yukarı aşağı geçen rengârenk şemsiyeler, arabalar, kamyonlar, köşedeki trafik lambası, dükkânların albenili vitrin düzeni, dışarıdaki hareketli, zengin şehir merkezi, içeriden bakıldığında karın güzelliğiyle bir yağlıboya tablo durağanlığına bürünmüştü. Giderek beyaza gömülen camın arkasındaki bu manzara, içerideki kırmızı kadife perde ve altın kaplamalı kornişler sayesinde tarihî bir çerçeveye yerleşmiş, duvarlarda asılı diğer eserlerin arasında yerini almıştı. Tuhaf. Bir gariplik olduğunu anlamalıydım.

Oradan esinlendim zaten. Odasına gittiğimde uyuyor gibi geldi bana. Öldüğünü düşünmedim. Aklımın ucuna getirmedim böyle korkunç bir şeyi. Korkunç. Nabzına bakmadım. Nefes alıp almadığını da hatırlamıyorum. Şaka olsun diye koydum o çerçeveyi üzerine. Uyandığında oraya gittiğimi fark etsin diye... İlaçları mı içmiş? Belki o an... Uyanmadı. Bir daha uyanmadı demek. Onu uyandırmalıydım... Kurtarabilirdim belki...

Vaktiyle insanlar sevdiklerinin resmini de böyle evlerinin baş köşesine yerleştirir, vakitlerinin çoğunu onun yanında geçirirlerdi. Resmin rahatlatıcı, solmayan bir çiçek bir gibi daimi varlığıyla avunurlardı. Aşk ve tutkunun bir resim ile ifade edildiği pek çok değişik manzara ile karşılaştım. Mesela, bir mektuptan çıkan, bir mecmuada ya da gazetede basılan, bir ekranda, bir perdede görülen resme, duyulan bir ses gibi, koklanan bir koku gibi, hatta sahibini şahsen tanımadan tutulan çok kimse tanırım. Vakitlerinin çoğunu o resimlerle geçirenler, onunla avunanlar, göz açıp kapayıncaya kadar geçiveren ömrün, resimde donuklaşmasını, gençliğin, yaşarken asla hissedilemeyen ancak geçmişe aitken bir biçim kazanan, kırılgan, çabucak yok oluveren beraklığını bir çerçeveye hapsedip dondurduklarına inanırlar.

Sergiyi yeniden gezmek üzere, evet, erken gittim müzeye. Duvardaki dört ayrı tabloda yüz ifadesi biraz değişerek aynada saçına bakan kadının Mu ile neredeyse tıpatıp benzerliği sayesinde ben bile resimleri ilk gördüğümde aradaki bir buçuk asırlık za-

manı bir anlığına unuttuğumu itiraf edebilirim. Homunculi, sevgili Dedektif, şu gördüğünüz Homunculi. Bekledim. Onun dans etmesini, nefesim kesik, bekledim.

Mu'nun karanlıktaki dansıyla peçelediği ışık, fırça darbeleri, göğüs ve kalçası, davetkâr cildi birbirine karıştı, bedeni tamamen hareketsizleşti, bereketli kıvrımlarıyla, gül pembe, narin zemin mavi damarların ördüğü amber tenle birlikte, tefler çaldı, ziller onlara eşlik etti, fildişi bir taht kurdu o erkek oğlu toprağında, sessiz haykırışıyla.

Müzenin caddeye bakan penceresi içerinin ısısına tutularak cama yapışan kar tanecikleri sayesinde bembeyaz bir buz perdesiyle örtüldü o an. Dışarıdaki hayat bulanık hareket eden şekilsiz renklerle karanlığa gömüldü tümden, beyazın kuvvetiyle söndü, kapandı.

Jacques –meslek yeminini ihlal ederek intihar amaçlı bir talebe bilerek ilaç temin etmekten dolayı– tutuklandıktan sonra bir daha hiç konuşmadı. Avukatıyla görüşmeyi beklediğini düşünüp üzerinde durmadım. Tutuklama işlemlerini sessizlik içinde tamamladık. Laboratuvar talep formunu doldurdum. Zarfın üzerine iliştirdim. Bilgisayarda arama listesine göz attım. Büroda parmak izini aldım, üç adet. Biri belediye kayıtlarına, biri eyalet kayıtlarına, biri de federal kayıtlara verilmek üzere. Her belgeyi bir ben, bir o tek tek imzaladık, itiraz etmedi.

Onu mahkûm etmeye yetecek bir iddia olmadığını biliyordu tabii, bilmem anlatabiliyor muyum?

Nitekim dava sonucunda sadece meslek uyarısı aldı, o kadar. Elimizdeki itiraflar nedeniyle, Salman sağlığa zararlı ürünler üretmeye devam ettiğinden para cezasına çarptırıldı. Evan'ın cinayet girişimi davasında yargılanması devam ederken, mevcut deliller ve ifadeler, Mu'nun neden öldürdüğünü ve nasıl öldüğünü cevaplamak açısından hâlâ son derece yetersizdi. Tam bu sırada geldi Hircan'in ölüm haberi. Otopside onun da ölüm sebebi saptanamadı tam olarak. Ancak vücudundaki endorfin sayımından hayatının aynı Mu gibi bir zevk zirvesinde son bulduğu anlaşıldı. Yatak odasında Mu'nun odasındaki nergis kokusunu da tespit ettik. Polisler cesedi otop-

siye götürürken, birden, işte o an, Hircan'in ensesinde, kızıl saçları arasındaki saman sarısı topan dikkatimi çekti. Mu'daki ile aynı renkte, aynı yerde. O kalın sisin arkasında kısa bir anlığına ancak o zaman gördüm Hircan'i. "Kral XII. Louis devrinde... Languedoc'ta... ismini ailesinin şerefini düşünerek açıklayamayacağım bir kadın yaşardı... kocasının ölümünden sonra bir daha evlenmemeye yeminli... fakat doğa bu..." sözleriyle başlayan Navarre'lı Marguerite'in otuzuncu hikâyesini anlatırken. Bütün iyi niyetine ve aldığı tedbirlere rağmen oğlunun tutkularını gemleyemeyen namus düşkünü bir annenin acıklı hikâyesi. Oğlunun koynuna girmek için tutuşup yandığı kızın namusunu ve ailesinin şerefini kurtarmak niyetiyle onun yatağında uyumayı kabul eden fedakâr kadın. Gece karanlıkta onu sevdiği kız zanneden oğluna sesini çıkaramayınca hamile kalan kazazede. Dünyaya getirdiği kız çocuğunu herkesten saklayarak uzaklara yollayan ve oğluna bir türlü olanı açıklayamayan zavallı. Sonunda oğlunu da kızı asla bulamayacağını sandığı uzaklara, savaşmaya gönderen çaresiz kadın kadere yenilir. Oğlu bütün ters yollardan tesadüfle karşısına çıkan kendi kızına tutulur, kızı da ona. Birbirleriyle olan alakadan habersiz âşıklar evlenirler. Onların evlendiklerini duyan anne yataklara düşer, üzüntüsünden kimseye bir şey söyleyemeden ölür. Âşıklarsa hayatlarının sonuna kadar aralarındaki bağlantıdan habersiz, mesut mutlu yaşar.

Opera koleksiyonunda Allah Verkulova'ya ait Salome kıyafetinden yapılacak bir testle yargımı kesinleştirmem mümkündü tabii, ama ona da gerek kalmadı. Hircan beni bu korkunç vazifeden son anda kurtardı.

Jacques kısa bir süreliğine pratikten men edilme cezasını çekti. Hircan'in evindeki sanat eserleri müzayedeye çıkarıldı. Mu davası soğuk dava dosyaları arasındaki yerini aldı. Günün birinde açık artırma evinden ofise bir telefon geldi. Hircan'e ait bir tabloda saklanmış bir mektup bulduklarını söylediler. Israrla bizi ilgilendireceğini vurgulayarak.

Açık artırma evinin sanat dedektifi, Mu davasını, müzedeki 'Dünyanın Kökeni' tablosuna duyduğu ilgi nedeniyle sıkı takip etmişti. Hircan'e ait tablonun 'Dünyanın Kökeni'nin müstehcenliğini örtmek amacıyla yapıldığını biliyordu. Arkasındaki çıplak manzaranın seyrine izin veren gizli bir kilitle açılıyordu tablo. Mektubu, o kilidi çözdüğünde tablonun içinde bulmuştu.

Açık artırma evine gittim. Dedektif bana önce tablonun nasıl bir mekanizma ile saklandığını açıkladı. Aynı mekanizmaya on altıncı yüzyılda İtalya'da yatak odalarına konan aynaların, bazen de açık saçık tabloları saklamak amacıyla kullanılan yağlıboya manzara resimlerinin çerçevelerinde rastlandığını açıkladı. Altın yaldızlı, pahalı çerçevenin kenarı menteşesinden açıldığında üstteki tablo sağa çekilebiliyordu. Arkasındaki manzarayı açan bir sürme kapı gibi. Çerçeveyi açıp üstteki tabloyu çekince arkasından bir ayna ya da müstehcen bir tablo çıkaca-

ğı yerde, Hircan'in itiraf mektubu çıkmıştı. Hircan'ın el yazısını hemen tanıdım.

"Hemen öldü –acısız, memnun– ve her şeyden önemlisi hayata asla geçirilemeyecek neşeli düşüncelerle dolu. Öldüğünde mutlu olduğuna eminim. Başını bana çevirmişti. Saçlarının kızılına baktım bir kere daha. Gözleri kaydığında ölen sadece o değildi, aynı zamanda bendim. Bundan sonra gerisini tamamlamak bana ait. Yüzeysel bir vazife. Aslında baştan başlamaması gereken bir hayatı sona erdirmek. Hayatın yaşayan tarafını çoktan terk ettim. Domalan ve zerrinin uyandıracağı zevklere rağmen bu vücut zaten çoktan beri bir cenaze. Birimizin ötekini öldürmesini aramızda uzun uzun konuştuğumuzda on altıncı yüzyıla ait hurafe gibi görünen tuhaf bir formülün hakikaten işe yarayacağına ihtimal vermedi. Bana inanmadı. Arkada kalanın yalnız başına terör içinde ölüp cezasını çekeceğinden bahsettik, ama yine de başımızdan bu olayın hakikaten geçebileceğini asla düşünmeden. Şu piç kurusu hayatımda yapmam gereken en zor şey diye düşündüm önce. Halbuki şimdi ne kadar da basit ve kolay görünüyor her şey. "Zor olan ölmek değil yaşamaktır," diyen filozofun sözlerindeki şey şiir değil. Hakikat. Hayattayken iyi ya da kötü diye ayrım yapmak budalalık ve korkaklıktan başka bir şey değildir. Ben ne öldürmekten ne de bunun için ölmekten korktum – dediğim gibi bir tek ölümle anlaşılır her şey. İyiyi ve kötüyü bir tek ölüm yargılar."

Hircan'in iyi-kötü ayrımıyla alay eden sözlerinde bana yüklendiğini biliyorum. Dedektifler ilk cinayetlerini unutmaz. 142. Sokak'ta, Willis ve Brook caddeleri arasında küçük evlerin bulunduğu blokta bir kadın, onu ve çocuklarını taciz eden kocasını öldürmüştü. Kapıyı kırıp eve girdiğimizde oturma odasında küçük bir oğlan çocuğu ve ondan da küçük kız kardeşi yan yana oturmuş, sakin sakin televizyon seyrediyorlardı. Bizi gördüklerinde hiç istiflerini bozmadılar. Kadını arka odada, yatakta kaskatı yatan adamın yanında bizi beklerken bulduk. İki dedektifin önünde suçunu itiraf etti. Bakımsız, gıdasız, çelimsiz, sarı benizli, sümüklü, yaşının yarısı boyundaki oğlan, onları çocuk yurduna götürecek sorumluyu beklerken, "Beni de kelepçele, beni kelepçele," diye tutturdu. "İstersen bahse girelim, bir saniyede kelepçeden kurtulurum, bak göstereyim ne olur!" Sonunda dayanamadım, arkasında hazır tuttuğu bileklerine geçirdim kelepçeyi. Kollarını bacaklarının altından geçirmek için beceriksiz bir takla atmaya kalkıştı önce. Tek bacağı içeride, tek bacağı dışarıda düğüm olup kaldı. Canı yandı tabii. Kelepçeyi açtım. Çözüldü, rahatladı, utanmış gibi uzaklaştı bir süre. Sonra gururu zedelenmiş bir hava içinde tekrar yanıma geldi. "Yirmi papele bahse girer misin?" dedi; "O kelepçeden bir saniyede kur-

tulabileceğimi göstereyim sana." Hadi ordan gibilerinden başımı salladım, ısrar etti. Israrından başka türlü kurtulamayacağımı anlayınca cüzdanımda yeterince para olduğunu bilerek bahsi kabul ettim. Bileklerini ilk seferki gibi arkasından kelepçeledim. Deminki beceriksiz kayboldu o an. Yerine sihirbaz Hudini'yi kıskandıracak ustalıkta bir akrobat geldi sanki. Havada ters dönerken bacaklarını geçirdi kollarının arasından. Kelepçeyi ağzının kenarındaki ucu açık ataça denk getirip daha bir saniye dolmadan açıverdi. Gözleri pırıl pırıl. Yüzündeki ifadeyi seyretmeye değerdi doğrusu kaybettiğim para. Ütülmüş, beş kuruşsuz halde apartmandan çıkmaya hazırlanırken arkamdan koşturdu, parayı uzatıp annesinin beni kandırmasına kızdığını, 'ayıp bulduğunu, ona yakıştırmadığını' söyledi. Kabul etmedim, "Bahis bahistir," dedim. Bilmem anlatabiliyor muyum? Yurt yetkililerinin uyaran bakışlarına aldırmadan yanlarından ayrıldım.

** Bölüm başlarındaki italik dizeler İştar'ın yeraltı dünyasına inişini anlatan Mezopotamya destanlarından alınmıştır.*

CAN YAYINLARI

TÜRK YAZARLARI

AŞKIN SAMATYA'SI SELANİK'TE KALDI / Sergun Ağar
ANNE KAFAMDA BİT VAR / Tarık Akan
SONRA BANA KUŞ DEDİLER / Betül Akdoğan
KÜRDÜN MEYHANESİ / Fahir Aksoy
AMERİKAN RAPSODİSİ / Mehmet Altan
KANATLI KARINCA / Mehmet Altan
AYNANIN ARKASI / Feridun Andaç
CELİLE'DE KUŞLAR ÖLÜYOR / Feridun Andaç
EDEBİYATIMIZIN YOL HARİTASI / Feridun Andaç
GÖNLÜMÜN YİTİK YURDUNDA / Feridun Andaç
YENİ BİNYILIN EDEBİYATÇILARI / Hikmet Altınkaynak
SÖZ UÇAR YAZI KALIR I / Feridun Andaç
SÖZ UÇAR YAZI KALIR II / Feridun Andaç
BİTİK / Mehmet Turgut Anıl
GERİ GELMEMEK ÜZERE / Mehmet Turgut Anıl
UYKUSU SAKIZ / M. Sadık Aslankara
SIĞINAK / M. Sadık Aslankara
BİR YAŞ DÖNÜMÜ RÜYASI / Erendiz Atasü
İMGELERİN İZİ / Erendiz Atasü
SES / Cem Atbaşoğlu
ÖLÜ CANLAR / Fatih Atila
GRİ GÜL / Lütfiye Aydın
MEMLEKETİMDEN KARİKATÜRCÜ MANZARALARI / Semih Balcıoğlu
GÜLE GÜLE İSTANBUL / Semmih Balcıoğlu
ELVEDA ALYOŞA / Oya Baydar
ERGUVAN KAPISI / Oya Baydar
HİÇBİRYER'E DÖNÜŞ / Oya Baydar
KEDİ MEKTUPLARI / Oya Baydar
SICAK KÜLLERİ KALDI / Oya Baydar
CEMO / Kemal Bilbaşar
MEMO / Kemal Bilbaşar
BAŞKA OLUR AĞALARIN DÜĞÜNÜ / Kemal Bilbaşar
DENİZİN ÇAĞIRIŞI / Kemal Bilbaşar

HALK ANLATILARI / Adnan Binyazar
MASALINI YİTİREN DEV / Adnan Binyazar
ÖLÜMÜN GÖLGESİ YOK / Adnan Binyazar
ŞAİRİN KEDİSİ / Adnan Binyazar
BİR HANIMEFENDİNİN ÖLÜMÜ / Peride Celal
DELİ AŞK / Peride Celal
GECENİN UCUNDA / Peride Celal
GÜZ ŞARKISI / Peride Celal
JAGUAR / Peride Celal
KURTLAR / Peride Celal
MEKTUP / Peride Celal
MELAHAT HANIM'IN DÜZENLİ YAŞAMI / Peride Celal
ÜÇ YİRMİDÖRT SAAT / Peride Celal
GELECEK İÇİN DENEMELER / İsmail Cem
SOLDAKİ ARAYIŞ / İsmail Cem
SOSYAL DEMOKRASİ NEDİR... / İsmail Cem
TÜRKİYE'DE GERİ KALMIŞLIĞI TARİHİ / İsmail Cem
BİZİ YAŞATANLAR VE ÖLDÜRENLER / Ahmet Cemal
DOKUNMAK / Ahmet Cemal
İNSANA DÖNMEK / Ahmet Cemal
OYNAMAK VARKEN / Ahmet Cemal
SANAT ÜZERİNE DENEMELER / Ahmet Cemal
SİZİN HİÇ BABANIZ ÖLDÜ MÜ / Feride Çiçekoğlu
SUYUN ÖTE YANI / Feride Çiçekoğlu
UÇURTMAYI VURMASINLAR / Feride Çiçekoğlu
100'LÜK ÜLKEDEN MEKTUPLAR / Feride Çiçekoğlu
GEL ZAMAN GİT ZAMAN / Güzin Dino
AV DÖNÜŞLERİ / Faruk Duman
NAR KİTABI / Faruk Duman
PÎRÎ / Faruk Duman
SESLERDE BAŞKA SESLER / Faruk Duman
BEN FRANKFURT'TA ŞOFÖRKEN / Aydın Engin
TANGO'DAN TALİBAN'A / Aydın Engin
TIRMIK'A TIRMIK / Aydın Engin
AH BAYIM AH / Nazlı Eray
ARZU SAPAĞINDA İNECEK VAR / Nazlı Eray
ÂŞIK PAPAĞAN BARI / Nazlı Eray
AŞK ARTIK BURADA OTURMUYOR / Nazlı Eray
AŞKI GİYİNEN ADAM / Nazlı Eray
AY FALCISI / Nazlı Eray
AYIŞIĞI SOFRASI / Nazlı Eray
DENİZ KENARINDA PAZARTESİ / Nazlı Eray
DÜŞ İŞLERİ BÜLTENİ / Nazlı Eray
ELYAZMASI RÜYALAR / Nazlı Eray
ESKİ GECE PARÇALARI / Nazlı Eray
GECEYİ TANIDIM / Nazlı Eray
HAZIR DÜNYA / Nazlı Eray

İMPARATOR ÇAY BAHÇESİ/ Nazlı Eray
KIZ ÖPME KUYRUĞU / Nazlı Eray
KUŞ KAFESİNDEKİ TENOR / Nazlı Eray
ORPHÉE / Nazlı Eray
ÖRÜMCEĞİN KİTABI / Nazlı Eray
PASİFİK GÜNLERİ / Nazlı Eray
SİS KELEBEKLERİ / Nazlı Eray
UYKU İSTASYONU / Nazlı Eray
YILDIZLAR MEKTUP YAZAR / Nazlı Eray
YOLDAN GEÇEN ÖYKÜLER / Nazlı Eray
GÜLLEYLÂ'YA ANILAR / Azra Erhat
İŞTE İNSAN (ECCE HOMO) / Azra Erhat
MEKTUPLARIYLA HALİKARNAS BALIKÇISI / Azra Erhat
OSMANLI MÜNEVVERİNDEN TÜRK AYDININA / Azra Erhat
KRİZANTEME ADANMIŞ / Hakan Ergül
CİNNET MİSAFİRLERİ / Yeşim Eyüboğlu
BİR AĞAÇ, BİR KADIN / Şükran Farımaz
KAÇAMAMAK / Münir Göle
BENİ IRMAK BOYLARINA GÖTÜR ANNE / Turgay Gönenç
ÂLEMLERİN SÜREKLİLİĞİ VE DİĞER HİKÂYELER / Murat Gülsoy
BU FİLMİN KÖTÜ ADAMI BENİM / Murat Gülsoy
BU KİTABI ÇALIN / Murat Gülsoy
BİNBİR GECE MEKTUPLARI / Murat Gülsoy
OYSA HERKES KENDİSİYLE MEŞGUL / Murat Gülsoy
SEVGİLİNİN GECİKEN ÖLÜMÜ / Murat Gülsoy
İSTANBUL'UN GÖZLERİ MAHMUR / Melisa Gürpınar
SALKIMSÖĞÜTLERİN GÖLGESİNDE / Melisa Gürpınar
ADALARA VAPUR / Metin Kaçan
AĞIR ROMAN / Metin Kaçan
FINDIK SEKİZ / Metin Kaçan
HARMAN KAPLAN / Metin Kaçan
AŞKIN HALLERİ / Özcan Karabulut
BAŞTAN SONA YALNIZLIK / Özcan Karabulut
BELKİ DE KAYBEDEN ZAMAN / Özcan Karabulut
HÜZÜNLE BAZI GÜNLER / Özcan Karabulut
BAŞKASININ RÜYALARI / Cemil Kavukçu
BİLİNEN BİR SOKAKTA KAYBOLMAK / Cemil Kavukçu
DÖNÜŞ / Cemil Kavukçu
DÖRT DUVAR BEŞ PENCERE / Cemil Kavukçu
GAMBA / Cemil Kavukçu
GEMİLER DE AĞLARMIŞ / Cemil Kavukçu
PAZAR GÜNEŞİ / Cemil Kavukçu
TEMMUZ SUÇLU / Cemil Kavukçu
UZAK NOKTALARA DOĞRU / Cemil Kavukçu
YALNIZ UYUYANLAR İÇİN / Cemil Kavukçu
YİNE Mİ ÇİÇEK /Arif Keskiner
AŞKIN SELAMI VAR / Zerrin Koç

ISLAK KENTİN İNSANLARI / Zerrin Koç
AŞK MUTFAĞINDAN YALNIZLIK TARİFLERİ / Yekta Kopan
FİLDİŞİ KARASI / Yekta Kopan
İÇİMDE KİM VARI / Yekta Kopan
KARA KEDİNİN GÖLGESİ / Yekta Kopan
YEDİ DERSTE VİCDAN MUHASEBESİ / Yekta Kopan
GÖLGENİN CANI / Gürsel Korat
ÇİZGİLİ SARI DEFTER / Gürsel Korat
ZAMAN YELİ / Çiftaslan Dörtlemesi 1 / Gürsel Korat
GÜVERCİNE AĞIT / Çiftaslan Dörtlemesi 2 / Gürsel Korat
DENİZ TAŞLARI / Yiğit Okur
GÜVERCİNLER / Yiğit Okur
HULKİ BEY VE ARKADAŞLARI / Yiğit Okur
O ZAMAN KİM SÖYLEYECEK ŞARKILARI / Yiğit Okur
PİYANO / Yiğit Okur
TOPAL VİKTOR'UN ANILARI / Yiğit Okur
DAĞLARA YAZILIDIR / Çetin Öner
ŞU BİZİM ÇERKESLER / Çetin Öner
BİR GÜN YİNE ALLI TURNAM / Erdal Öz
CAM KIRIKLARI / Erdal Öz
DEFTERİMDE KUŞ SESLERİ / Erdal Öz
GÜLÜNÜN SOLDUĞU AKŞAM / Erdal Öz
HAVADA KAR SESİ VAR / Erdal Öz
KANAYAN / Erdal Öz
ODALARDA / Erdal Öz
SULAR NE GÜZELSE / Erdal Öz
YARALISIN / Erdal Öz
SİYAH / Uğur Özakıncı
SENİN ÖYKÜN HANGİSİ / İlknur Özdemir
ŞERUL'DA BEKLEMEK / Hasan Özkılıç
ALAYIN KIZLARI / Mucize Özünal
ÖDÜNÇ YAŞAMLAR / Ali Poyrazoğlu
HAYAT BELİRTİSİ / Akın Sevinç
MAHŞER / Osman Şahin
ÖLÜM OYUNLARI / Osman Şahin
BIYIK İZİ YALANLARI / Attilâ Şenkon
BÜTÜN DÜŞLER 'NAZLI'DIR / Attilâ Şenkon
GÖKKUŞAĞINA İKİ BİLET / Attilâ Şenkon
TEN YÜKÜ / Attilâ Şenkon
YAZILAR / Cahit Sıtkı Tarancı
KARGANIN GÜLDÜĞÜ / Nihan Taştekin
YAĞMUR BAŞLAMIŞTI / Nihan Taştekin
ODALARDA ANNEM YOK / Zehra Tırıl
PEMBE GECELİKLİ KIZ / Zehra Tırıl
KAPAK KIZI / Ayfer Tunç
TAŞ-KÂĞIT-MAKAS / Ayfer Tunç
OLAĞAN MUCİZELER / Kubilay QB Tunçer

OSMANLI'DA BİR İNGİLİZ GELİN / Tülün Yalçın
AYKIRI ÖYKÜLER / Tahsin Yücel
BEN VE ÖTEKİ / Tahsin Yücel
BIYIK SÖYLENCESİ / Tahsin Yücel
KOMŞULAR / Tahsin Yücel
KUMRU İLE KUMRU / Tahsin Yücel
PEYGAMBERİN SON BEŞ GÜNÜ / Tahsin Yücel
VATANDAŞ / Tahsin Yücel
YALAN / Tahsin Yücel
KISA PANTOLONLU SEVDA / Nihat Ziyalan
ON ÜÇ BÜYÜLÜ ÖYKÜ / 13 yazar
GECE ÖYKÜLERİ / 10 yazar
YOL ÖYKÜLERİ / 11 yazar
YALANCI ÖYKÜLERİ / 9 yazar
FIRAT'A KARIŞAN ÖYKÜLER / 15 yazar
METİN KAÇAN CERVANTES'İN YEĞENİ / 8 yazar

ŞEBNEM ŞENYENER

DANSÖZÜN ÖLÜMÜ

CAN

POLİSİYE

Şebnem Şenyener'in soluk soluğa okuyacağınız yeni romanı ***Dansözün Ölümü***, bir polisiye. *Mu*, New York'un en ünlü dansözüdür. Gerçekçi Fransız ressam *Gustave Courbet*'nin, Osmanlı diplomatı *Halil Bey* için yaptığı 'Dünyanın Kökeni' adlı erotik yapıtı, Brooklyn Müzesi'nde ilk kez sergilenecektir. Açılışı 'yedi tül dansı' ile *Mu* yapar. *Mu*, aynı gece soyunma odasında, tablodaki modelin pozunda, bir resim çerçevesine yerleştirilmiş halde ölü bulunur. Edebî tutkularıyla tanınan *Dedektif Simontaut*, şüphelilerden biyolog *Hircan*'ı, yazar *Godolphin*'i, menajer *Şerif*'i, plastik cerrahı *Leroy*'u, oyuncakçı *Testo*'yu ve 'arzunun isimsiz filozofu' *Homunculi*'yi sorgular. Birbirleriyle çelişen ifadeler, 'yedi tül dansı'nın perde perde açılan tülleri gibi, tutkunun, aşkın ve utancın sürekli değişen yüzünü aydınlatırken, *Simontaut*, edindiği ipuçlarıyla cinayeti çözer.

KAPAK RESMİ: ANDRÉ MASSON

ISBN 975-07-0595-5

9 789750 705953

http://www.canyayinlari.com

KİTAP

SKB 023314 UMK

KDV İÇİNDEDİR